

அசன் யுடைய கதை

ஓர் மீள்வாசிப்பு

அ வா முஹ்சீன்

Published by Anandavan Publishers
Kodambakkam, Chennai-600 045

அறிஞர் சீதநிலைநவை அவர்களின்

அசன்பேயுடைய கதை

ஒரு மீள்-வாசிப்பு

அ. வா. முஷ்சீன்

அறிஞர்

அசன்பேயுடைய கதை - ஓர் மீள்வாசிப்பு

(இலக்கிய திறனாய்வு நூல்)

- ஆசிரியர்: அ.வா. முஹ்சீன்.
- முதற் பதிப்பு: 2021 ஜூன்.
- பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கு.
- வெளியீடு: வெள்ளாப்பு வெளி
- பக்க வடிவமைப்பு: அஸார் வலீர்
- அட்டை வடிவமைப்பு: மு. தானிஷ் அஃப்ரிதி
- ச.த.நூல் இல: 9786245850006
- விலை: 300.00

Asanbeyudaya Kathai – Oar Meelvasippu

(Literary Critique – Tamil)

- Author: A.W. Muhseen.
- First Edition: 2021 June.
- Copy Rights: Author.
- Published by Vellappu Veli
- Layout by : Azar Wazeer
- Cover design by M. Thanish Afridhi (Panda Workshop)
- ISBN: 9786245850006
- Price: 300.00

வள்ளலார்

வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தை
தேடிக்கொண்டேயிருக்கும்

சமர்ப்பணம்!
இந்நூல்,
என் மனைவி
அஷ்ரபா நார்தீனுக்கு

நூலாசிரியரின் ஏனைய நூல்கள்:

01. சோனக தேசம் - (சமூக, அரசியல் ஆய்வு நூல்)
02. இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம் - (வரலாற்று ஆய்வு நூல்)
03. இங்நினயும் ஒரு மஹ்சர் - (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
04. ஜனநாயகம் - (அரசியல் ஆய்வு நூல்)
05. பாடசாலை உளவியல் - (உளவியல் ஆய்வு நூல்)

புலரிச்சொற்கள்:

அசன்பேயை வீரதீர மாயாஜாலக்கதை மரபிலிருந்து விடுவித்தல்

ஈழத்து முதுபெரும் அறிஞர் பெருமகன் முஹம்மது காஸிம் சித்தி லெப்பை அவர்களின் அசன்பேயுடைய கதை இலங்கையின் முதலாவது நாவலென்ற வரலாற்றுப் பெருமை கொண்டது.

தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் முதலாவது நாவலான மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 1876இல் வெளிவந்தது. அதன்பின்பு இரண்டாவது நாவலும் -இலங்கையின் முதலாவது நாவலுமான அசன்பேயுடைய கதை 1885இல் வெளி வந்ததிலிருந்து வரலாறு தொடங்குகிறது.

அசன்பேயை இவ்வாறு வரலாற்றுத் தொடக்கத்தில் அறிமுகப் படுத்தினாலும் அது ஈழத்து களத்தைக் கொண்ட நாவல்லல்ல; எகிப்து நாட்டைச் சேர்ந்த அஸன் என்பாரின் கதை; அதில் ஈழத்துக் கதை இல்லை; அது வீரதீரச் சாகஸங்கள் நிறைந்த மாயா ஜாலக்கற்பனா புனைவு என்பதாகவே இதுகாலும் வரலாறு கூறி வந்துள்ளது. அல்லது அது பற்றி எதுவும் கூறாது விட்டுள்ளது.

இந்தப் புள்ளியிலிருந்துதான் இந்நூலாசிரியர் அ.வா. முஹ்சின் செயற்படத் தொடங்குகிறார். அவர் அசன்பே கதையை வீரதீர மாயா ஜாலக் கதை மரபிலிருந்து விடுவித்து இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தின் வாழ்வியலை மிகக் காத்திரமாகப் பேசும் சமூக நாவலென நிறுவுகிறார்.

இந்நிறுவலுக்காக அவர் கையாலும் முறைமை, முனைப்பு, முக்கியத் துவம் காரணமாகவும் இப்பனுவல் முக்கிய பெறுமானத்துடன் நம்முள் வந்து சேர்கிறது.

'வடிவமற்ற ஒவ்வொன்றும் தனக்கான வடிவத்தைத் தேடிக் கொண்டேயிருக்கும்' என்ற தொனியை முன்னிறுத்தி 'வெளியீட்டுக்கும் சொல்லாலுக்குமான களமாக' செயலாற்றும் வெள்ளாப்பு வெளி முஹ்சீனின் இப்பனுவலை பன்னிரெண்டாவது பதிப்பாக முன்னிறுத்துகிறது.

பதிப்புரையாகச் சில வரிகளை எழுதுகையில்,

புதின எழுத்து வகை மேல் நாட்டின் தரவு. 1740 இல் ஆங்கிலத்தில் முதல் நாவல் தோன்றியிருக்கிறது. தமிழில் ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்குப் பின் 1878இல் மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை இயற்றிய பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் முதல் புதினமாகிறது. 'புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலில் கமலாம்பாள் சரித்திரம் (ராஜமையர்) பத்மாவதி சரித்திரம் (மாதவையா) ஆகிய மூன்றையுமே தமிழில் முதல் நாவல்கள் என்பர். சீனதயாளு (ச.ம. நடேஷ சாஸ்திரியார்) 1902இல் தோன்றியது. நாவல் இலக்கணப்படியான வளர்ச்சியை இவற்றில் வரிசைப்படி காண்கிறோம். (பக் 485)

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (குமரன் பதிப்பு) எழுதிய பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் தாண்டவராய முதலியார், ஆறுமுகநாவலர், வேதநாயகம் பிள்ளை, வீரசாமிச் செட்டியார், ராஜமையர், சரவணப் பிள்ளை, சூரிய நாராயண சாஸ்திரியர், 19ஆம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியருள் சிறப்பினராகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்' என்பர். (பக் 136)

ஆங்கிலத்திலுள்ள அற்புத சம்பவக் கதைகளைத் தழுவி தமிழில் எழுந்த கதை நூல்களுள் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி, மதிவானம் என்பன விஷேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. கமலாம்பாள் சரித்திரமும் மோகனாங்கி என்பதும் ஆங்கிலத்திலுள்ள உலகியற் கதைகளாகிய நாவல்களைத் தழுவி தமிழிலெழுதப்பட்ட நூல்களாகும். (பக் 137)

இந்த வரலாறு எழுதுகையில் அசன்பேயுடைய கதை விடுபட்டுள்ள இருட்படுத்துகைச் சூழலில் அ.வா. முஹ்சீனின் மறுவாசிப்பு புதிய சிந்தனைத் தளத்தை வாசகர் கண்டடைய வழிகாட்டி நிற்கிறது.

உக்கிப்போன பழைய மரபுக்குள்ளும் கட்டமைத்துத் திணிக்கப்பட்ட சிந்தனை சகதிக்குள்ளும் ஒரு குட்டை போல கட்டுண்டு கிடத்தல் பயனற்றது. முஹ்சீன் யாருமே இதுவரை தொடிராத விடயப் பரப்பொன்றின் மீது ஒளிபாய்ச்ச முற்பட்டிருக்கிறார்.

அவர் அறிமுகமாகக் குறிப்பிடும் விடயங்கள் மிகுந்த அவதானிப்புக் குரியவை. இன்றைய இலங்கைச் சூழலில் முஸ்லிம்களின் சமூக, பொருளாதார, ஆன்மீக, அரசியல், கல்வி, இனம் மற்றும் பூர்வீகம்சார் வாழ்வொழுங்கின் மீதான நேர்நிலைச் சிந்தனைச் சிந்தனைப்பாட்டின் அவசியப்பாட்டை அறிஞர் பெருமகன் சித்திலைப்பையின் நாவலி னூடாக உணர்த்த முற்பட்டிருப்பதானது அசன்பே கதையை மேலெ டுப்பது மட்டுமன்றி ஈழத்து முஸ்லிம் இருப்பு மீதான கவனக்குவிவையு ம் அழுத்தி நிற்கிறது.

இலக்கியம் மற்றும் சமூகவியல் புலத்தில் மீள்வாசிப்பின் தேவைப் பாடு அழுத்தமாக உணரப்பட்ட சூழலில் பழைய இருளிலிருந்து புதிய வெளிச்சங்களை கண்டடைதலுக்கான புதிய உந்துதலாக மறுவாசிப்புக் கோட்பாடு இருக்கிறது. ஆய்வு, திறனாய்வு, விமர்சனம், எதிரெழுத்து என எதிர்வினையாற்றும் புதியன நோக்கிய ஆக்கவியல் வாசிப்பு கலாசாரம் கவனிப்புக்குரியது. 'வாசிப்பின் குறியீடும் குறியீட்டு வாசிப்பு ம்' என்ற சொல்லாடல் மீள்வாசிப்பினூடாகக் கட்டுடைப்பொன்றை நிகழ்த்தி புதிய சிந்தனையைக் கண்டறிவதற்கான புதிய கட்டுமானமாக இருக்கிறது.

முஹ்சீன் சமூகவியல் சார் அளவுகோல்களுடாக அசன்பே கதை மீது நிகழ்த்தும் மறுவாசிப்பு செய்யும் கட்டுடைப்பே இந்நூல். இதுகால வரை அசன்பே கதை மாயாஜாலக் கதை மரபுப் பட்டியலில் விடப் பட்டிருந்தது. இந்த விடப்படுதல் திட்டமிட்டோ ஆழ் வாசிப்பற்றோ இடம்பெற்றிருக்கலாம். அதனால் கவனிப்பாற்றுப்போனது. தனிமனித கற்பனாவாதமாகப் பார்க்கப்பட்டது. அதனால் இலங்கையின் முதல் நாவலாக அமைந்தாலும் அதன் பின் வந்த நாவல்கள் மேல் தூக்கப்பட்ட அளவுக்கு சுற்றுக் குறைந்தளவேனும் அசன்பே தூக்கப்படவில்லை. இந்த ஒதுக்கல் நிலைக்கு வேறும் காரணங்கள் இருக்கின்றனவெனினும் அதன்மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வாசிப்புமுறை அல்லது வாசிப்பு நிகழ்த்தப் படாமை ஒரு காரணமெனலாம்.

இந்தப் பின்புலத்தில்தான் முஹ்சீனின் வாசிப்புத் தொழிற்பாடு வேகம்கொள்கிறது.

முஹ்சீன் கட்டமைக்கும் அசன்பே, சித்திலைப்பையின் உண்மை யான இலக்கு மனிதனை நம்முன் நிறுத்துகிறது. இந்த தோற்றப்பாடு இன்றைய இருப்பு அரசியலுக்கு இன்றியமையாதது என்பதனாலும் முஹ்சீன் தன் மறுவாசிப்பை சித்திலைப்பை மீது செதுக்கியிருக்கிறா ரென்பதை வாசகர் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

முஹ்சீனின் ஆழ்ந்தகன்ற வாசிப்பும் தேடலும் புதியன கண்டடையும் அவா பூத்த மனசுமென அவரது எழுத்துப் பனுவல்களில் வெளிப்படுவதனை முன்னமும் கண்டிருக்கிறோம். இங்ஙினயும் ஒரு மஹ்ஷர், இலங்கை முஸ்லிம்களின் பூர்வீகம், சோனகத் தேசம் உள்ளிட்ட அவரது பனுவல்களில் அவரது ஆய்வு மனமும் தேடலார்வமும் கூரியநோக்கும் முனைப்புற்று நிற்பதனைக் கண்டிருக்கிறோம்.

அறிஞர் பெருமகன் முஹம்மது காலிம் சித்திலெப்பை ஒரு நாவலாசிரியராக ஏன் வெளிப்பட்டார்? அவர் ஏன் வேறு நாவல்களை எழுதவில்லை? அவரது நாவல் வாழ்க்கைக்கும் நிஜ வாழ்க்கைக்குமிடையேயான இடைவினை எத்தகையது? என்றெல்லாம் கேள்விகள் வளரும் சூழலில் முஹ்சீன் தர்க்க ரீதியாக அசன்பேயை வாசிக்கிறார். இந்த வாசிப்பு சித்திலெப்பை என்கிற நமது ஆளுமை முதுசத்தின் ஒட்டுமொத்த இலக்கின் பிரதிதான் அசன்பே கதையென நிறுவுகிறது.

சித்திலெப்பை ஒரு சமூக செயற்பாட்டாளர் என்ற வகையில் அசன்பே கதை வெறும் இலக்கியப்படைப்பு என்பதனையும் தாண்டி அவரது வாழ்வு நோக்கு, சமூகக் கண்ணோட்டம் என்பன அடங்கிய சமூகவியல் ஆவணமாகவும் திகழ்கிறதென்பதனால் அதனை வீரதீரக் கதை மரபுப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார் நூலாசிரியர் அ.வா. முஹ்சீன்.

1838 ஜூன் 11 அன்று பிறந்த முஹம்மது காலிம் என்கிற இயற்பெயர் கொண்ட சித்திலெப்பையின் தந்தையார் முஹம்மது சித்திலெப்பை 1833இல் சட்டத்தரணியாகி இலங்கையின் முதலாவது சட்டத்தரணியென்கிற வரலாற்றிடத்தைப் பெறுகிறார். சட்டத்தரணியின் மகனாகப் பிறக்கின்ற அறிஞர். சித்திலெப்பை 1878இல் தானும் சட்டத்தரணியாகிறார். தனது சகோதரரிடம் மார்க்கமும் அரபும் மொழியும் கற்கிறார். தனது ஒட்டுமொத்த ஆளுமையையும் சமூகத்துக்கே செலவிடுகிறார். தனது சட்டத்தரணி பணியையும் சமூக வேலைகள் நிமித்தம் தியாகிக்கிறார். இத்தகைய சமூக மனிதனொரு வனால் மாயாஜாலக்கதையெழுதுவதற்கான தேவையென்ன? என்கிற கேள்வி முன்னெழுக்கிறது.

சித்திலெப்பை அவர்கள் 1852 டிஸம்பர் 21 அன்று முஸ்லிம் நேசனைத் தொடங்குகிறார். முஸ்லிம் நேசன் வெறுமனே பத்திரிகை வியாபாரத்திற்காகவோ அன்றாட செய்தி கூறலுக்காகவோ ஆரம்பிக்கப்பட்டதொன்றல்ல. அது சமூக விழிப்புணர்வுக்கான எழுதுகோல் புரட்சி; ஆற்றுப்படுத்தல் ஆவணம்.

சித்திலெப்பை பின்பு வாப்பிச்சி மரிக்கார், ஓராபிபாஷா ஆகியோருடன் நட்பு கிடைக்கிறது. இது சித்திலெப்பை அவர்கள் தனது இலக்கை

எட்டுவதற்கு கைகொடுக்கிறது. 1884இல் அல் மதரஸ்துல் ஹைரியாவும் 1892 இல் அல் மதரஸ்துல் ஸாஹிராவும் 1891 இல் கண்டியில் பெண்கள் பாடசாலையும் உருவாக வழிகோலுகிறது. இத்தகைய சமூகப் பண்புகள் நிறையப்பெற்ற உணர்வுமிக்க ஒருவரால் எவ்வாறு வெறும் மாயா ஜாலக்கதை எழுத முடியும்?

தெளிவான அரசியல் சிந்தை கொண்டவர் அறிஞர் சித்தி லெப்பை. நாட்டின் சுதந்திரத்தையே அவர் தேசிய அரசியல் இலக்காகக் கொண்டிருந்தார். அத்தோடு சட்டமன்றில் முஸ்லிம் பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்து செயலியக்கம் கொண்டிருந்தார். இத்தகைய சமூக அரசியல் பார்வை கொண்டிருந்த ஒருவரால் மாயாஜாலக்கதையெழுதும் தேவை இருந்திருக்குமா?

இந்தப் பின்புலத்தில் தான் சகோதரர் முஹ்சீன் அறிஞர் சித்தி லெப்பையின் அசன்பே மீது தனது வாசிப்பை நிறுவியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு மேலும் மறுவாசிப்புக் கலாசாரம் கட்டமையும் பட்டத்தில் நம்மத்தியில் மரபுசார் வாசிப்புமுறை மீது கட்டவிழ்ப்பு நிகழும். இவ்வாறே மரபு வாசிப்புக்குட்பட்டிருக்கும் மற்றைய பிரதிகள் மீதும் மற்றைய அறிஞர் பெருமக்கள் மீதும் ஒளிபாய்ச்ச முடியும். இத்தகைய ஒளிபாய்ச்சலுக்கான மறு வாசிப்பை முஹ்சீனைப் போல மற்றோரும் நிகழ்த்தலாம்.

முஹ்சீன் அவர்களின் இந்தப் பனுவலில் எளிமையான மொழி யாடல் தர்க்க ரீதியிலான முன்வைப்பு, நீரோட்டமான வளக்க முறை, ஆதாரங்களுடான நிறுவல், கட்டிறுக்கமான வடிவமைப்பு, ஆய்வு நோக்கு, வாசகர் மனதைக் கிளர்த்தும் தேடலுக்கமென முஹ்சீன் அவர் களுக்கேயான தனித்துவம் துலங்குகிறது.

இந்தத் துலங்கல்களால் முஹ்சீன் நம்முன் ஒரு தூண்டியாகி நிற்கிறார். இனி வாசகர் ஒளிர்வாம்.

முஹ்சீனை வெள்ளாப்புவெளி புலரிச்சொற்களால் வாழ்த்துகிறது.

முல்லை முஸ்ரிபா

வெள்ளாப்புவெளிக்காக

2021 மே 23

அணிந்துரை

அறிஞர் சித்திலெப்பை மரைக்காயர் முஸ்லிம் நவீன யுகத்தின் சிற்பி. அதற்காகக் கூறக் கூடிய பல நிகழ்வுகளையும் கருத்துக்களையும் அவர் வாழ்ந்த 19ஆம் நூற்றாண்டை மையப்படுத்தி நாம் பேசி வருகிறோம். 'அசன்பேயுடைய கதை' (1885) அடுத்து வரும் நூற்றாண்டை, முஸ்லிம் களின் வெற்றிக்காக வடிவமைக்கும் சித்திலெப்பையின் முயற்சிகளில் 'நாவல்' என்ற நவீன இலக்கிய வடிவத்துக்கும் பங்கிருந்தது.

அ.வா. முஹ்சீனின் இந்த 'மீள்வாசிப்பு' நூல் அந்த அதிர்வலையைத் தான் எழுப்பி உள்ளது. அந்த நாவல் பற்றி இதுவரை பேசப்பட்டவை பற்றியும், பேசப்பட வேண்டியவை பற்றியும் அந்த அதிர்வலை நம்மைத் தூண்டுகிறது. முழுமையான, திருத்தமான வாசிப்பின்றியும் அந்த நாவல் பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பவை பற்றியும் 19ஆம் நூற்றாண்டு முஸ்லிம் சீர்திருத்தப் பணிகள் பற்றியும் அறிந்திராத நிலையில் இந்த நாவல் பற்றி நாம் எதுவும் பேச முடியாது. அவரது வாசிப்பின் தீவிரம் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளது. பல புதிய விடயங்களைக் கொணரவும் நாவலுக்குள் புதைந்துள்ள சமூகவியல் பார்வைகளைப் பேசவும் அந்த வாசிப்பு அவருக்குத் துணையாக இருந்துள்ளது.

அந்த நாவல் இன்னும் படிக்கப்பட வேண்டும்; இன்னும் அது பற்றிய ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டும் என்ற தூண்டுதலை 'மீள்வாசிப்பு' ஏற்படுத்தியுள்ளது. பொழுதுபோக்கிற்கான சில அம்சங்களும் கற்பனைகளும் அசன்பே சரித்திரத்தில் இருந்தபோதிலும், அது சாகசங்கள் நிறைந்த கற்பனைகளின் குவியல் அல்ல. முதலில் பேசப்பட வேண்டிய

விடயம் இதுதான். விரிவான பார்வைகளின்றி மேலோட்டமாகச் சொல்லப்பட்ட சில விமர்சனக் கருத்துக்களால் இந்த நாவலுக்கான இலக்கிய நீதி தாமதப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பல பதிப்புக்கள் வந்தபோதும் தமிழ் நாட்டில் மூன்று முறை (1888, 1935, 1974) வெளியிடப்பட்டபோதும், பரந்த இலக்கிய உரையாடல்களில் அது தவிர்க்கப்பட்டே வந்துள்ளது. சரியாக மதிப்பீடு செய்தால் 1905இல் இலங்கையில் வெளிவந்த முதல் நாவலாக சிங்கள விமர்சகர்கள் மதிப்பிடும் 'மீனா'வுடனும், தமிழில் முதல் நாவலாக விமர்சகர்களால் வர்ணிக்கப்படும் 'கமலாம்பாள் சரித்திரம்' (1896) நாவலுடனும் சமமாகப் பேசக் கூடிய அசன்பேயுடைய கதை ஒருவகையில் காணாமலாக்கப்பட்டதென்பதே உண்மையாகும்.

1879இல் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் நாவலை எழுதிய வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் சொந்த ஊரான மாயூரத்தில் நாவல் நூற்றாண்டு 1978ல் கொண்டாடப்பட்டது. அதற்காக வெளியிடப்பட்ட "தமிழ் நாவல்கள் 50 பார்வை" என்ற சிறப்பு நூலில் எழுதப்பட்டிருந்த ஐம்பது கட்டுரைகளில் சித்திலெப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை இடம் பெற்றிருக்கவில்லை.

இலக்கிய விமர்சகர்கள் தரும் காலக் கணக்கீட்டின்படி பார்த்தால், மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் 1879லும் அவரது சுகுண சுந்தரி 1887லும் வெளிவந்தன. திரிசிரபுரம் தா.வை. குருசாமி சர்மாவின் பிரேம காலபத்யம் 1882இல் வெளிவந்தது. கி.த. சரவணமுத்து பிள்ளையின் மோகனாங்கி 1895இல் வெளிவந்தது. பி.ஆர். இராஜம் அய்யரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் 1878இல் வெளிவந்தது. இலங்கையில் இன்னாசித் தம்பியின் ஊசோன் பாலந்தை கதை (1891), திருகோணமலை சரவணமுத்து பிள்ளையின் மோகனாங்கி (1895) வெளிவந்தன. 1884இல் முஸ்லிம் நேசனில் தொடர்கதையாக வாரா வாரம் வெளியிடப்பட்டு, 1885இல் அசன்பேயுடைய கதை என்ற தலைப்பில் முழு நாவலாக வெளியிடப்படுகிறது. தமிழ் நாவல்களின் (நாம் அறிந்திருக்கும்) வரலாற்றைப் பார்க்கும்போது, தமிழில் எழுதப்பட்ட பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் (1879) நாவலை மட்டுமே அவர் படித்திருக்க வாய்ப்பிருந்தது. தமிழ் நாவல்களிலிருந்து அவர் தூண்டுதல் பெற்றதற்கு குறிப்பிடத்தக்க சான்றுகள் இல்லை.

இந்த நாவலின் உருவாக்கத்தில் அவரது சுயம்புவான எழுத்துத் திறன் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஆனால் நாவல் என்ற நவீன இலக்கியத்தை அவர் அறிந்திருந்தார் என்பதை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியும். 1880களில் இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் மேற்கத்தேய நாவல் பிரவேசம் நிகழ்ந்து முடிந்து விட்டது. 1850களில்

அரபுலகில் நாவல் அறிமுகமாகி, அரபு நாவல்கள் எழுதும் காலம் 1860-70களிலேயே தோன்றி விட்டது. ஐரோப்பிய மொழி பெயர்ப்புக் களும் வெளிவந்தன.

சித்திலெப்பை ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்ற வழக்கறிஞர். அரபு மொழி யிலும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர். எகிப்தில் இருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட ஓறாபி பாஷா மனைவி மக்களோடும், சகோதரர்களோடும் 1882இல் இலங்கை வருகிறார். இலங்கையில் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் காலடி வைத்த நாளில் இருந்து ஓறாபி பாஷா சித்திலெப்பையின் நெருங்கிய நண்பரானார். ஓறாபி பாஷாவின் வருகையைத் தொடர்ந்து எகிப்து அரசியலை அறிவதிலும் அதனை முஸ்லிம் நேசனில் எழுதுவதிலும் சித்திலெப்பை தீவிர அக்கறை காட்டினார். ஐரோப்பிய மற்றும் அரபு - முஸ்லிம் நாடுகளின் சர்வதேச செய்திகளை முஸ்லிம் நேசன் இதழில் சித்திலெப்பை தொடராக வெளியிட்டு வந்தார். துருக்கி தேசம் பற்றியும் அவர் தொடராக எழுதினார்.

ஆங்கில, அரபு மொழித் தொடர்பு அவரை 'நாவல்' எழுதத் தூண்டி யிருக்கலாம். சித்திலெப்பை நாவல் இலக்கியத்தில் பிரவேசித்தமை முஸ்லிம் சமூகத்துக்கும் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சிக்கும் பெருமை தரும் செய்தி என்றே கூற வேண்டும். இலங்கையில் சிங்கள நாவல்களின் கால ஒழுங்கை நுணுகிப் பார்த்தாலும், இலங்கையில் முதலாவது நாவலை எழுதியவர் என்ற பெருமையும் அவரையே சாரும். வாய்ப்புக் கேடாக இலங்கையில் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றை ஒன்றி ணைத்த தேசிய இலக்கிய வரலாறோ, தேசிய இலக்கியம் பற்றிய முறையான கலந்துரையாடல்களோ இல்லாததால் சிறுபான்மை சார்ந்த அனேக இலக்கிய சாதனைகள் தேசிய மட்டத்திற்கு வராமலே போய் விட்டன.

அ.வா. முஹ்சீனின் 'மீள்வாசிப்பு' அசன்பே சரித்திரம் பற்றி இன்று கலந்துரையாடப்பட வேண்டியவற்றை அழுத்தமாகப் பேசுகி றது. அசன்பே நாவலை அவர் ஆழமாக வாசித்துள்ளார். பல கோணங் களில் அதைப் பார்ப்பதற்கும் அவர் முயற்சித்துள்ளார். கதைக் களம் எகிப்தும் இந்தியாவுமாக இருந்தபோதும் அதன் சமூக, சீர்திருத்த, நவீனத்துவ களநிலவரங்கள் இலங்கையைப் பிரதிபலிப்பதாக முஹ்சீன் வாதாடுகிறார். அதன் மூலம் நாவலின் அடிநாதம் சமூக யதார்த்தத்தில் ஊடுருவி உள்ளது என்பது தான் முஹ்சீனின் வாதமாகும். சாகசம் நிறைந்த கற்பனைக் களஞ்சியம்' என்ற பழைய கருத்தை அவர் மறுக் கின்றார். நவீன மாற்றங்களோடும் நவீன கல்வியோடும் ஒன்றிணைந்த

சமூக மறுமலர்ச்சியை வலியுறுத்தும் கருத்தின் பின்புலமும் அதை நோக்கி நகரும் நடப்புகள் மாந்தர்களும் தான் அந்த நாவலின் பாத்திரங்கள். இதற்கான குறிப்பிடத்தக்க சான்றுகளைப் பல்வேறு இடங்களில் நாவல் உறுதி செய்கிறது. இதற்குத் தேவையான கருத்துக்களை நிரல்படுத்தி முஹ்சீன் தனது வாதங்களை முன்வைக்கிறார்.

நவீன யுகத்தின் பல்வேறு புதிய பண்புகளையும் மரபார்ந்த கொள்கைகளின் சில அழுத்தங்களையும் அசன் பாத்திரம் பிரதிபலிக்கிறது. அசன் நவீன பாடசாலைக்குச் செல்கிறான். கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம் என்பவற்றைக் கற்கிறான். 19ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதிப் பகுதியில் இலங்கையிலும் நகர்ப்புற இளைஞர்கள் சென்ற, செல்ல வேண்டிய பாதை அசன் பாத்திரத்தின் மூலம் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஐரோப்பியருடன் பழகவோ, அவர்களின் சில சபை நாகரிகங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவோ அசன் தயக்கம் காட்டவில்லை. ஆனால் அவனது மார்க்க அடிப்படைப் பற்றுக்களிலிருந்து அவன் சற்றும் விலகிச் செல்லவில்லை. அசன் ஒரு நடைமுறையாளன் (Pragmatist). சாதாரண இளைஞனாக, சமூக நடவடிக்கைகளில் இணங்கிச் செல்பவனாக முன்னேறும் கோட்பாடுகளில் ஆர்வமுள்ளவனாக இருப்பது தகுந்தது என அவன் வாழ்ந்த காலம் அவனுக்கு உணர்த்துகிறது. சில நல்ல நோக்கங்களுக்காக ஐரோப்பியர் முஸ்லிம்களிடம் நட்பைக் காட்டுவதிலோ, முஸ்லிம்கள் ஐரோப்பியரிடம் நட்பை வளர்ப்பதிலோ தவறிருப்பதாக அசன் நம்பவில்லை. பானினா மீதான காதலும் வெலிங்டன் பிரபு மீதான நட்பும் இதை உறுதி செய்கின்றன.

நவீன போக்குவரத்துச் சாதனங்களால் நாடுகளையும் நகரங்களையும் ஒன்றிணைத்த மிகப் பெரிய மனித சாதனைகளை சித்திலெப்பை மிக எளிமையாகவும் இயல்பாகவும் நாவலில் இனங்காட்டிச் செல்கிறார். அசனும் மற்றும் சில பிரதான பாத்திரங்களும் புகைக் கப்பல்களைப் பயன்படுத்தி கண்டம் விட்டு கண்டம் செல்வதையும், ரயில் வண்டிகள் மூலம் நீண்ட பயணங்கள் மேற்கொள்வதையும் அடிக்கடி நாவல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

'மாயா ஜால, வீரதீர கற்பனைக் கதை' என்று அவ்வப்போது தரப்பட்டுள்ள விமர்சனக் குறிப்புகள் அசன்பேயுடைய கதைக்கு நியாயம் செய்துள்ளனவா? நாவலாசிரியர் இந்த நாவல் பற்றி அல்லது இதை எழுதிய நோக்கங்கள் பற்றி எதையும் பேசியதாகவும் தெரியவில்லை. இப்பிரச்சினைகளை உள்வாங்கி, இவற்றிற்குப் பதில் தருவதற்கும் இந்த நூல் முயல்கிறது.

எம்.ஐ.எம். அமீன், எம்.ஏ. நுஸ்ரான், செ. யோகராஜா போன்ற ஆய்வாளர்கள் இந்த நாவல் குறித்து எழுதியுள்ளனர். எஸ்.எம். கமால் தீன் விட்டுச் சென்ற இடத்தில் இருந்து அடுத்த கட்டத்துக்கான முக்கிய விமர்சனப் பணியை இவர்கள் ஆரம்பித்திருந்தனர். 'மீளாய்வுக்கு' அவசியமான பல கருத்துக்கள் இவர்களின் கட்டுரைகளில் எதிரொலித்ததை நாம் மறுக்க முடியாது.

அசன்பே நாவலில் 1850இல் அசன் பிறந்ததாக சித்திலெப்பை குறிப்பிடுகிறார். ஒரு திட்டவாட்டமான ஒரு காலப் பகுதியையும், பூகோள - சரித்திரப் பின்னணியையும் உள்வாங்கிய குறைந்தது நாற்பது வருட சரித்திரத்தை அசன்பே சரித்திரம் சித்திரிக்கிறது. இந்திய உப கண்டத் திலும், அரபுலகிலும் (இலங்கையிலும்) முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கிய ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தில் இருந்து மீட்சி பெறல், நவீன மயமாக்கல், மரபார்ந்த கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொள்ளல், நவீன கல்விப் பிரவேசம், சமூக அரசியல் சீர்திருத்தம் என்பவற்றின் தாக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த சமூகப் பின்னணியில் தான் அசன்பே கதை நிகழ்கிறது. சுமார் ஒன்றரை நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட சமூகப் பின்னணி அது. இன்று அது எமக்கு ஒரு சரித்திரம். ஆனால் சித்திலெப்பைக்கு அது சமகால அரசியல், சமூக, நிகழ்வுகள்.

நவீன கல்விக்காகவும், பகுத்தறிவிற்காகவும், விஞ்ஞானக் கல்விக்காகவும் போலிச் சமய வாதங்களைத் தகர்ப்பதற்காகவும் இந்தியாவில் சொர். செய்யித் அகமத்தானும், அரபுலகில் அல் - ஆப்கானியும் மக்கள் எழுச்சியைத் தூண்டி வந்த காலம் அது. நாவலில் அதன் எதிரொலி ஆங்காங்கே எழுவதையும் அசனின் சில நடவடிக்கைகளில் அதன் தாக்கத்தையும் ஊன்றிப் படிக்கும் வாசகர்களால் உணர முடியும். அல்-ஆப்கானி சித்திலெப்பையின் மானசீக ஆசான் என்பதைப் புதிதாகக் கூற வேண்டியதில்லை.

ஒரு சமூக நாவலுக்குரிய பரிமாணங்கள் அசன்பே சரித்திரத்தில் இருப்பதையும், சமகால வாசகர்கள் வாசித்தறியக் கூடிய மொழிநடை இந்நாவலில் கையாளப்பட்டிருப்பதையும் இந்த நூல் வலியுறுத்துகிறது. சித்திலெப்பை கையாண்ட நடையின் இலகுத் தன்மையும், கதையை நகர்த்துவதற்கு மொழியை அவர் கையாண்ட விதமும் உண்மையில் நமது கவனத்தைக் கவர்வனவாக உள்ளன. அசன் - பானினா காதல் உணர்வுகளைக் கூறும்போதும், அசன் - வெலிங்டன் பிரபு நட்பினை விபரிக்கும்போதும், காணாமல்போன குழந்தை அசன் பற்றிய தாய் குல்நார் பானுவின் துயரங்களும் பிள்ளைப் பாக்கியமற்ற ஜகுபர் ஆயிஷா தம்பதியரின் ஏக்கங்களும் அசனைத் தத்துப் பிள்ளையாகப்

பெற்றுக் கொண்டதில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியும் எமது கவனத்திற்குரியன. பாத்திரங்களின் உணர்வு நிலைகளையும், பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உணர்ச்சிப் பரிமாற்றங்களையும் அவற்றில் ஊடுருவியிருந்த உளவியல் ஆதங்கங்களையும் சித்திலெப்பை தனது வசன நடைக்குள் கொண்டு வந்திருப்பது மெளனம் சாதிக்க கூடிய விடயமல்ல.

ஒரு சமூக நாவலுக்குரிய பரிமாணங்களை இந்த நாவல் பிரதிபலிப்பதையும் சமகால வாசகர் வாசித்து அறியக் கூடிய வசனநடையை சித்திலெப்பை அறிமுகம் செய்து வைத்திருப்பதையும் நூலாசிரியர் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். சித்திலெப்பை கையாண்ட வசனநடையின் இலகுத் தன்மையும் பாத்திரங்கள் வழியாகக் கதையை நகர்த்துவதற்கு அவர் மொழியைக் கையாண்டுள்ள விதமும் நமது கவனத்தைக் கவர்வனவாக உள்ளன.

முஹ்சீனின் இந்த முயற்சி அசன்பே சரித்திரம் நாவலுக்கு புது இரத்தம் பாய்ச்சுகிறது. அதிக வாசகர்களை அந்த நாவல் சென்றடைவதற்கும், ஆய்வாளர், விமர்சகர்களின் ஆர்வத்தைத் திருப்புவதற்கும் 'அசன்பேயுடைய கதை மீள்வாசிப்பு' பெரிய தூண்டுதலாக அமையும் என்பது எனது எண்ணம்.

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ்

என்னுரை

எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே!

ஏறத்தாழ கால்நூற்றாண்டு கால எண்ணம், இந்நூலின் மூலம் நிறைவேறுகிறது. 1996இல் எனது திருமணத்தின் பின்னர், என் மனைவி அஷ்ரபா நூர்தீன் வைத்திருந்த புத்தகங்களிடையே, முஸ்லிம் சமய பண்பாட்டலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சினால் 1990ஆம் அண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டு, "அசன்பே சரித்திரம்" (அசன்பேயுடைய கதை) என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்ட அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் நாவலை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதற்கு முன்னர் இந்நாவல் குறித்து பலர் வெளியிட்டிருந்த கருத்துக்களை வாசித்திருந்ததால், இந்நாவல் "அம்புலி மாமா" சிறுவர் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகின்ற வீர தீர சாகசக் கதைகள் போன்றோ அல்லது "ஆயிரத்து ஒரு இரவுகள்" கதைகளில் உள்ளது போன்ற ஒரு நூதனக் கதையாகவோதான் இருக்கும் என்ற படிமம் என்னுள் உறைந்திருந்தது. ஆனால் நாவலை வாசித்து முடித்தபோது, அந்த படிமம் முற்றாக மறைந்து விட்டது. எனவே இந்நாவல் குறித்து எழுத வேண்டும் எண்ணம் எனக்குள் உருவானது.

எனினும், பின்வந்த பதினைந்து வருடங்களில் அது பற்றி சிந்திக்கின்ற வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர், இந்நாவல் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். ஆயினும் எப்படித் தொடங்குவது, எங்கிருந்து ஆரம்பிப்பது என்று புரியவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம்களுக்காகவே தன்னுடைய வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களையும் பயன்படுத்திச் செயற்பட்ட

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலில் எந்த இடத்திலும் இலங்கை பற்றியோ, இலங்கை முஸ்லிம்கள் பற்றியோ குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. இது மிகப் பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. மேலும் அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய முழுமையான விபரங்களைக் கொண்ட நூல்களையோ, பிற ஆக்கங்களையோ வாசிக்கின்ற சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. (அத்தகைய ஆக்கங்கள் இருக்கின்றனவா என்பது கூட எனக்குத் தெரியவில்லை.) வெவ்வேறு நூல்களிலும், இணையத்தளங்களிலும் அவர் குறித்து எழுதப்பட்ட சிறுசிறு குறிப்புகளில் இருந்தே அவரது வரலாற்றை அறிய முடிந்தது. எழுத்துக்கும் அதை எழுதியவருக்கும் இடையிலான உறவைப் புரிந்து கொள்வதில் இது மேலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. (இந்நூலின் மீள்வாசிப்பை எழுதி முடித்த பின்னர்தான், கலாநிதி. எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் எழுதிய “அறிஞர் எம்.சீ. சித்திலெப்பை” என்ற நூலை வாசிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்தது.)

தனது வாழ்வை இலங்கை முஸ்லிம்களின் நலன்களுக்காகவே பயன்படுத்திய அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலையும் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்காகவே எழுதியிருக்கிறார் என்ற எண்ணம் எனக்குள் சடுதியாக ஏற்பட்டது. இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டதன் பின்னர், இந்நாவலையும், அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை பற்றிய குறிப்புகளையும் மீண்டும் வாசித்தபோது, இந்நூலை எழுதுவதற்கான கண்ணியை கண்டுகொள்ள முடிந்தது. இந்த புள்ளியை அடைவதற்கு முன்னர் பல தடவைகள் இந்நூலை எழுதி, பின்னர் அவற்றைக் கிழித்துப் போடுபவனாக இருந்திருக்கிறேன்.

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் வழங்கியுள்ள அணிந்துரை, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பற்றியும் ‘அசன்பேயுடைய கதை’ பற்றியும் ஆழமானதும் விரிந்ததுமான தகவல்களை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இந்த அணிந்துரை இந்நூலுக்கு மேலதிக விளக்கமாக அமைவதோடு, பெரும் கனதியையும் வழங்குகிறது. பேராசிரியர் அனஸ் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள்

சுமார் பத்து வருட முயற்சியின் பின்னர் இந்நூல் வெளிவருகின்றது. “அசன்பே சரித்திரம்” (அசன்பேயுடைய கதை) என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்ட இப்பதிப்பை என் மனைவிக்கு அன்பளிப்பு செய்த என் மனைவியின் சகோதரரின் மனைவியான நபீலா சிராஜூக்கு என் நன்றிகள்! இந்நூலை எழுதி முடித்த பின்னர், இந்நூலை வெளியிடுவது தொடர்பாக எனது முகநூல் பக்கத்தில் ஒரு வேண்டுகோளை முன்

வைத்தபோது, உடனடியாகவே என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு, தங்களுடைய 'வெள்ளாப்பு வெளி' பதிப்பகத்தினூடாக இதை வெளியிடுவதற்கு முன்வந்த கவிஞர் முல்லை முஸ்ரிபாவிற்கும், 'வெள்ளாப்பு வெளி' குழுவினருக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இறுக்கமான நிரலுக்குட்பட்ட தனது பணிகளுக்கு மத்தியில், இந்நூலை பதிப்பித்து, வெளியிடுவதிலும் ஒரு கனதியான பதிப்புரையை வழங்குவதிலும் கவிஞர் முல்லை முஸ்ரிபா மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டிருந்தார். அது 'நன்றி' என்ற சொல்லுக்குள் அடங்கிவிட்டது.

இந்நூலை அழகுற வடிவமைத்த ஜனாப் அஸார் வஸீர் அட்டை வடிவமைப்பைச் செய்த எனது மகன் தானிஷ் அஃப்ரிதிக்கும், எனது நன்றிகள்!

அ.வா. முஹ்சீன்.

836, பாலையூற்று

திருகோணமலை.

077 8089827. 075 2342062. 026 2051369.

Email: sonaham60@mil.com

பொருளடக்கம்

உள்ளடக்கம்	பக்கம்
பதிப்புரை (புலரிச் சொற்கள்):	vii
அணிந்துரை	xii
என்னுரை	xviii
அறிமுகம்	01
பகுதி: 01	04
அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு:	
பகுதி: 02	08
"அசன்பேயுடைய கதை" - ஓர் மீள்வாசிப்பு:	
பகுதி: 03	88
இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமகால சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் அரசியல் சூழ்நிலைகளில், அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களும் அவரின் நாவலும் கொண்டுள்ள முக்கியத்துவம் தொடர்பான ஒரு முன்வைப்பு:	

அறிமுகம்

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் எழுதிய “அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற நாவலை மீள்-வாசிப்பிற்குட்படுத்தியுள்ள இந்நூல் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றது.

1. அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு குறித்த ஒரு சுருக்க வரைபு.
2. “அஸன்பேயுடைய கதை” பற்றிய மீள்-வாசிப்பு.
3. இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமகால சமூக, பண்பாட்டு, அரசியல் சூழ்நிலைகளில், அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களும், அவரின் நாவலும் கொண்டுள்ள முக்கியத்துவம் தொடர்பான ஒரு முன்வைப்பு.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பன்முக ஆளுமைகளினதும், ஆற்றல்களினதும் குவிமையமாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார். மதம், கல்வி, பண்பாடு, சட்டம், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், இலக்கியம், நூலாக்கம், நூல் பதிப்பு... என பன்முக தளங்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடனும், அர்ப்பணிப்புடனும் செயற்பட்ட தலைசிறந்த பெருமகனாக அவர் விளங்கியிருக்கிறார். இந்த பன்முகத் தளங்கள் சார்ந்த அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் செயற்பாடுகள் தனித்தனியானதாகவோ, ஒன்றில் இருந்து ஒன்று தனிப்பட்டதாகவோ அமைந்திருக்கவில்லை. இவற்றில் அவர் சமகாலத்தில் ஈடுபட்டதோடு, தனது சமூகத்தின் நலன் என்ற ஒரே இலட்சியத்தினால் இவை அனைத்தும் இறுகப் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருதி செயற்பட்டிருக்கிறார்.

இந்தத் தளங்கள் அனைத்திலும் சுய-இணக்கமும், சுய-பார்வையும் கொண்டவராக பிரக்ஞைபூர்வமாக அவர் இயங்கியிருக்கிறார்.

இத்தகைய ஒரு பின்புலத்தில், சித்திலெவ்வை அவர்களின் "அஸன் பேயுடைய கதையை" ஒரு இலக்கியப் படைப்பாக மட்டும் கருதி, அதில் அவர் நிலைநாட்டியுள்ள இலக்கிய ஆளுமையையும், ஆற்றல் களையும் வெளிப்படுத்த முயற்சிக்கும் போது, அத்தகைய முயற்சியானது தவிர்க்க முடியாதவகையில் பற்றாக்குறைகள் கொண்டதாக அமைந்து விடும். அத்துடன் பிரதானமாக அவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையையும், மதம், கல்வி, பண்பாடு, அரசியல் சார்ந்த அவரது கண்ணோட்டங்களையும் புரிந்து கொள்ளாதபோது, "அசன் பேயுடைய கதை" என்பது, இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்துடன் அறவே தொடர்பற்ற, வெறுமனே ஒரு வீரசாகசக் கதையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற தவறுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு விடும். இன்றுவரை "அஸன் பேயுடைய கதை" நாவலை மதிப்பீடு செய்திருக்கின்ற அனேகமாக அனைத்து அறிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களும், இந்நாவலை இலங்கை முஸ்லிம் களுடன் தொடர்பற்ற, ஒரு வீரதீர சாகசக் கதையாகவே அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய தவறான மதிப்பீட்டில் இருந்து இந்நாவலை மீட்டெடுத்து, இந்த நாவல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் மத்தியில், மதம், கல்வி, கலாச்சாரம், அரசியல்... போன்ற விடயங்களில் நிலவிய கருத்துகளை மாற்றி, அவை தொடர்பாக புதிய எண்ணங்களையும், சீர்திருத்தங்களையும் முன்வைக்கும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்ட ஒரு சமூக நாவல் என்பதை நிரூபணம் செய்வது ஒரு வரலாற்றுக் கடமையாக இருக்கின்றது. அத்தகைய ஒரு முயற்சியாகத்தான் இந்த மீள்-வாசிப்பு அமைந்திருக்கின்றது.

எனினும், இந்நாவலை மீள்-வாசிப்பிற்குட்படுத்தியிருப்பதானது, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் சிறப்புநிலையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற உந்துதலின் பாற்பட்டது மட்டுமல்ல. இத்தகைய உந்துதல் தவிர்க்க முடியாதது, மேலும் அது அவசியமானதும் கூட. எனினும் இந்த சிறப்பு நிலையை வெளிக்காட்டுகின்ற அதேநேரத்தில், இன்று இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் எதிர்கொண்டுள்ள பல்தள நெருக்கடிகளில், சித்திலெவ்வை அவர்களும் அவரது நாவலும் எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பதை வெளிப்படுத்துவது கூடுதல் முக்கியத்துவம் கொண்டதாக அமைந்திருக்கின்றது. இன்று இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் சமூக உணர்வு, சமூக அக்கறை, சமூக அர்ப்பணிப்பு... என்பவையும், அதேபோன்று குறிப்பாக இந்நாடு சார்ந்த

உணர்வு, அக்கறை, மற்றும் அர்ப்பணிப்பு என்பவையும் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. இந்நிலையில் இவை அனைத்தும் அன்று வாழ்ந்த நம் மூதாதையர் மத்தியில் எவ்விதம் நிலவியிருந்தன என்பதை உரையாடலுக்குட்படுத்துவது அவசியமாகின்றது.

இத்தகைய ஒரு அகன்ற பின்புலத்தில்தான், இந்த மீள்-வாசிப்பு நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றாடம் இடம்பெறுகின்ற சம்பவங்களை விமர்சிப்பதன் ஊடாக, தமது உணர்ச்சிகளைத் தணித்துக் கொள்கின்ற உபாயத்தை நம்மில் பலர் பின்பற்றி வருகிறோம். இது தனிமனித உணர்ச்சிகள் வழிந்தோடுவதற்கு உதவுவதாக அமையலாம். ஆயினும் ஒரு சமூகம் என்ற வகையில், இலங்கை முஸ்லிம்கள் எதிர்கொண்டுள்ள பன்முக நெருக்கடிகளை அடையாளம் கண்டு, அவற்றுக்கான தீர்வுகளைக் கண்டடைவதற்கு இத்தகைய விமர்சனங்கள் இதுவரை உதவவில்லை என்ற அனுபவத்தை நாம் கொண்டிருக்கிறோம்.

இவ்வகையில், நமது சமூகத்தின் சிறந்த ஆளுமைகளை மீள்-மதிப்பீட்டிற்குட்படுத்துவதன் மூலமாக, நமக்கான தடங்களை, பாதைகளை அடையாளம் காண முயற்சிப்பது அவசியமாகின்றது. இந்த முயற்சியின் ஒரு அங்கமாகவும் தொடக்கமாகவும் அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களையும் அவரது நாவலையும் பற்றிய இந்த மீள்-வாசிப்பு அமைய முடியும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வா அல்லாஹ், இந்நூல் ஒரு சமூக உரையாடலைத் தூண்டுமாயின், அது ஒரு சிறந்த தொடக்கமாக அமையும்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு:

ஒரு சுருக்க வரைபு

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு குறித்து தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பல கட்டுரைகள் எழுதப் பட்டுள்ளன. அவை அனைத்திலும் உள்ள விடயங்கள் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகவே அமைந்துள்ளன. இங்கு நான் எழுதியுள்ள இச்சுருக்க வரைபில் உள்ள விடயங்களில் பெரும்பாலான வற்றை, கலாநிதி. எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் எழுதிய "அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை" என்ற நூலில் இருந்து எடுத்தாண்டுள்ளேன்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை என பிற்காலத்தில் அறியப்பட்ட முகம்மது காசிம். சித்திலெவ்வை அவர்கள் 1838.06.11 அன்று கண்டியில் பிறந்தார். இவரது தந்தை முஹம்மது லெவ்வை. சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்று, பின் சட்டத்துறையில் பயிற்சி பெற்று, 1833ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேய அரசினால் சட்டத்தரணியாக நியமிக்கப்பட்டார். சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் சமூகத்தினரிடையே உருவான முதலாவது சட்டத்தரணி என்ற பெருமையை இவர் பெற்றார். இவரது மூன்றாவது பிள்ளையாகப் பிறந்த முகம்மது காசிம், திண்ணைப் பள்ளியிலும், குர்ஆன் மதர்சாவிலும் தன்னுடைய ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றார். அத்துடன், அவருடைய மூத்த சகோதரிடம் தமிழ், அரபு, சிங்களம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றார். பின்னர் ஆங்கிலத்தில் உயர் கல்வியைக் கற்றுத் தேர்ந்த மு.கா. சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது தந்தையைப் போன்று சட்டத்தரணியாக நியமனம் பெற்றார். 1862 இல் மாவட்ட நீதி மன்றத்திலும், 1864இல் உயர் நீதிமன்றத்திலும் அவர் சட்டத்தரணியாக

நியமிக்கப்பட்டார். 1874ஆம் ஆண்டு முதல், 1878ஆம் ஆண்டு வரை கண்டி மாநகரசபையின் நீதிமன்றத்தில் பல சந்தர்ப்பங்களில் நீதிபதியாகவும் பணிபுரிந்தார். அத்துடன், கண்டி மாநகரசபையின் அங்கத்தவராக எட்டு வருடங்கள் பணியாற்றியுள்ளார்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள், உயர்குடியில் பிறந்த செய்யிதா உம்மாலை 1871ஆம் ஆண்டு திருமணம் செய்தார். இம்மாதும், அல்குர் ஆனை ஓதி முடித்திருந்ததுடன் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் தேர்ச்சியுடையவராகவும் இருந்தார். மேலும், இவர் பியானோ வாசிப்பதிலும், சிதார் இசைப்பதிலும் தேர்ச்சி பெற்றவராக இருந்தார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தன்னை விட எட்டு வயது மூத்தவராகவும், தமிழ் நாட்டின் காயல்பட்டணத்தில் மார்க்கக் கல்வி கற்றவருமான "கசாவத்தை ஆலிம்" என அழைக்கப்பட்ட, முஹம்மது லெப்பை ஆலிமிடம் இஸ்லாமிய மார்க்க ஞானங்களிலும், அரபு மொழியிலும் தேர்ச்சியைப் பெற்றார். அத்துடன் யேமனில் இருந்து இங்கு வந்து குடியேறி சமயப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த, உமர் பின் அப்துல்லா அல்பாதிப் அல்யமானியுடனும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். இத்தகைய தொடர்புகளினால் அவருடைய மார்க்க அறிவு விரிவடைந்ததோடு, அத்தகைய அறிவை தொடர்ந்தும் பெற்றுக்கொள்வதற்கான ஆர்வமும் அவருள் அதிகரித்தது. தன் காலத்தில் வாழ்ந்த, மார்க்க அறிவை முறையாகக் கற்ற ஆலிம்களிலும் பார்க்க, மார்க்க ரீதியாக சித்திலெவ்வை அவர்கள் கூடுதல் அறிவைப் பெற்றிருந்தார்.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது காலத்தில், இலங்கை முஸ்லிம்கள் சகல துறைகளிலும் பின்தங்கியிருந்த நிலைமை கண்டு வருந்தினார். இப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளைத் தேடுவது தனது மார்க்கக் கடமை என கருதினார். இந்நிலையில் 'நவீன நோக்கிலான சமூக மேம்பாடு' என்ற இலட்சியத்துடன் தனது சமூக சேவைகளைத் தொடங்கினார். இவற்றை உறுதியாக முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக, தனது வழக்கறிஞர் தொழிலையும், மாநகரசபை உறுப்பினர் பதவியையும் உதறி விட்டு, முழு நேரத்தையும் மக்கள் மேம்பாட்டுக் காக பயன்படுத்துவதற்கு அவர் முன்வந்தார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சொந்த செலவில் பதிப்பகமொன்றை நிறுவி, 1882.12.21ஆம் திகதி அன்று "முஸ்லிம் நேசன்" என்ற வாரப் பத்திரிகையின் முதலாவது இதழை வெளியிட்டார். தனது இறப்பு வரை அவர் இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். இப்பத்திரிகையினூடாக கல்வி, அரசியல், மதம், பொருளாதாரம், கலாச்சாரம்,

சர்வதேச நிகழ்வுகள்... என சகல துறைகளிலும் இலங்கை முஸ்லிம்களை விழிப்பூட்டுகின்ற ஆக்கங்களை எழுதியும், பிரசுரித்தும் வந்தார். இப்பத்திரிகையில் 1884இல் 'அசன்பேயுடைய கதை' என்ற தனது நாவலை அவர் தொடராக வெளியிட்டார். 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையைத் தவிர, தனது பதிப்பகத்தினூடாக 'அசன்பேயுடைய கதை' உட்பட, இஸ்லாம் மதம் சார்ந்த நூல்கள், வரலாற்று நூல்கள், பாட நூல்கள்... போன்ற பலவகை நூல்களை அவர் வெளியிட்டார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம்கள் நவீன கல்வியைக் கற்பதன் அவசியத்தை மிக வலுவாக வலியுறுத்தி வந்தார். எகிப்தில் இருந்து நாடு கடத்தப்பட்டு, 1883.01.10ஆம் திகதியன்று இலங்கைக்கு வந்த ஓறாபி பாஷாவுடன் சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்கமான உறவும், கொடை வள்ளலாக அறியப்பட்டிருந்த வாப்புச்சி மரைக்காரின் ஒத்துழைப்பும், இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கென முதலாவது கல்விக் கூடத்தை அமைப்பதைச் சாத்தியமாக்கின. 1884ஆம் ஆண்டு, கொழும்பு புதிய சோனகர் தெருவில், பெரிய பள்ளிவாசலுக்கு அருகில், "மத்ரஸதுல் கைரியத்துல் இஸ்லாமியா" என்ற பெயரில் இந்தப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டது. இதன் பின்னர், 1892இல் கொழும்பு, மருதானையில் "அல்மத்ரஸதுஸ் ஸாஹிரா" (இன்றைய ஸாஹிரா கல்லூரி) என்ற கல்வி நிறுவனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதே காலப்பகுதியில் கண்டி, குருணாகல் உட்பட நாட்டின் பல பாகங்களில் முஸ்லிம்களுக்கான பாடசாலைகள் திறக்கப்பட்டன. இவை அனைத்திலும், சித்திலெவ்வை அவர்களின் அயராத, கடின உழைப்பும், தளரா உறுதியும் அடித்தளங்களாக அமைந்திருந்தன. 1891இல் குருணாகல் மற்றும் கண்டி ஆகிய இடங்களில் முஸ்லிம் பெண்களுக்கான பாடசாலைகளை நிறுவுவதிலும் அவர் முன்னின்று உழைத்தார். கண்டியில் அவருடைய நிதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெண்கள் பாடசாலைக்கு சித்திலெவ்வை அவர்களின் தங்கை தலைமையாசிரியையாகக் கடமையாற்றினார். சித்திலெவ்வை அவர்கள் இப்பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான பாடநூல்களை எழுதியதோடு, அவற்றை தனது பதிப்பகத்தில் பதிப்பித்தும் கொடுத்தார்.

சித்திலெவ்வை அவர்களின் அரசியல் முன்னெடுப்புகள் இருபதாம் நூற்றாண்டைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்தன. ஒருபுறம் நாட்டின் சுதந்திரம் (அல்லது சுயாட்சி) என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேசியத் தன்மையானதாகவும், மறுபுறம் மாநகராட்சி மன்றங்கள், சட்ட நிறுபண சபை போன்ற அரசியல் நிறுவனங்களில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கோரிய சமூகத் தன்மையானதாகவும் அமைந்திருந்தன. அவர் இவ்விரண்டு விடயங்களையும் சமபார்வையுடனும்,

உறுதியுடனும், நேர்மையுடனும் அணுகினார். இவை குறித்த புரிதல் களை தனது சமூகத்தின் மத்தியிலும் ஆட்சியாளர்களின் கவனத்திற்கும் கொண்டு செல்வதற்காக அவர் தனது "முஸ்லிம் நேசன்" பத்திரிகையை சிறப்பான முறையில் பயன்படுத்தினார். அன்றைய மிதவாத அரசியல் தலைவர்கள், நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக தீவிரமான போராட்டங்களை முன்னெடுக்கின்ற நிலையில் இல்லாதிருந்த போதும், சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது பத்திரிகையில் இந்நாட்டின் சுதந்திரம் குறித்தும், இலங்கை முஸ்லிம்களின் உரிமைகள் குறித்தும், ஆங்கிலேய அரசின் பக்கச்சார்பான செயற்பாடுகள் குறித்தும் நியாயபூர்வமான கருத்து களையும், விமர்சனங்களையும் தாங்கியதான ஆக்கங்களை எழுதினார். சட்ட நிரூபண சபையில் முஸ்லிம்கென தனியான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதை 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்ததோடு, நாடு பூராவுமுள்ள முஸ்லிம்களும், முஸ்லிம் நிறுவனங்களும் இக்கோரிக்கையை முன்வைத்து ஆங்கிலேய அரசுக்கு மனுக்களை அனுப்பி வைப்பதற்கான முயற்சிகளையும் முன் னெடுத்தார்.

இவ்வாறு கருத்தியல் ரீதியாகவும் செயல் ரீதியாகவும் தனது சமூகத் தினர் மத்தியில் மாற்றங்களையும் சீர்திருத்தங்களையும் முன்னெடுத்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனிப்பட்ட வாழ்வில் தனக்கு முன்னிருந்த செழிப்புமிக்க வாய்ப்புகள் அனைத்தையும் கைவிட்டார். தனது சட்டத் தரணி உத்தியோகம், நிரந்தர நீதிபதியாக உயர்வுபெறுவதற்கான வாய்ப்பு, கண்டி மாநகரசபை உறுப்பினர் பதவி என்பவற்றைத் துறந்த தோடு, 1889ஆம் ஆண்டில் சட்ட நிரூபண சபைக்கு தெரிவுசெய்யப் படுவதற்கு தனக்கிருந்த சவாகளற்ற தகைமையை முன்னிறுத்தாமல், அப்பதவி பிறிதொருவருக்கு வழங்கப்பட்டதைக் கண்ணியமான முறையில் ஏற்றுக் கொண்டவராகவும் அவர் இருந்தார். இவற்றோடு, அன்று செல்வாக்கும் செல்வமும் பெற்றிருந்த குடும்பத்தில் பிறந்திருந்ததோடு, தனது தொழிலின் மூலமாகவும் பிற வழிகளிலும் தலை முறைகளைத் தாங்கக் கூடிய சொத்துக்களைத் தேடக் கூடிய சாத்தியங் களையும் கொண்டிருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது தேசிய மற்றும் சமூக செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்காக அந்த சாத்தியங் களை முழுவதுமாகத் துறந்தார். ஒரு நிலையில் தன்னுடைய செயற் பாடுகளை தொடர்வதற்காக தனது மனைவி மற்றும் பெண்மக்களின் நகைகளையும் பயன்படுத்தினார். இவ்வகையில், ஒரு அப்பழுக்கற்ற சமூக சேவையாளராகவும், சீர்திருத்தவாதியாகவும் செயற்பட்டு, எல்லா வகையிலும் முன்னுதாரணமிக்க ஒரு மகத்தான மனிதராக சித்தி லெவ்வை அவர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” -ஓர் மீள்வாசிப்பு-

கதைச் சுருக்கம்

தன்னுடைய பெற்றோரைத் தேடி அலைகின்ற ஒரு வாலிபனின் கதைதான் “அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற நாவல். அஸன் என்ற அந்த வாலிபனின் பிறப்பில் இருந்து ஏறத்தாழ அவனது இருபது வயது வரையிலான வாழ்க்கையை இக்கதை சித்தரிக்கின்றது. மிக எளிமையான இக்கதைக் கருவைச் சூழ்ந்து, பல தளங்களில் இடம்பெறுகின்ற நிகழ்வுகளைக் கட்டமைத்து, நாவலை வளர்த்துச் சென்றிருக்கிறார் கதாசிரியர். பெரியதும், சிறியதுமான ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களை நடமாடச் செய்து, அப்பாத்திரங்களின் ஊடாக தான் வாழ்ந்த காலத்தில் தனது சமூகத்தில் காணப்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளை கதாசிரியரான அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் புலமைத்துவ நுட்பத்துடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். தற்போதைய சூழலில் “அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற நாவலை வாசிக்கக் கூடிய சாத்தியம் பலருக்குக் கிடைக்காமல் போகலாம். எனவே இந்நாவலை சுருக்கமாக விபரிப்பது பொருத்தமாக இருக்கும்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” இவ்வாறு ஆரம்பிக்கின்றது:

“கல்வி செல்வங்களினாலே மிகச் சிறந்து விளங்கி நின்ற மிகுந்த தேசத்தின் இராசதானியாகிய காய்ரென்னும் பட்டணத்திலே செய்யிது பாஷா என்பவர் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யுங் காலத்தில், அந்த பாஷாவினுடைய மாளிகைக்குச் சமீபமான ஓர் அலங்காரமுள்ள மாளிகையில் யூசுபு பாஷா வெண்பவரொருவர் இருந்தார். அவர் இராஜ

வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர், மகா பாக்கிய வந்தர், கதீவுடைய மந்திரிமார் களிலொருவர்...’’

இன்று எகிப்து என அழைக்கப்படுகின்ற நாட்டின் முன்னைய பெயர் மிகறு (மிஸர்) ஆகும். அதன் தலைநகரமான கெய்ரோ இந்நாவலில் காயீர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மந்திரி யூசுபு பாஷா, குல்நார் என்னும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்திருந்தார். எனினும் அவர்களுக்கு பத்து வருடங்களின் பின்னர்தான் ஒரு குழந்தை - ஆண் குழந்தை - பிறக்கின்றது. இதுவரை காலமும் தமக்குக் குழந்தைப் பாக்கியம் கிடைக்காததால் பெருங் கவலையுற்றிருந்த இத்தம்பதியினர், குழந்தை பிறந்ததும் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளுக்கும் அகதிகளுக்கும் தானதருமங்கள் செய்கிறார்கள். அதிகாரிகள் பலரும் மந்திரியை சந்தித்து வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

குழந்தை பிறந்து பதினாறாம் நாளில், தாதிப் பெண்கள் காற்றோட்டமாக உள்ள வெளிச்சாலையில், குழந்தையை ஒரு தொட்டியில் வைத்து விட்டு, வெளிச்சாலைக்குச் சமீபமாக உள்ள பூந்தோட்டத்தில் விளையாடச் சென்று விடுகிறார்கள். அவர்கள் திரும்பி வந்து பார்த்தபோது குழந்தையைக் காணவில்லை. அக்குழந்தையைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக அனைவரும் தீவிர முயற்சிகளை மேற்கொண்டபோதிலும், அவர்களால் குழந்தையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதனால் மந்திரியும், அவர் மனைவியும் பெருந் துயரத்திற்குள்ளாகின்றார்கள். எனினும் குழந்தை காணாமல் போய் பதினாறு நாட்களுக்குப் பின்னர், அக் குழந்தை ஒரு சீலையில் சுற்றப்பட்டவாறு மந்திரியின் வீட்டுவாசலில் காணப்படுகின்றது. பிறந்தபோது குழந்தையின் பிடரியில் காணப்பட்ட ஒரு மச்சத்தைத் தவிர, ஏனைய அனைத்து அம்சங்களிலும் அக்குழந்தை, காணாமல் போன குழந்தையை முற்றிலும் ஒத்திருந்தது. எனவே தமது குழந்தை கிடைத்து விட்டது என்ற பெருமகிழ்ச்சியுடன் மந்திரியும், மனைவியும் ஏனையோரும் அக்குழந்தையை சிறப்பாக வளர்க்கிறார்கள்.

அதேவேளை, எகிப்தில் இருந்து பம்பாய்க்குப் புறப்பட்ட கப்பலில், ஒரு நீக்ரோவும், அவனுடைய மனைவியும் ஒரு கைக்குழந்தையுடன் ஏறுகிறார்கள். பம்பாய் நகரத்தை கப்பல் அடைந்த பின்னர் ஒரு அதிகாலை நேரத்தில், அந்த நீக்ரோ குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு தெருவழியே செல்கிறான். அப்போது ஐகுபர் என்ற ஒரு அரபி, சுபஹூத் தொழுகைக்காக தனது வீட்டில் இருந்து வெளியே வருகிறார். அவரை அந்த நீக்ரோ அணுகி, அக்குழந்தையைக் காட்டி, அதை நல்லபடி வளர்த்து வந்தால், மாதாமாதம் அவருக்குப் பணம் அனுப்புவதாகக் கூறுகிறான். குழந்தைப் பேறில்லாமல் வருந்தியும், வியாபாரத்தில்

தொடிந்தும் போயிருந்த ஜகுபரும் அவர் மனைவி ஆயிஷாவும் அக்குழந்தையை சந்தோசமாக ஏற்று, அதற்கு அஸன் எனப் பெயரிட்டு வளர்க்கிறார்கள்.

ஜகுபரின் மனைவியான ஆயிஷாவின் வாழ்வில் ஒரு மர்மம் புதைந்திருந்தது. அவள் ஏற்கனவே நிகாஹ் செய்யப்பட்டவள். அவள் சிறுவயதாக இருக்கும்போது அவளது பெற்றோர் அவளை இபுறாகீம் என்ற ஒரு அரபிக்கு நிகாஹ் செய்து வைத்திருந்தார்கள். அவன் வியாபாரத்திற்காக டியுனிசியா என்ற நாட்டிற்குச் சென்றிருந்த வேளையில், பேதி நோயினால் இறந்து விட்டதாக செய்தி வந்ததால் பின்னர் அவள் ஜகுபருக்கு திருமணம் முடித்து வைக்கப்பட்டாள். எனினும் ஆயிஷா ஏற்கனவே நிகாஹ் செய்யப்பட்டவள் என்ற விடயம் ஜகுபருக்குச் சொல்லப்படவில்லை.

அஸனுக்கு ஆறு வயதாக இருக்கின்றபோது, முன்னர் ஆயிஷாவுக்கு நிகாஹ் செய்து வைக்கப்பட்டு பின் இறந்து விட்டதாகக் கருதப்பட்ட இப்றாகீம் வியாபாரத்தில் நஷ்டப்பட்டவனாகத் திரும்பி வருகிறான். அவன் ஆயிஷாவைத் தேடியபோது, அவள் ஜகுபரை மணம் முடித்து பம்பாயில் வசிக்கின்ற விடயத்தை அறிகிறான். உடனே அவன் பம்பாய்க்கு வந்து, ஆயிஷாவைக் கண்டு, ஜகுபரிடம் உண்மையைச் சொல்லி விடுவதாக மிரட்டி அவளிடம் பணம் கேட்கிறான். ஆயிஷாவும் ஜகுபருக்குத் தெரியாமல் அவனுக்கு ஆயிரம் ரூபா பணம் கொடுக்கிறாள். இந்த சம்பவத்தை சிறுவனான அஸன் அவதானிக்கிறான். எனினும் அதன் விபரம் அவனுக்குப் புரியவில்லை. இதன் பின்னர் எட்டு வருடங்கள் கழிகின்றன.

ஆயிஷாவிடம் மிரட்டி வாங்கிய பணத்தில் வியாபாரம் செய்து மீண்டும் நஷ்டமடைந்த இபுறாகீம், திரும்பவும் ஆயிஷாவிடம் வந்து இரண்டாயிரம் ரூபா தரும்படி மிரட்டுகிறான். அவ்வளவு பெரிய தொகையை திரட்ட முடியாத ஆயிஷா குழப்பமடைகிறாள். இப்போது பதினான்கு வயதை அடைந்துள்ள அஸனிடம், நடந்த விடயங்களை தகப்பனிடம் சொல்ல வேண்டாம் என்று கெஞ்சுகிறாள். தான் கேட்ட பணத்தைத் தராமல் ஆயிஷா தன்னை ஏமாற்றுவதாக நினைத்து இபுறாகீம் ஒரு மிரட்டல் கடிதத்தை எழுதி, ஆயிஷாவுக்கு அனுப்பி வைக்கிறான். அக்கடிதத்தைப் பார்த்து, ஆயிஷா மயங்கி விழுந்து விடுகிறாள். அவள் மயக்கமடைந்த விடயத்தைக் கேள்விப்பட்டு வந்த ஜகுபர், இப்றாகீம் அனுப்பிய கடிதத்தை அஸன் மூலமாக அறிந்து அதை வாசிக்கிறார். ஆயிஷாவுக்கும், இபுறாகீமுக்கும் இடையே தவறான உறவு இருப்பதாக அர்த்தம் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் அமைந்திருந்த

அக்கடிதத்தை வாசித்த ஜகுபர், அவமானமும், வேதனையும் தாளாமல் அங்கிருந்து ஓடி ஒரு ஆற்றில் விழுந்து விடுகிறார். ஆற்றில் இறங்கி பலர் அவரைத் தேடியபோதிலும் அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனவே அவர் ஆற்றில் மூழ்கி இறந்து விட்டதாக அவர்கள் முடிவு செய்கிறார்கள். தனது கணவன் இறந்ததைக் கேள்வியுற்ற ஆயிஷாவும் இறந்து விடுகிறாள். இவ்வாறு தன்னுடைய பதினான்காவது வயதில் அஸன் அநாதையாகி விடுகிறான்.

அஸனின் சொத்துகளை அபகரிப்பதற்கு திட்டமிடுகின்ற இபுறாகீம், துறவி போன்று நடக்கின்ற ஒரு உள்ளூர் திருடனுடனும், அலி என்ற கபடத்தனமிக்க இன்னொரு அரபியுடனும் கூட்டுச் சேர்கிறான். அவர்கள் தந்திரமான முறையில் அஸனை அலியின் வீட்டில் தங்கியிருக்குமாறு செய்கின்றார்கள். அலியோ தனது குடும்பத்தினரை கொடுமையாக நடத்துகிறான். தனது மனைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் உணவு, உடை போன்றவற்றைக் கூட முறையாக வழங்காத உலோபித்தனம் கொண்டவனாக அவன் இருக்கிறான். அத்துடன் பெற்றோர்கள் இல்லாத நிலையில் அதே தெருவில் தனது சகோதரன் காசிமுடன் வசிக்கின்ற மைமூன் என்ற இளநங்கையை இரண்டாம் தாரமாக மணப்பதற்கு அலி முயற்சிக்கிறான். மைமூன் அலியை வெறுப்பதோடு, முகம்மது என்ற தன்னுடைய மச்சானை விரும்புகிறான். இவ்வாறான சூழலில் தான், அஸன் அலியின் வீட்டில் தங்குவதற்காக வருகிறான். அலியின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் துயரத்தோடு வாழ்கின்ற போதிலும், அவர்கள் அஸனுடன் அன்பாகப் பழகுகிறார்கள். அலியின் மூத்த மகளான மரியத்துடனும், காசிம், மற்றும் மைமூனுடனும் அஸன் நட்புடன் பழகுகிறான்.

அலியின் வீட்டில் அஸன் வசித்து வருகின்றபோது, அவனைக் கால்வதற்கு இப்றாகீமும், துறவியும், அலியும் இரண்டு முறை முயற்சி செய்கிறார்கள். இந்த கொலை முயற்சியில் இருந்து அஸன் இரண்டு முறையும் தப்பி விடுகிறான். எனினும் இரண்டாம் முறை அந்த மூவரும், அஸன் என நினைத்து அலியின் வேலைக்காரனைத் தவறு தலாகக் கொன்று விடுகிறார்கள். இனியும் அலியின் வீட்டில் இருப்பது ஆபத்தானது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அஸன் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறான். அவ்வாறு வெளியேறும்போது, தனது தந்தையான ஜகுபரின் ஆவணங்களை அவன் வாசிக்க நேர்கிறது. அப்போதுதான் ஜகுபரும், ஆயிஷாவும் தனது உண்மையான பெற்றோர்கள் அல்ல என்பதையும், தான் மிகுந்த தேசத்தவன் என்பதையும் அஸன் அறிகிறான். தனது நண்பன் காசிமிடம் தனக்கு நேர்ந்துள்ள அபாயத்தைக் கூறி,

தனது உடையை அவனிடம் கொடுத்து விட்டு, அவனுடைய உடையை தான் அணிந்து கொண்டு பம்பாயில் இருந்து வெளியேறி விடுகிறான்.

இதேவேளை அஸன் தப்பிவிட்டதை அறிந்த அலி, தனது வீட்டில் திருடர்கள் வந்ததாக பொலிசில் முறைப்பாடு செய்து, காசிமும் திருடர்களில் ஒருவன் எனக் கூறுகிறான். காசிமை சிறைக்கு அனுப்புவதன் மூலமாக அவளது தங்கை மைமூனைத் தான் மணந்து கொள்ளலாம் என அலி திட்டமிடுகிறான். காசிமின் வீட்டை சோதனையிடுகின்ற பொலிசார் அங்கு அஸனின் உடையைக் காண்கிறார்கள். அஸனையும் அந்த ஊரில் காணாததால், அஸனையும், அலியின் வீட்டு வேலைக் காரனையும் கொலை செய்த குற்றச்சாட்டில் பொலிசார் காசிமைக் கைது செய்கிறார்கள்.

பம்பாயில் இருந்து ரயில் மூலமாக அஸன் கல்கத்தாவிற்கு வருகிறான். அங்கு அவன் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் தவற விட்ட, பல முக்கிய அரசியல் தகவல்கள் அடங்கிய குறிப்புப் புத்தகத்தைக் கண்டெடுத்து அதை அவரிடம் ஒப்படைக்கிறான். அஸனின் நேர்மையைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த கவர்னர் ஜெனரல், அவன் கல்வி கற்பதற்கு உதவுகிறார். இதன் விளைவாக அவரின் குடும்பத்தினருடனும், உயர் அந்தஸ்த்தில் இருந்த பிற ஆங்கிலேய குடும்பங்களுடனும் பழக்கக் கூடிய வாய்ப்பு அஸனுக்குக் கிடைக்கிறது. இதன் மூலமாக அஸன் ஆங்கிலக் கல்வியையும், ஆங்கிலேயக் கலைகள் மற்றும் நடைமுறைகளையும் கற்கிறான். எனினும் இஸ்லாம் சார்ந்த நம்பிக்கையைக் கைவிடாமல், இஸ்லாமிய நடைமுறைகளை முறையாகப் பேணுவதோடு, மிகுந்த ஒழுக்கமுள்ளவனாகவும் வாழ்கிறான்.

இதேநேரத்தில், பம்பாயில் காசிம் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதால் தனியாளாகி விட்ட மைமூனை அலி கடத்துகிறான். ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணை ஆண்ட்வேடமிடச் செய்து, அவளுக்கும், மைமூனுக்கும் தகாத உறவு இருப்பதாக, மைமூன் மணக்கவிருந்த முகம்மது நம்பும் படியான ஒரு சூழலை அலி உருவாக்குகிறான். எனினும் பின்னர், இதே வேலைக்காரப் பெண்ணின் உதவியுடன் மைமூன் தப்பி, ஜூலைஹா என்ற பெண்ணிடம் தஞ்சமடைகிறான். ஜூலைஹாவோ ஒரு சிக்கலான சூழலில் வாழ்கிறான். அவளுடைய மூத்த சகோதரியின் தவறான நடத்தையினால் பிறந்த குழந்தையை தன் குழந்தையென சொல்ல வேண்டிய ஒரு இக்கட்டான நிலைக்குள் அவள் ஆளாகியிருந்தாள். இதனால் அவளது திருமணம் தடைப்பட்டு, அவள் மணக்கவிருந்த அப்துல் ஹமீது என்ற இளைஞன் வேதனைக்குள்ளாகியிருக்கிறான்.

ஜலகைகாவுடன் வாழ்கின்ற மைமூனா, அப்துல் ஹமீதை சந்திக்கக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அவள் நடந்த விடயங்களை அவனிடம் சொல்கிறாள். அதேநேரத்தில், அஸனும், அப்துல் ஹமீதும் நண்பர்கள் என்பதையும், அவர்கள் இருவரும் கல்கத்தாவில் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் என்பதும் மைமூனுக்குத் தெரிய வருகின்றது. மைமூனின் சகோதரன் காசிமின் வழக்கு விரைவில் விசாரணைக்கு வரவிருக்கின்றது என்பதை அறிந்து, அஸனிடம் விடயத்தைத் தெரியப்படுத்தி, அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு, பம்பாய்க்குச் சென்று, கடைசி நேரத்தில் காசிமைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். அலியிடமிருந்த தனது சொத்துக்களை அஸன் மீள்பெற்றுக் கொள்கிறான். அலியை தான் மன்னிப்பதாகக் கூறி, அவன் இனி இந்தியாவில் இருக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அவனைத் தண்டணையில் இருந்து விடுவிக்கிறான். பின்னர் அலியின் மனைவி, மற்றும் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்து, முகம்மது - மைமூன், மற்றும் காசிம் - மரியம் ஆகியோரின் திருமணங்களையும் நடத்தி வைக்கிறான்.

சில காலத்தின் பின்னர், ஒரு எருதின் தாக்குதலில் இருந்து பாளிளா என்ற ஆங்கிலேய மங்கையை அஸன் காப்பாற்றுகிறான். தாயற்ற நிலையில் தந்தையுடன் வசித்து வருகிறாள் பாளிளா. அவளைக் காப்பாற்றியதன் காரணமாக, அவளது தந்தையின் நன்மதிப்பை அஸன் பெறுகிறான். அவர்களின் நட்பின் விளைவாக, அஸனும், பாளிளாவும் ஒருவரையொருவர் விரும்புகிறார்கள். எனினும், வெவ்வேறு மதத்தவர்களாகவும், வெவ்வேறு அந்தஸ்த்திலும் உள்ள தங்களுடைய காதல் தவறானது என்றும், தாங்கள் திருமணம் செய்ய முடியாது என்றும் கருதி, அஸன் கல்கத்தாவை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முடிவு செய்கிறான். இதை அறிகின்ற பாளிளா, தன்னால் அஸனை மறக்க முடியாது என்றும் அவனை என்றுமே நினைவில் வைத்திருப்பதற்காக தனது மனதைத் தூய்மையாக்க விரும்புவதாகவும், இதனால் தான் முஸ்லிம்கள் மாறவிரும்புவதாகவும் கூறி, இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறுகிறாள்.

இதனிடையே அஸன் தனது பெற்றோரைத் தேடி எகிப்து (மிக்ரூ) செல்கிறான். அங்கு அவன் அலியையும், தனது உண்மையான பெற்றோரின் வேலைக்காரனையும் தற்செயலாகச் சந்திக்கிறான். அலியின் மூலமாக அஸனைப் பற்றி அறிகின்ற அந்த வேலைக்காரன், அஸனின் தாயிடம் விடயத்தை சொல்கிறான். அவள் இரவில் யாருமறியாமல், அஸன் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் செல்கிறான். உறங்கிக் கொண்டிருந்த அஸன் அறியாத வண்ணம், அவனுடைய பிடரியில் இருந்த மச்சத்தை பார்த்து, அஸன் தன்னுடைய மகன்தான் என்பதை அறிகிறான். எனினும்

அவனுடன் நேரடியாகப் பேசாமல் திரும்பி விடுகிறாள். பின்னர், உரிய காலம் வரும்வரை பொறுத்திருக்குமாறு அஸனுக்குக் கடிதம் எழுது கிறாள்.

இதேநேரத்தில் அஸனின் பெற்றோரின் வேலைக்காரனுடைய நடத்தையில் சந்தேகம் கொள்கின்ற அலி, அந்த வேலைக்காரனுக்கு அஸனின் உண்மைப் பெற்றோர்கள் பற்றிய தகவல்கள் தெரிந்திருக்கலாம் என நினைக்கிறான். பின்னர் அலி தபால் நிலையத்திற்குச் சென்று, முன்னர் ஜகுபருக்கு எகிப்தில் இருந்து வந்த கடிதங்களைக் காட்டி, கையூட்டல் மூலமாக, அந்தக் கடிதங்களை எழுதியவரின் முகவரியைப் பெற்று செல்கிறான். அங்கு குழந்தைப் பருவத்தில் அஸனைக் கடத்தி வந்து ஜகுபரிடம் ஒப்படைத்த நீக்ரோவைச் சந்திக்கிறான். அவனுடன் சேர்ந்து, அஸன் தனது பெற்றோர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளாமல் அலி சதி செய்கிறான். இதற்காக ஒரு வைத்தியருக்குப் பணம் கொடுத்து, அவர் மூலமாக அஸனுக்கு பைத்தியம் என உறுதிப்படுத்தச் செய்து, அஸனை மனநோயாளர்களைப் பராமரிக்கின்ற ஒரு விடுதியில் தங்க வைத்து விடுகிறான். ஒரு வருடத்திற்கும் கூடுதலான காலத்திற்கு அஸன் அங்கேயே தங்க வேண்டியவனாகிறான். இதற்கிடையே எதிர்பாராத விதமாக, அங்கு தனது வளர்ப்புத் தந்தையான ஜகுபரை அவன் மனநோயாளியாகச் சந்திக்கிறான். இறுதியில் புதிய வைத்தியர் நியமிக்கப்பட்டபோது, அஸனும், குணமடைந்த அவனுடைய வளர்ப்புத் தந்தையும் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறார்கள்.

இதேவேளை ஏற்கனவே திட்டமிட்டபடி, தானும், தனது தந்தையும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு சுற்றுப் பயணம் வருவதாக பானினா அஸனுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாள். அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக அஸன் செல்லும்போது, ஷம்ஷுன்னஹார் என்ற ஒரு பெண்ணுக்கு உதவி செய்கிறான். அப்பெண் ஐரோப்பியருக்கு எதிராகப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற அப்துஸ் ஸமது என்ற வாலிபனை மணக்க இருக்கிறாள். அவனைத் தேடித்தான் அவள் சென்று கொண்டிருந்தாள். அஸன் பானினாவை சந்திப்பதற்காக ஒரு குதிரை வண்டியில் (தபால் வண்டி) செல்லும்போது, அதே வண்டியில் அப்பெண் தேடி வந்த அப்துஸ் ஸமதைச் சந்திக்கிறான். ஷம்ஷுன்னஹார் அவனைத் தேடி வந்திருக்கின்ற விடயத்தை அஸன் அவனிடம் சொல்ல, அவன் அவளைத் தேடிச் செல்கிறான்.

இதனிடையே, மத்திய கிழக்கிற்கு வந்த பானினாவையும், அவளுடைய தகப்பனையும் கொள்ளைக்காரர்கள் கடத்தி விடுகிறார்கள். இதை அறிந்த அஸன் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கொள்ளைக்

காரர்களின் இருப்பிடத்திற்குச் செல்கிறான். அங்கு தான் வண்டியில் சந்தித்த அப்துஸ் ஸமது கொள்ளைக்காரர்களில் ஒருவனாக இருப்பதைக் கண்டு, அஸன் அதிர்ச்சியடைகிறான். அஸன் கொள்ளைக்காரர்களில் ஒருவனாகச் சேர்ந்து பானினாவை விடுவிக்க முயற்சிக்கிறான். அவனுடைய முயற்சிக்கு அப்துஸ் ஸமதும் உதவுகிறான். இறுதியில் இராஜாங்க இரகசியங்கள் அடங்கிய கடிதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, மூவரும் தப்பி வருகின்றனர். அந்தக் கடிதங்களை எடுப்பதற்காகவே அப்துஸ் ஸமதும் அந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தில் இணைந்திருந்தான். அந்தக் கடிதங்களை அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைத்ததன் காரணமாக, அரசாங்கத்திற்கு எதிராக சதி செய்த குற்றச்சாட்டி விருந்து அப்துஸ் ஸமது விடுவிக்கப்படுகிறான். பின்னர் அப்துஸ் ஸமது ஷம்ஷுன்ன காரை திருமணம் செய்கிறான்.

இதன் பின்னர் அஸன் தன் பெற்றோருடன் இணைந்து கொள்கிறான். இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர், குழந்தை மாறாட்டம் நிகழ்ந்ததற்கும், அஸன் பம்பாய்க்குக் கடத்தப்பட்டதற்குமான காரணம் வெளிப்படுகின்றது. அஸனுடைய தந்தை யூசுபு பாஷாவின் இரண்டாவது மனைவி தான் இவற்றுக்குக் காரணம் என்ற உண்மை தெரிய வருகின்றது. இறுதியில் அஸனின் துணிச்சல் மிக்க செயல்களைப் பாராட்டி, உயர் அந்தஸ்த்தில் உள்ளவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற "பே" (Bey) என்ற சிறப்புப் பட்டம் அவனுக்கு வழங்கப்படுகின்றது. பானினாவைப் போன்று, அவளுடைய தந்தையும் இஸ்லாத்திற்கு மதம் மாறுகிறார். பின்னர் அவர், அஸனுக்கும், பானினாவுக்கும் திருமணம் முடித்து வைக்கிறார்.

இனி, "அஸன்பேயுடைய கதை" என்ற இந்நாவலைப் பற்றி அறிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களும் வெளிப்படுத்தியுள்ள சில கருத்துக்களை முதலில் பார்ப்போம்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில், சித்திலெவ்வை அவர்களுக்குரிய முக்கியத்துவம் பற்றி மதிப்பிட்டிருக்கின்ற கீழ்வரும் மூன்று குறிப்புகளைக் காண்போம்.

"பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக்காலிலே, 1876இல் முதலாவது தமிழ் நாவலான 'பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்' வெளிவந்தது. ஒன்பது வருடங்களுக்குள் (1885) இலங்கையில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவலான 'அஸன்பேயுடைய சரித்திரம்' வெளிவந்தது. முஸ்லிம் அறிஞரும் சமூக சீர்திருத்தவாதியும், பத்திரிகையாளருமாயிருந்த சித்தி

லெவ்வை இதனை எழுதினார். ஆரம்பகால நாவல்களிலே கணிசமானவை வீரதீர கதைப் பிரிவைச் சார்ந்தவையாயிருத்தல் பல மொழிகளிலும் காணப்படுவது ஒன்றாகும். இந்நாவலின் கதாநாயகன் அஸன் பல நாடுகளுக்குச் சென்று, பல சூழ்ச்சிகட்கு ஆட்பட்டுத் தப்பி இறுதியில் மேனிவை எய்துகிறான். அஸனைப் போன்றமைந்த 'கடல் கடந்த பாத்திரம்' அவ்வேளையில் தமிழுக்கு முற்றிலும் புதிதாக இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை... (க. கைலாசபதி. "ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்." பக்: 36-37)

"... 'வீரசிங்கள', 'நீலகண்டன்' முதலிய நாவல்கள், வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக கிராமங்களில் இருந்து சிலர் விடுபட்டு, வெளியூர்களுக்குச் செல்லத் துவங்கியிருந்த போக்கினைப் பிரதிபலித்ததெனலாம்.

இந்நாவலாசிரியர்கள் ஆங்கில நாவல்களின் செல்வாக்கினாலும், 'இடம்பெயரும்' பாத்திரங்களைப் படைத்தனர் என்று கூறலாம். இலங்கையில் எழுந்த முதலாவது நாவலான 'அஸன் பேயுடைய சரித்திரம்' இவ்விடயத்தில் முன்மாதிரியாக அமைந்தது. அந்நாவலின் கதாநாயகன் அஸன் 'உலகம் சுற்றும்' வாலிபனாகப் படைக்கப்பட்டிருந்தான்." (மே.நா: பக். 131)

"... சித்திலெவ்வையின் நூலைப் படிக்குமொருவர் இதற்கு 'அஸன் பேயின் திகைப்பூட்டும் நூதன சாகசங்கள்' என்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று எண்ணக் கூடியதாகவுள்ளது. கதையின் கருவும் போக்கும் அவ்விதம் எண்ணத்தக்கதாகவே அமைந்துள்ளன. கதாநாயகன் மத்திய கிழக்கு, இந்தியா, ஐரோப்பா ஆகிய நாடுகளுக்கெல்லாம் செல்கிறான். தமிழ்க் கதைக்குப் புதிதான பாத்திரங்களும் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கப்படுகின்றனர்..." (க.கைலாசபதி: வானொலி மஞ்சரி. 25.02.1974)

இதேவேளை கவிஞர் துரைசிங்கம் அவர்கள் "ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு" என்ற நூலில், "ஈழத்தில் இஸ்லாமிய அறிஞரும், சிறந்த சிந்தனையாளரும், 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திராதிபருமான சித்திலெவ்வை அவர்கள் 1885இல் அஸன்பேயுடைய சரித்திரம் என்னும் நாவலை எழுதினார். ஈழத்தின் முதல் நாவல் எனக் கருதப்படும், அஸன்பேயுடைய சரித்திரம், எகிப்து நாட்டைச் சேர்ந்த 'அஸன்' என்பவனது வரலாற்றைக் கூறும் வகையில் அவனது வீர தீர சாகசங்களை விளக்குவதாக அமைந்தது...." (பக் 91)

மேலும், கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“தொடக்ககாலத் தமிழ் மரபைச் சேர்ந்த ‘அசன்பே சரித்திரம்’ ஒரு வரலாற்றுக் கற்பனை நாவல். சாகசங்களும் மர்மங்களும் திடீர் திருப்பங்களும் கிளைக்கதைகளும் கொண்டு விரியும் ஒரு புனைவு. வேத நாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்துடன் ஒப்பிடக் கூடியது” (எம்.ஏ. நுஃமான், 2011. மேற்கோள்: எம்.எஸ்.எம். அனஸ். “அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை” டக்: 32)

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போன்று, “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலானது வீர தீர சாகச நாவல் வகையைச் சார்ந்ததா என்பது குறித்த பரிசீலனையை சற்றுப் பின்னர் பார்ப்போம். அதற்கு முன்னர் இந் நாவலின் வேறு சில அம்சங்கள் குறித்து பரிசீலிப்போம்.

நாவலின் கட்டமைப்பு

“அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற இந்நாவல் அற்புதமான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. மிகுந்த கவனத்துடன் திட்டமிடப்பட்ட முன்வரைவு, கிஞ்சித்தும் பிசகாத தர்க்க இணைவு, தொடக்கத்தில் இருந்து முடிவுவரை இலாவகமான நகர்த்தலின் ஊடாக நாவல் இயங்கும் முறை, எதார்த்தத்தை மீறாத பாத்திரங்கள்... என ஒரு கட்டிறுக்கமான முறையில் இந்நாவல் புனையப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலின் வரலாற்று முக்கியத்துவமும், அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் மங்கா புகழும், இந்நாவல் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள முறையில் உள்ளடங்கியுள்ளன. கடின உழைப்பு, பன்முக அறிவு, ஒவ்வொரு துறையிலும் ஆழ்ந்த புலமை, சற்றும் வழிபிறழாத இலக்கு நோக்கிய கவனக் குவிப்பு என ஒரு நாவலைக் கட்டமைப்பதற்குத் தேவையான அத்தனை அம்சங்களும் இந்நாவலினூடாக துல்லியமாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

இலங்கையில் தனக்கு முன்னதாக தமிழிலும் மற்றும் சிங்களத்திலும் கூட நாவல்கள் எழுதப்படாதிருந்த ஒரு சூழலில், புத்தம் புதிதாய், முதல் முயற்சியாய் ஒரு நாவலை எழுதியதன் மூலமாக, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒப்பற்ற உயரத்தில் ஒளிர்ந்து நிற்கிறார். அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் இருந்து அறியக் கிடப்பது போன்றும், பிற ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவது போன்றும், அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பிறமொழி இலக்கியங்களைக் கற்றவராகவும், அவற்றில் பரிச்சயமுள்ளவராகவும் இருந்திருக்கிறார். இத்தகைய இலக்கிய அறிமுகங்கள், பின்னாளில் அவர் தனது நாவலை எழுதுவதற்கான தூண்டுதலையும், வழிகாட்டலையும் வழங்கியிருந்தன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இங்கு மீள்-வாசிப்பிற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ள “அஸன்பேயுடைய

கதை" நாவலின் இப்பதிப்பை வெளியிட்டுள்ள, இலங்கை தேசிய நூலக சேவைகள் சபையின் உதவி நெறியாளராகப் பணிபுரிந்த மர்ஹூம் எஸ்.எம். கமாலுதின் தனது அறிமுக உரையில் குறிப்பிட்டிருப்பது போன்று, "... எனவே அவரது "அஸன்பே சரித்திரத்தில்" அக்காலத்தே ஆங்கிலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஜீ.எம்.றெனோல்ட், ஹென்றி ஃபீல்டிங், டானியல் டிஃபோ போன்ற நாவலாசிரியர்களின் ஆக்கங்களின் சாயல் காணப்படுவதில் வியப்பில்லை."

மேலும் இந்நாவலின் ஓரிடத்தில் கதாநாயகன் அஸன், 'தனக்கு நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் ஓர் சரித்திரமாய் எழுதினால் கீர்த்தி பெற்ற 'அரபு இராக் கதையில்' நின்றும் அதிகம் ஆச்சரியமும் புதுமையுமான சரித்திரமாயிருக்குமென்று' நினைக்கிறான். (இங்கு 'அரபு இராக் கதை' என்று அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது, பின்னாட்களில் 'ஆயிரத்தொரு இரவுகள்' (Arabian Nights) என அழைக்கப்பட்ட நூலையே)

எனினும் "அஸன்பேயுடைய கதை" ஒரு தழுவல் அல்ல, அது ஒரு மொழிபெயர்ப்பும் அல்ல. ஒருவேளை ஹென்றி ஃபீல்டிங் எழுதிய "டொம் ஜோன்ஸ்" என்ற நாவல் சித்திலெவ்வை அவர்களை அதிகம் ஆகர்ஷித்திருக்கலாம். அந்நாவலின் நாயகனும் உண்மையான பெற்றோரை அறியாதவனாக இருக்கிறான். அந்நாவலிலும் இடம்பெயர்கின்ற பாத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும், "அஸன்பேயுடைய கதை"யின் பண்பில் இருந்து, "டொம் ஜோன்ஸின்" பண்பு முற்றிலும் வேறுபட்டது. "டொம் ஜோன்ஸின்" நாயகன் ஒழுக்கங்கெட்டவனாகவும், தப்பான நடத்தைகள் கொண்டவனாகவும் இருக்கின்ற அதே நேரத்தில் "அஸன்பேயுடைய கதை" நாயகன் ஒழுக்கநெறிகளை கிஞ்சித்தும் மீறாதவனாக இருக்கிறான். இவ்வகையில் "அஸன்பேயுடைய கதை" தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட ஒரு சுயமான நாவல். இலங்கையில் முதலாவதாகத் தொடங்கப்பட்ட ஒரு மாபெரும் முயற்சி. தன் முன்னே அடர்ந்திருண்டிருக்கும் கானகத்தினுள்ளே, இதுவரைக்கும் யாருமே அதனுள் சென்றிராத நிலையில், முதன் முதலாக அதற்குள் பயணிக்க நினைக்கின்ற ஒருவர் எத்தகைய முன் ஆயத்தங்களுடன் தயக்கமாகவும் அதே நேரத்தில் தீர்க்கமாகவும் வழியமைத்து முன் செல்வாரோ, அத்தகைய ஆயத்தங்களுடனும் உறுதியுடனும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலைப் படைத்து, தன் பின்வந்தோருக்கான சிறப்பான வழியை உருவாக்கியிருக்கிறார். எனவே பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது போன்று, 'கடல் கடந்த பாத்திரம்' 'இடம்பெயரும் பாத்திரம்' மற்றும் 'தமிழ்க் கதைக்குப் புதிதான பாத்திரங்கள்' என்பவற்றைப் படைத்தவர் என்ற வகையில்

சித்திலெவ்வை அவர்கள் அனைவருக்கும் முன்னோடியாக அமைந்திருக்கின்றார்.

இனி "அஸன்பேயுடைய கதை" நாவல் பற்றிய மீள்-வாசிப்பிற்குள் செல்வோம். எந்த ஒரு பிரதியும் (அது கட்டுரையாகவோ, கவிதையாகவோ, கதையாகவோ அல்லது வேறு எதுவாக இருந்தாலும்) அதை எழுதியவரால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. எனவே அதை வாசிக்கும் போதும், மீள்-வாசிப்புச் செய்யும் போதும், திறனாய்வுக்குட்படுத்தும் போதும், அந்தப் பிரதியை கட்டவிழ்ப்பு (அல்லது கட்டுடைப்பு) செய்வது அவசியமாகின்றது.

இத்தகைய கட்டவிழ்ப்பு என்பது, ஒரு பிரதி கட்டமைக்கப்பட்ட காலம், அது முன்னிறுத்துகின்ற சமூகப் பின்புலம், அப்பின்புலத்தில் இயங்குகின்ற அரசியல், பொருளாதா, மத, கலாச்சார மற்றும் ஏனைய சக்திகள்.. போன்றவற்றோடு, அப்பிரதியை கட்டமைத்தவரின் தனிநிலை பண்புகளையும் (சமூகநிலை, பண்பாடு, மதம், அரசியல் கொள்கைகள், பொருளாதார நிலை, உளவியல்... என) உள்ளடக்கியதாக முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். இத்தகைய ஒரு விரிந்த, பன்முக தளத்தில்தான் இம்மீள்-வாசிப்பை மேற்கொள்வதற்கான முயற்சி இங்கு இடம்பெற்றுள்ளது.

பிரதி கட்டவிழ்ப்பு பற்றி

கதைக் களம்

இந்நாவல், எகிப்தில் (மிசுறு) இருந்து ஆரம்பித்து, இந்தியாவின் பல பகுதிகளை ஊடறுத்து, பின்னர் எகிப்து, பாலஸ்தீனம், லெபனான், சிரியா என நகர்கின்றது. ஒரு நாவல் வெவ்வேறு கதைப் புலங்களினூடாக - பிராந்தியங்களினூடாக நகர்கின்ற போது, அது வாசகரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதோடு, வாசிப்பு அனுபவத்தைப் புதிய பண்புகளுக்கு இட்டுச் செல்வதாகவும் அமைகின்றது. "ரொபின்சன் குரூசோ" நாவல், "ஆயிரத்தொரு இரவுகள்" கதைகள்... போன்றவை இத்தகைய வாசிப்பு அனுபவத்தை வழங்கியிருக்கின்றன. சித்திலெவ்வை அவர்களும், வாசகர்கள் மத்தியில் இத்தகைய ஈர்ப்பையும், அனுபவச் சுவையையும் உருவாக்கும் நோக்குடன் வெவ்வேறு பிராந்தியங்களின் ஊடாக கதை நகர்வைக் கட்டமைத்திருப்பதாகக் கொள்ள முடியும். இந்நாவல் முதலில் (1884இல்) 'முஸ்லிம் நேசன்' பத்திரிகையில் தொடர்கதையாகப் பிரசுரமாகியிருக்கின்றது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளும்போது, இந்த உத்தியை சித்திலெவ்வை அவர்கள் உணர்வு பூர்வமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பார் எனக் கொள்ள முடியும். இதில்

அவர் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார். இந்நாவலை வாசிக்கும் ஒருவருக்கு, இத்தகைய ஈர்ப்பும், அனுபவச் சுவையும் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

எனினும் இத்தகைய ஈர்ப்பையும், புதுமையான அனுபவத்தையும் வாசகர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்பதற்காக சித்திலெவ்வை அவர்கள், அவசியமற்ற வழியிலோ அல்லது செயற்கையான முறையிலோ வெவ்வேறு பிராந்தியங்களையும், நாடுகளையும் இந்நாவலில் அறிமுகப்படுத்தவில்லை என்பதை இதை வாசிக்கும்போது ஒருவர் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். கதையின் இயல்பான நகர்வுக்கு வழியேற்படுத்துவதாகவே வெவ்வேறு பிரதேசங்கள் மற்றும் நாடுகள் பற்றிய அறிமுகங்கள் இந்நாவலில் அமைந்திருக்கின்றன. செயற்கையான அல்லது அவசியமற்ற செருகல்களாக அன்றி, கதையின் இயல்பான திருப்பங்களின் விளைவுகளாகவும், முடிச்சுகளுக்கான தர்க்க ரீதியான அவிழ்ப்புகளாகவுமே இவ்வித பிராந்தியங்களினூடான நகர்வுகளை நூலாசிரியர் அமைத்திருக்கிறார்.

முன்னுதாரணமின்றி எழுதப்பட்ட அதேநேரத்தில், பேராசிரியர் க. கைலாசிபதி அவர்களும் குறிப்பிடுவது போன்று, தனக்குப் பின் எழுதப்பட்ட நாவல்களுக்கான ஒரு முன்னுதாரணமாகவும் "அஸன்பேயுடைய கதை" அமைந்திருக்கின்றது. இன்னும் நுணுக்கமாகப் பரிசீலிக்கும் போது, இந்நாவல் வெளியிடப்பட்டு அரை நூற்றாண்டுக்கும் பின்னர் தோன்றிய இந்திய சினிமாவில் கையாளப்பட்டுள்ள பல உத்திகள் "அஸன்பேயுடைய கதை" நாவலில் சிறப்பான முறையில் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். பிறந்த குழந்தைகளை மாற்றுதல், ஒத்த சாயலைக் கொண்ட சகோதரர்கள், ஆண் வேடமிடும் பெண்கள், கதாநாயகி ஆபத்தில் இருக்கையில், அவளை கதாநாயகன் காப்பாற்றுதல், வில்லனின் தொடர்ச்சியான சதிகள், படுக்கையில் தலையணைகளை வைத்து, ஒருவர் தூங்குவது போன்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி தப்பித்தல், மலையில் இருந்து விழும்போது, மரத்தின் கிளையைப் பிடித்துத் தப்பித்துக் கொள்ளல், எதிரிகள் அயர்ந்திருக்கும்போது அவர்களைத் தாக்கி விட்டு தப்பியோடுதல், பல்வேறு தடைகளைத் தாண்டி இறுதி நேரத்தில் நீதிமன்றத்திற்குச் சென்று, உண்மையை விளக்கி, நிரபராதியைக் காப்பாற்றுதல்... என இந்திய சினிமாவில் (குறிப்பாக தமிழ் சினிமாவில்) அன்றில் இருந்து இன்றுவரை பின்பற்றப்பட்டு வருகின்ற உத்திகள் "அஸன்பேயுடைய கதை" நாவலில் எங்கும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலுக்குப் பின்னர் நாவல்கள் எழுதிய தமிழ் எழுத்தாளர்களும், சினிமாத்துறை சார்ந்தோரும் இந்நாவலை எவ்வளவு தூரம் ஆர்வமாக வாசித்திருந்தார்கள் என்பதற்கான குறிப்பு களைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இருந்து “அஸன்பேயுடைய கதை” ஏறக்குறைய முற்றாக மறக்கப் பட்ட அல்லது மறைக்கப்பட்ட நிலை மிக அண்மைக் காலம்வரை இருந்து வந்திருக்கின்ற சூழலில், இத்தகைய பதிவுகள் தென்படா திருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“1896இல் இராஜம் ஐயர் வெளியிட்ட ‘கமலாம்பாள் சரித்திரம்’ நாவல் வரலாற்றில் முதன்மையானது என்றதொரு கருத்தினை திரு எஸ். தோதாத்திரி தெரிவித்துள்ளார்” (ஆராய்ச்சி. இதழ் 1 மலர் 3 1972 பக் 30)

“தமிழ் நாவல் சரித்திரத்திலேயே முன்னோடியாக வேதநாயகம் பிள்ளையையும், ராஜம் ஐயரையும்தான் பெரும்பான்மையான இலக் கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும் குறிப்பிட்டெழுதி வருகிறார்கள். ஆனால் 1895 இல் வெளிவந்த த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை யின் ‘மோகனாங்கி’ என்ற அற்புதமான நாவலைப் பற்றி இவர்கள் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை...” (சோ. சிவபாதசுந்தரம். தினகரன் 12.11.1972)

“சில்லையூர் செல்வராஜன் தமது ‘ஈழத்தின் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி’ என்னும் நூலில், இலங்கையில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ் நாவல் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த இன்னாசித் தம்பி எழுதிய “ஊசோன் பாலந்தைக் கதை” எனும் கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார். (எஸ். கமாலுதீன். இப்பதிப்பிற்கான முன்னுரை)

மேலுள்ள மேற்கோள்கள் எவற்றிலும் “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவல் பற்றியோ, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பற்றியோ எந்த விதமான குறிப்புகளும் இடம்பெறவில்லை. சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை, “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவல், இலக்கிய ஆய்வு களிலும், திறனாய்வுகளிலும் பெரிதும் கண்டுகொள்ளப்படாத நிலையே காணப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

எனினும் தமிழ் நாட்டில் இந்நாவல் பல தடவைகள் மீள் பதிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது என்ற தகவலின் மூலமாக, இந்நாவல் தொடர்ச்சி யான வாசகர் ஈர்ப்பைப் பெற்றிருக்கின்றது என்ற உண்மை தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. வாசகர்களின் கேள்வி அல்லது எதிர்பார்க்கை இல்லாமல் இந்நாவல் இவ்வாறு பல பதிப்புகளைக் கண்டிருக்க முடி யாது. இவ்வகையில், இந்நாவலுக்கான பரந்த வாசகர் வட்டத்திற்குள்

அடங்கியிருந்த பிரிவினர்கள் யார் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. பின் வந்த பல பத்தாண்டுகளாக நாவல் இலக்கியத்திலும் சினிமாத் துறையிலும் அறவே ஈடுபட்டிராத முஸ்லிம்களை மட்டுமே கொண்டதாக இந்த வாசகர் பரப்பு அமைந்திருந்ததா? அல்லது நாவல், சினிமா என அனைத்து கலை, இலக்கியத் துறைகளிலும் தமது ஆளுமைகளைப் பதித்து வந்திருக்கின்ற தமிழர்களையும் உள்ளடக்கியதாக அது இருந்திருக்கின்றதா? இந்நாவல் முதலில் வெளியிடப்பட்ட மற்றும் மீள்பதிப்புகள் செய்யப்பட்ட 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இலங்கையிலும், தமிழ்நாட்டிலும் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களில் 99 வீதமானோர் தமிழில் வாசிக்குத் தெரியாதவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் படிப்பதற்காக "அர்வி" என அழைக்கப்பட்ட அரபுத் தமிழ் மொழி வழக்கு பாவனையில் இருந்த அன்றைய சூழலில், முற்றிலும் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் மீண்டும் மீண்டும் பதிப்புகளுக்கு உட்பட்டதானது, வெறும் 01 வீதமான முஸ்லிம் வாசகர்களின் கேள்வியை நிரப்புவதற்காக மட்டும் இருந்திருக்க முடியாது. எனவே இந்நாவலின் வாசகர் பரப்பானது, அன்று முஸ்லிம்களையும் தாண்டி, தமிழர்களையும் உள்ளடக்கியதாக விரிந்திருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இவ்வகையில் பின்வந்த தமிழ் நாவல்களுக்கு மட்டுமன்றி, தமிழ் சினிமாவுக்கும் கூட பலமான அடித்தளங்களை உருவாக்கிய பெருமையைக் கொண்டதாக சித்திலெவ்வை அவர்களின் இந்த நாவல் விளங்குகின்றது.

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலின் மொழிக் கட்டமைப்பு

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலில் அலாதியான மொழிநடையொன்றைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். ஏற்கனவே ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியராகச் செயற்பட்டதன் காரணமாக, அவர் பரந்த வாசகர்களைக் கவரக் கூடிய மொழிநடையைக் கொண்டவராக விளங்கியிருக்கிறார்.

“... உதாரணத்திற்கு 'ஐரோப்பா தேசத்தின் நிலை' என்று 1883 புரட்டாதி மாத இதழில் வெளிவந்த ஆசிரியர் தலையங்கத்தின் முதல் பகுதியைப் பார்ப்போம்:

ஐரோப்பா தேசத்தின் நிலை

“இக்காலத்தில் ஐரோப்பா தேசங்களிலுள்ள இராஜாக்களெல்லோரும் யுத்தத்திற்குரிய முஸ்தீபுகளைச் சேகரித்து வைத்திருக்கின்ற விதமும்,

ஒருவருக்கொருவர் பொறாமையும் வைராக்கியமும் கொண்டிருக்கின்ற நிலையையும் பார்க்கும்போது, பூமியின் கீழ்ச் சுரங்கஞ் செய்து வெடி மருந்து நிரப்பியிருத்தலைப் போலும் ஒரு விடத்திலொரு தீப்பொறி விழ எல்லாம் ஒன்றாய்ப் பற்றிச் சுவாலித்தற்கிடமாயிருத்தல் போலுந் தெரிகிறது..." (அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை, எம்.எஸ்.எம். உவைஸ். பக்: 20-21)

அன்றைய காலத்தில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது பத்திரிகையில் பயன்படுத்திய இத்தகைய மொழிநடை எவ்வளவு தூரம் எளிமையானதாகவும், கவர்ச்சிகரமானதாகவும் அமைந்திருந்தது என்பதை உணர்ந்துகொள்வதற்கு, அவரது பத்திரிகையில் வாசகர்கள் எழுதியுள்ள விடயங்கள் எத்தகைய மொழிநடையில் அமைந்திருந்தன என்பதை வாசிப்பதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

உதாரணமாக, "இதனடியிலெழுதும் வினாக்களுக்குப் பிணங்கு வித்தியா விசாரிணியிடம் வதை கடந்த சொற்களோடு விடைகள் வாங்கித் தராமற் சுத்த மக்களுக்குரிய சொற்களோடு விடைகள் வாங்கித் தருவது கடன். என்னவெனில், தானாப்புலவரென்னும் வா. குலாம் காதிரு நாவலர் லௌகிகத்திற் சிக்குண்டு பாடிய சமுத்திர மாலையிற் 37ஆவதில், மதன்பாணமுள்ளம் படலே சடமுழுது மொழிதான் படலே கின்றதேயுணர்வும் படலேகியதன்றே என்றிருக்கிறது ஆகையால், 1வது இந்து மதக்கொள்கையின்படி மதனென்னு மநங்கன் மகாவிஷ்ணுவின் புத்திரனல்லவோ சமுத்திர மாலையைப் பாடிய புனிதர் நம்மை யொத்த முஸ்லிமாயிருக்க இதர மதத்தின் கொள்கையை நம்புதலோடு பாடியதற்கு ஞாயமென்ன மதனையும் மகாவிஷ்ணுவையும் நம்புகின்றாரோ..." (அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை". எம்.எஸ்.எம். உவைஸ். பக்: 21-22)

இதேபோன்று இன்னுமொரு வாசகர் கடிதம்:

"இப்புத்தகத்தில் இலங்கையிலே, சோனகசாதி குடி ஏறினதற்கு முகாந்திரமான மூலாதாரம், பழக்கவழக்கம், மார்க்கானுசார கிருத்தியங்கள் முதலிய சகல காரியங்களும் தெளிவாய்ச் சரித்திரங்களிலே கிதாபுகளிலே இருந்து திரட்டிப் போதிய நூலாதாரத் திருட்டாந்தரங்கள், காலங்கள், ஆக்கியோர் பெயர் முதலிய சாட்சிகளுடன் இங்கிலீசில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது..." (அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை". எம்.எஸ்.எம். உவைஸ். பக்: 24)

அதுவரை செய்யுள் அல்லது கவிதை வடிவிலேயே ஆக்கங்கள் படைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்குள், ("பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்" நாவலுக்கு அடுத்ததாக) உரைநடை வடிவமாக தனது

நாவலை எழுத ஆரம்பிக்கும்போது, இந்த உரைநடை வடிவமானது அழகுக்கொழிக்கும் வகையில் அமைய வேண்டும் என்ற பிரக்ஞையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருந்திருக்கிறார். இந்தப் பிரக்ஞையானது இந்நாவலின் அழகியல் வடிவமாக வெளிப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகின்றது. இந்நாவலானது அற்புதமான முறையில், ஒலி நயத்துடன் கூடிய மொழிப் பிரயோகத்தினால் நீக்கமற நெய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த மொழிப் பிரயோகம், கவிதை வடிவு கொண்ட உரை மொழியாக மிளிர்கின்றது. இதனால் இந்நாவலின் பல இடங்கள், கவிதைக்குரிய அழகியல் பண்புடன் மிளிர்ந்தொளிக்கின்றன.

கதையின் தொடக்கத்தில், அஸனின் தாய் குறித்து சித்தி லெவ்வை அவர்கள் இவ்வாறு விபரிக்கிறார்:

“...இவ்வத்தமகுண சத்தியவதி, பத்தினிப் பெண்கள் மத்தியில் இரத்தினமென விளங்கினார்...”

இவ்வாக்கியத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும், 'த' ஓசையை அவர் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

இதேபோன்று அஸனின் வளர்ப்புத் தந்தை ஜகுபர், நீக்ரோ கொடுத்த குழந்தையை ஏந்திக் கொண்டு தனது மனைவி ஆயிஷாவிடம் அந்த செய்தியை மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறும்போது, 'ட', 'ஞ', 'ற', 'க' 'ந' ஓசைகளை இலாவகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“மர்ஹபா! மர்ஹபா! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! நேற்று நாம் நாடிய பாக்கியத்தைத் தேடித் திரியாமல் சர்வ தயாபரன் வலிய நமக்குத் தந்து விட்டான். நமது சஞ்சலங்கள், பஞ்சாய்ப் பறந்து விட்டன. நமது வறுமைகள் வெறுமையாய் விட்டன. இந்தப் பாக்கியத்தை யாக்கமாய்க் கொடுத்த தயாபரனை சந்தோஷம் பொங்கி முந்தானையேந்தி...”

இவ்வாறு மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் ஜகுபர் வெளியிடும் வார்த்தைகளை கவிநயத்துடன் விபரிக்கும் சித்திலெவ்வை அவர்கள், பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் அஸனின் வளர்ப்புத் தாயான ஆயிஷா, இபுறாகீம் எழுதிய கடிதத்தை வாசித்து மயக்கமடைந்து, பின்னர் அவளின் நினைவு திரும்பியதை இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

“ஜகுபருடைய மனைவியோ சற்றுநேரம் முற்றும் நினைவற்று மயக்கமுற்றுப் பின்னர் தன்னறிவு நிலைத்துத் தலையையுர்த்தித் தாவி வெகு ஆவலாய் தனது புருஷனைப் பார்த்தாள். அவரைக் காணாமல் ஆவெனப் பதறிக் கோவெனக் கதறி அவ்விடத்திலிருந்தவர்களைக் கேட்க, முன்னரவர் துக்கத்தினால் யோசித்ததையும் பின்னர்

அக்கடிதத்தை வாசித்ததையும் அவர் அறிவற்றவர் போல் குறியற்ற மயங்கித் தயங்கி நின்றதையும், வீட்டை விட்டு வேட்டை மான்போல ஓடின செய்தியையுஞ் சொல்ல, அவள் கேட்டு அல்லாஹு! அல்லாஹு!! என் கர்த்தாவே!!! என் பத்தாவெங்கனச் சத்தமிட்டுத் தலையணைமீது பொத்தென விழுந்தாள். சுற்றியிருந்தவர்கள் போய்ப் பார்க்க பொட்டென அவள் உயிர்போயிருக்கக் கண்டார்கள்.”

மேலுள்ள பந்தியிலுள்ள ஒவ்வொரு வசனத்தையும், வெவ்வேறு ஒலிநயங்களின் தொகுப்பாக கவிதைநடையில் அற்புதமாக அவர் எழுதியிருக்கிறார். கதையின் வில்லனான அலியைப் பற்றி விபரிக்கும் போதும் இத்தகைய மொழிநடையைக் கையாண்டுள்ளார்.

“... மிகுதியாக செலவு பண்ணுதல் விலக்கப்பட்டதெனும் வேத வாக்கியத்தை மிகவும் உன்றுதலாகச் சான்றோனைப் போலப் பயபக்தியுடன் மிகுநயமாய்ச் சொல்லி நல்ல வஸ்த்திரம், சாப்பாடு ஆகியவைகள் கூடாதென்பான். செல்வமுள்ளவளையாயினும் நல்ல மனையாட்டியின் குணம் செலவைச் சிக்கனமாய்ச் செய்வதென்று நலவைப் போலப் போதித்து, வீட்டு வேலையைத் தானே செய்யக் கட்டளையிடுவான். இவையன்றி, கச்சவடஞ்செய்து இச்சகமாய்ச் சம்பாதிக்கும் பொருளில் கொச்சையான பொருள் இராதென்பதரிதாகையால் மனைவி மக்கள் அனைவரும் கைத்தொழில் செய்து சீவனஞ் செய்தல் உத்தமமான காரியம் என்று போதித்து வந்தான்...”

இதேபோன்று அலன் பழகிய ஆங்கிலேய மாதர்களைப் பற்றி அவர் வர்ணிக்கும்போது, சொற்கள் அழகொலிக்கும் ஓசைக் குவியல்களாக துலங்குவதைக் காண்கிறோம்.

“தங்களைக் கண்ட வாலிபர்களின் மனமுங்கண்ணும் வண்டெனப் பறந்து பின்தொடர்ந்து, மயங்கித் தயங்கிக் கலங்கிக் காமாக்கினி தகிப்பதினால் சகிக்க மாட்டாமல் தடுமாற்றம் கொள்ளும்படி செய்யத் தக்க மோகினிகளைப் போன்றும், மின்னற்கொடியிடை மாதோ, குயிலின் ஓசையைப் பழித்த குரலினரோ, மயில் சாயலையுடைய மடமாதோ என்று கற்றோர்களும் வியக்கும்படியாய் அழகே ஓர் உருவங்கொண்டு அவதரித்த தேவப் பெண்களைப் போன்றும் அழகிய மாதர்களுடனே அவர் எப்பொழுதாவது சிநேகம் செய்ய நேரிட்டபோதிலும் அவர் களிடத்தில் தன்னோடு பிறந்த சகோதரிகளைப் போல அன்பு பாராட்டி நேசிப்பதேயன்றி, எள்ளளவேனும் காமாத்தாரம் கொண்ட தூர்த்தர்களைப் போல அவர் அவர்களிடத்தில் கெட்ட எண்ணத்தோடு சிநேகம் கொள்வது வழக்கமில்லை...”

அழகும் ஓசைநயமும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற இத்தகைய மொழிநடை, பின்னாட்களில், தமிழ்நாட்டில் திராவிட இயக்கத் தலைவர்களின் மேடைப்பேச்சுகளிலும் அவர்தம் எழுத்துகளிலும், தமிழ் சினிமாவிலும் மிகுந்த வரவேற்புடன் பயன்படுத்தப்பட்ட அடுக்குமொழி வசனங்களின் முன்னோடியாக அமைந்திருப்பதை ஒருவர் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

“அலன்பேயுடைய கதை” நாவலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள இத்தகைய மொழிநடை என்பது, வெறுமனே சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, பயன்படுத்தியதனால் மட்டும் ஏற்பட்டதல்ல. மாறாக, இந்த மொழிப் பிரவாகமானது, சித்திலெவ்வை அவர்களின் தமிழ் மொழிப் புலமை மற்றும் மொழி ஆளுமை என்பவற்றின் இயல்பான பெருக்கமாக அமைந்திருக்கின்றது. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள், நீதி நூல்கள் மற்றும் பழமொழிகள் உட்பட பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களை ஆழக் கற்றுத் தேர்ந்ததன் குறிகாட்டியாக அவரின் மொழிப் பிரயோகம் அமைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய மொழிநடையைக் கையாள்வதற்கு அவர் கவனமாகவும், கடினமாகவும் உழைத்திருக்கிறார். உணர்வுபூர்வமான தேடலினூடாக இத்தகைய மொழிநடையை அவர் கையகப்படுத்தியுள்ளார். அரபிய வம்சாவளியினராகவும், திண்ணைப் பள்ளியில் (அல்லது தனது மூத்த சகோதரனிடம்) தமிழைக் கற்றவராகவும் இருந்த ஒருவர், சங்ககால இலக்கியங்கள் வரை கற்றறிதல் என்பது இலகுவான செயற்பாடல்ல. இதற்காக சித்திலெவ்வை அவர்கள் பாரிய உழைப்பை செலுத்தியிருக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் சரியாகவே ஊகிக்க முடியும்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலில் பல்வேறு இடங்களில் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள், நீதி நூல்கள் மற்றும் முதுமொழிகள் என்பவற்றில் இருந்து மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“அம்பும் அழலும் அவிர்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக்
கவற்றி மனதைச் சுடுதலாற் காமம்
அவற்றினுமஞ்சப்படும்”

“மறைவழிப்பட்ட பழமொழி தெய்வம்
புறையறைந்தாங்கோடிப் பறக்கும் - கழிமுடைப்
புன் புலால் நாற்றம் புறம் பொதிந்து மூடினுஞ்
சென்றுதைக்குஞ்சேயார் முகத்து”

“பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற்
றமக்கின்னா பிற்பகற் றானேவரும்”

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம்
கடுத்தது காட்டும் முகம்” (திருக்குறள்)

“அக்கினியிலிட்ட மெழுகுபோலுருகி விட்டது.”

“குரங்கிற்கு முதலை புத்தி சொன்னதுபோல.”

“அடைத்து வைத்த பட்சியைத் திறந்து விட்டதுபோல”

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன
பயனுமில்” (திருக்குறள்)

இவ்வாறு பண்டைய இலக்கியங்களில் இருந்தும், வேறு மூலங்களில் இருந்தும் பல மேற்கோள்களை நாவல் நெடுகிலும், பொருத்தமான முறையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவை குறிப்பிட்ட நிகழ்வு தொடர்பாக வாசகர்களுக்கு கூடுதல் உணர்வூட்டலை வழங்குவதாக அமைந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக, ஒரு ஆங்கிலக் கனவானின் வீட்டில் ஒருமுறை இடம்பெற்ற நடன விருந்தின்போது, அஸனும், பாளினாவும் முதன்முதலாக தம்மை மறந்து நெருக்கமாகி விட்ட சூழலில் அவர்கள் பேச்சற்று நின்றபோது, “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில்” என்ற திருக்குறள் வரிகளை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். அதே போன்று, தவறான நடத்தை கொண்ட ஜலகறா தன்னைப் பற்றிய இரகசியத்தை வெளியிட வேண்டாமென்று தனது சகோதரியான ஜலலைகாவிடம் கெஞ்சிய வேளையில்,

“மற்றொருவனைச் சேர் மாதிறந்தாலும் வசை நிற்குமுலகுள்ளவும்,
குற்றமும் வாழ்வுந் துணையுமே நீங்குஞ் சோரநாயகனுமே
மதியான்,

பெற்ற சந்ததியு யிழிவுற மாண்ட பின்ன வியாவெரி நரகஞ்
சற்றுநேரங்கொள் சுகத்தினால் விளையுந் தன்மை யீ
தரிவையீருணர்வீர்”

என்ற நீதிநூல் செய்யுளைக் கொண்டு அவள் பதில் கூறுவதாக எழுதுகிறார்.

இவ்வாறான மேற்கோள்களை நாவல் நெடுகிலும் நாம் காண முடியும். சங்க இலக்கியங்கள் உட்பட பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பெற்றிருந்த புலமை, பெண்களை வர்ணிக்கின்ற இடங்களில் அவர் எடுத்தாண்டுள்ள வார்த்தைகளிலும் வெளிப்படுகின்றது. பண்டைய இலக்கியப் படைப்புகளில் பெண்களின் உடல் அங்கங்களை வர்ணிப்பதற்கு எத்தகைய உவமைகள் பயன்படுத்தப்

பட்டுள்ளனவோ அத்தகைய உவமைகளையே இவரும் எடுத்தாண்டுள்ளார். உதாரணமாக, வில்லன் அலி, தான் கடத்தி வந்து வைத்திருக்கின்ற மைமுனிடம் காம உணர்வு மீதுற இவ்வாறு பிதற்றுகிறான்:

“... கருமுகில் போன்ற உன் கூந்தலழகையும், பூரணச் சந்திரன் போன்ற உன் முகத்தினழகையும், கெண்டை மீன்களையொத்த விருகண்களிழகையும், வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட முத்துக்களோ அல்லது தொடுக்கப்பட்ட மல்லிகையரும்போ என்று கண்டோர் மயக்கும் படியான உன் தந்தபந்திகளின் அழகையும், பவளம் போன்ற உன் உதட்டினழகையும், மாந்தளிர் போன்ற மேனியழகினையும், சங்கம் போன்ற சந்தரத்தின் அழகையும், பசுமையான குரும்பையோ, செந்தாமரை மொக்கோ, நீர்க்குமிழியோ அல்லது சூதாடுகின்ற வட்டோ வென்று பார்த்தோர் சந்தேகிக்கத்தக்க வட்டமிட்டபடி பரந்து இறுமாந்து அண்ணாந்து தங்கக் கிண்ணத்தைப்போல் பிரகாசித்துப் பருத்திருக்கின்ற உன்னிரு கொங்கைகளினழகையும், எறும்பின் வரிசை போன்ற வயிற்றின் மயிரொழுங்கின் அழகையும், வாலிபர் மனத்தைச் சுழித்து உள்வாங்கும்படியான உன் உந்திச் சுழியினழகையும், மின்னற் கொடியை ஒத்த இடையினழகையும், பாம்பின் படத்தையொத்த உன் அல்குலினழகையும், வாழை மரத்தையொத்த உன்னிரு தொடைகளினழகையும், தாமரை போன்ற அங்கையினழகையும், செம்பஞ்சிட்ட உன் பாதங்களினழகையும் கண்டு நான் இராப் பகலாய் அன்னமாகார மின்றி வாடுகிறேன்...”

இந்த வர்ணனைக்கு ஒத்ததாக பண்டைய இலக்கியங்களில் பெண்களை வர்ணித்திருக்கின்ற சில சந்தர்ப்பங்களைக் காண்போம். கவித் தொகையில் 20ஆவது செய்யுளாக அமைந்திருக்கின்ற ‘அவள்தான் யாரோ’ என்ற பாடலில் கீழ்வரும் வரிகள் உள்ளன:

“.....

முதிர்கோங்கின் முகைஎன, முகம்செய்த குரும்பைஎனப்
பெயில்துளி முகிழ்எனப், பெருத்தநின் இளமுலை -
மயிர்வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய்! நிற்கண்டார்
உயிர்வாங்கும் என்பதை உணர்த்தியோ? உணராயோ?
.....”

(அழகிய மயிர் வரிசைகளையுடையன நின் முன்னங்கைகள்! மடப்பஞ் சிறந்த நல்லாளே! நின் முலைகள்தாம் என்ன? முற்றின கோங்கின் இளமுகையோ? அடிபரத்து விளங்கும் குரும்பையோ? மழைத்துளி விழும்போது கிளம்பும் குமிழிகளோ? பெருத்த நின்

முலைகள் இவை போலிருக்கின்றனதாம். ஆனால் கண்டவரின் உயிரை அவை வாங்கும் என்பதை நீ அறிவாயோ? அன்றி அறிய மாட்டாயோ?) - (புலியூக்கேசிகள் உரை.)

இதேபோன்று மணிமேகலையில் கீழ்வரும் செய்யுள் வரிகள் அமைந்திருக்கின்றன.

“கரியல் தாடி, மருள்படு பூங்குழல்
பவளச் செவ்வாய்த் தவள வாள்நகை,
ஒள்ளரி நெடுங்கண், வெள்ளிவெண் தோட்டுக்
கருங்கொடிப் புருவத்து மருங்குவளை பிறைநுதல்,
காந்தளஞ் செங்கை, ஏந்திள வனமுலை,
அகன்ற அல்குல், அந்நுண் மருங்குல்.”

(சுருண்ட, தாடி மயிரினைப் போன்று சுருட்டையுடன் விளங்கும் அழகிய கூந்தல், பவளம்போலச் சிவந்திருக்கும் வாய், ஒளியுடைய வெண்மையான பற்கள், ஒளிரும் செவ்வரி பரந்த கண்கள், வெண்சங்கி னாலே செய்த காதணிகள், கரிய கொடி போல அமைந்த புருவங்கள், இரு பக்கத்தும் வளைந்துள்ள பிறைபோல் விளங்கும் நெற்றி, காந்தள் மலர்போல விளங்கும் கைகள், ஏந்தியிருக்கும் அழகிய இளங்கொங்கைகள், அகற்சியினுடைய அல்குல் தடம், அழகிய நுண்மையான இடை.) (மணிமேகலை: புலியூக்கேசிகள் உரை. பக் 48)

இதேபோன்று இன்னொரு காப்பியமான சீவக சிந்தாமணியில்,

“நாகத்துப் படங்கொள் அல்குள் நலங்கிளர் செம்பொன்மாலை
மேகத்துப் பிறந்தோர் மின்னு மணிவரை வீழ்ந்த தேபோல்...”

என பெண்ணின் இடுப்பை நாகபாம்பின் படத்திற்கு ஒப்பிட்டிருப்பதைக் காண முடியும். இதேபோன்று ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் பதிப்பித்த “உவமானசங்கிரமம் புகழேந்திப் புலவர் செய்த இரத்தினச் சுருக்கமும்” என்ற நூலில் பெண்களின் மார்புகளை வர்ணிக்கும் பின்வரும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது.

“அடர்ந்து திரண்டிடங்கொண்டண்ணாந்துவிம்மிப்
படர்ந்து சுணங்குபரந்து - தடங்கொண்
டிணைத்துத்ததும்பியிறுமாந்துவீங்கிப்
பணைத்துமுகம்பார்க்குமதுபார்”

தன்னுடைய நாவலில் பெண்களின் உடல் அங்கங்கள் குறித்து சித்திலெவ்வை அவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ள வர்ணனைகள், தமிழ்

இலக்கியத் தளத்தில் அவர் முன்னோடிப் பாத்திரம் வகித்திருக்கின்ற இன்னுமொரு தளம் பற்றிய ஆய்வை முன்னிறுத்துகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் அவற்றுக்குப் பின்வந்த இலக்கியங்களில் பெண்கள் பற்றிய வர்ணிப்புகள் செய்யுள் நடையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றவை அரங்குசார் இலக்கியப் படைப்புகளாக அமைந்திருந்த போதிலும், அவையும் செய்யுள் வடிவிலேயே இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழில் இத்தகைய செய்யுள் (அல்லது கவிதை) வடிவ படைப்புகளில் இருந்து, உரைநடை இலக்கியப் படைப்புகளாக முதலில் வெளிப்பட்டவைகளாக நாவல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

இவ்வகையில் தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவலாக வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களின் "பிரதாப முதலியாரின் சரித்திரம்" என்ற நூல் விளங்குகின்றது. ஆயினும் இந்த நூலில் பெண்கள் குறித்த வர்ணனைகள் பண்டைய இலக்கிய படைப்புகளின் சாயலில் அமைந்திருக்கவில்லை. எனவே பண்டைய இலக்கிய படைப்புகளில் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருந்த பெண்கள் குறித்த வர்ணனைகளை, உரைநடை வடிவில் வெளிப்படுத்திய முதல் எழுத்தாளராக சித்திலெவ்வை அவர்களைத் துணிய முடியுமா என்பதற்கான மேலதிக ஆய்வுகள் அவசியமாகின்றன.

சித்திலெவ்வை அவர்களிடம் ஆழ்ந்து கிடந்த பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் சார்ந்த அறிவைக் காணும்போது, நிஜமாகவே நாம் வியப்பின் உச்சநிலையை அடைகிறோம். தமிழ்மொழி மூல கல்வி நிலையங்கள் இன்னமும் உருவாகாத நிலையில், திண்ணைப் பள்ளிகள் சார்ந்த ஆரம்பநிலைக் கல்வியைத் தவிர, உயர்கல்வி என்பது ஆங்கில மொழியில் மட்டுமே சாத்தியமாகியிருந்த சூழலில், பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் அப்போதுதான் படிப்படியாக அச்சேறிக் கொண்டிருந்த நிலையில், சித்திலெவ்வை அவர்கள் இத்தகைய தமிழ் இலக்கியங்களில் இத்துணை புலமை பெற்றிருந்தார் என்பது நம்ப முடியாத அளவுக்கு ஆச்சரியமிக்க அடைவாக இருக்கின்றது.

இந்தத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்பதில் அவர் எவ்வளவு ஆர்வமாக இருந்திருக்கிறார் என்பதோடு, அவற்றைக் கற்றுத் தேர்வதற்காக அவர் எத்தகைய கடின உழைப்பையும் அர்ப்பணிப்பையும் மேற்கொண்டிருந்திருக்கிறார் என்பதையும் உணரும் போது, அறிவைத் தேடுவதில் அவர் கொண்டிருந்த சுயபிரக்ஞை வியப்பூட்டுகின்றது.

"அலன்பேயுடைய கதை" நாவலை வாசிக்கும்போது, அதன் கவிதை பாவிய ஆற்றொழுக்கான மொழிநடையினால் வாசகர்கள் பலமாக

சர்க்கப்பட்டு விடுவார்கள். ஏறக்குறைய ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர், இலங்கையில் தமிழ்த் தாய்க்கு இன்னமும் நாவல் என்ற குழந்தை பிறந்திராத நிலையில், அந்த முதல் குழந்தையின் மொழியை வியப்பிற்குரிய வகையில் அழகும் நளினமும் நிறைந்தொழுகும் வகையில் கட்டமைத்த மிகப் பெரும் வரலாற்று கடமையை அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது நாவல் மூலமாக மிகச் சிறப்பாக நிறைவேற்றியிருக்கிறார்.

“அஸன்பேயுடைய கதை”யில் அறநெறிக் கருத்துகள்

அறநெறிக் கருத்துகளை முன்வைப்பதிலும், பரப்புவதிலும் நாவல்கள் கணிசமான பங்களிப்புகளைச் செய்திருக்கின்றன. அனேகமாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும், மொழியிலும் படைக்கப்பட்ட ஆரம்ப நாவல்கள் பெருமளவில் அறநெறிக் கருத்துகளைக் கொண்டவையாக இருந்திருக்கின்றன. நாவல்களுக்கு முன்னரான இலக்கிய வகைகளான நாட்டார் வழக்காறுகள், செய்யுள்கள், கூத்துகள், நாடகங்கள், சிறுகதைகள் போன்றவை, ஏற்கனவே அறநெறிக் கருத்துகளை வெவ்வேறு அளவுகளில் முன்வைப்பவைகளாக இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றை அடியொற்றி, நாவல்களிலும் அறநெறிக் கருத்துகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. தமிழில் வெளிவந்த முதல் நாவலான “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” ஏறக்குறைய அறநெறிக் கருத்துகளின் தொகுப்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. அதன் முன்னுரையில், நாவலாசிரியரான வேதநாகயம்பிள்ளை அவர்கள் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லையென்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. இக்குறைபாட்டைப் பற்றி எல்லோரும் வருந்துகின்றனர். இக்குறையை நீக்கும் நோக்கத்துடன்தான் இந்தக் கற்பனை நூலை எழுத முன்வந்தேன். மேலும் நீதிநூல், பெண்மதி மாலை, சமரசக் கீர்த்தனம் முதலியன ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளன. எனது நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அறநெறிக் கொள்கைகளுக்கு உதாரணங்களைக் காட்டவும் இந்த நவீனத்தை எழுதினேன்....

...நான் கடவுள் பக்தி புகட்டியிருக்கிறேன். குடும்பத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் யாவரும் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். நல்வழியின் இயல்பான சிறப்பையும், தீயவழியில் உள்ள கொடுரங்களையும் நான் விவரிக்க முயற்சித்திருக்கும் முறையில் வாசகர்கள் நல்லதை விரும்பித் தீயதை வெறுக்க முன்வருவார்கள்....” (முன்னுரை: பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்)

“அஸன்பேயுடைய கதை”யும் அறநெறிக் கருத்துகளினால் நிரம்பி யிருக்கின்றது. இங்கு மீள்-வாசிப்பிற்குட்படுத்தியுள்ள நாவலின் பிரதி யில், முன்னுரையோ அல்லது ஆசிரியர் உரையோ காணப்படவில்லை. அதனால் இந்நாவலை தான் எழுதியதற்கான காரணங்களை சித்தி லெவ்வை அவர்களின் வாயிலாக அறிய முடியவில்லை. ஆனால், இந் நாவலின் ஆரம்பத்தில், அஸனின் பெற்றோர்கள் இறந்து விட்ட நிலை யில் அதற்கு காரணமாக அமைந்த அஸனின் வளர்ப்புத் தாய் ஆயிஷா வின் செயற்பாடுகள் பற்றி, வாசகர்களை நோக்கி சித்திலெவ்வை அவர்கள் நேரடியாகவே கூறுகிறார்:

“இந்தக் கதையை வாசிக்கின்ற பெண்களுக்கு நாம் சொல்லுகின்ற உபதேசமாவது:- பெண்களே, புருஷனுடைய பாதத்தை சிரமேற் கொண்டு வணங்கி நடந்து வந்த இந்த சற்குணமுடைய பெண்ணுக்கு நேரிட்ட பரிதாபமான முடிவைச் சிந்தியுங்கள். அவள் மாசற்ற பத்தினி யாயிருந்தும் அவள் ஒரு இரகசியத்தைத் தன் புருஷனுக்கு மறைத்த காரணமே அவளை உயிரிழக்கச் செய்தது. நீங்கள் இகபரங்களிற் செல் வமும் இன்பமும் பூரணமாய்ப் பெற்றுச் சுகித்திருக்க வேண்டுமாயின், உங்கள் சாகரமும் உங்கள் நாயகர் சாகரமும் இரண்டாயிருந்த போதிலும், உங்கள் மனம், கருத்து, சந்தோஷம், துக்கம் ஆகிய சகலதையும் உங்க ளுடைய நாயகர் மனம், கருத்து, சந்தோஷம். துக்கமாகியவைகளி லமைத்து, இருவருக்கும் ஒரே உயிர், ஒரே நினைவு, ஒரே மனம், ஒரே சந்தோஷம், ஒரே துக்கமென்று பொருந்தச் செய்து நடந்து கொள் ளுங்கள்...”

சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கையைத் தெரிந்து கொள்ளும் போது, அவரது எழுத்துகளில் அறநெறிக் கருத்துகள் விரவியிருப்ப தென்பது தவிர்க்க முடியாதது என்பதை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவர் ஏறக்குறைய முற்றுமுழுதாக தனது சமூகத்திற்காக வாழ்ந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரையில், சமூகம் என்பதன் அர்த்த மாணது தனி ஒரு அம்சமாக இருக்கவில்லை. அது அரசியல், பொருளா தாரம், மதம், கல்வி, பண்பாடு, இலக்கியம்... என அனைத்தையும் தழுவியதாக அமைந்தது. மத ரீதியாக பாரிய சீர்திருத்தங்களையும், கருத்தியல் மாற்றங்களையும் முன்வைத்துச் செயற்பட்ட சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது சமூகத்தின் சிந்தனைகளிலும், செயற்பாடுகளிலும் சிறந்த பண்புகளை விதைக்க வேண்டும் என்பதில் எப்போதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். தனது சொத்தில் பெரும் பங்கை செலவிட்டு, அவர் பதிப்பகம் ஒன்றை நிறுவியதும், அதன் மூலமாக நூல் பதிப்பிலும், பத்திரிகை வெளியீட்டிலும் ஈடுபட்டமைக்கும், தனது சமூகத்தினரி

டையே மாற்றங்களையும், சீர்திருத்தங்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே ஒரே காரணமாக இருந்திருக்கின்றது.

“முஸ்லிம் நேசன்” பத்திரிகையின் முதலாவது இதழில் அவர் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

“முஸ்லிம்கள் சீர்திருத்தமும் நாகரிகமும் அடைய வேண்டும் என்ற ஊக்கம் கொண்டே இப்பத்திரிகையை நடத்தி வருகிறோம்...” (“அறிஞர் எம்.சி. சித்திலெப்பை: எம்.எஸ்.எம். அனஸ் டக்: 23)

மேலும், அவர் வெளியிட்ட மதநூல்களும், அறநெறி நூல்களும், தனது சமூகத்தினிடையே இறுகிக் கிடந்த பழமையான கருத்துகளுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் பதிலாக புதியனவற்றை போதிக்க வேண்டும் என்பதில் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை மிகுந்த செயற்பாடுகளுக்குச் சான்று பகரக் கூடியவை.

இத்தகைய பின்புலத்தில், “அஸன்பேயுடைய கதை”யைப் பரிசீலிக்கையில், அதில் விரவியுள்ள அறநெறிக் கருத்துகள், சித்திலெவ்வை அவர்களின் எண்ணப் போக்கை தெளிவாக வெளிப்படுத்திக் காட்டக் கூடியவை எனக் கணிக்க முடியும்.

இந்நாவலில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் படைத்துள்ள நற்குணங்கள் கொண்ட கதாபாத்திரங்களின் ஊடாகவும், அதே போன்று தீய குணங்கள் நிரம்பிய பாத்திரங்களின் வாயிலாகவும் ஒழுக்கத்தையும் சிறந்த பண்பாடுகளையும் அறநெறிகளையும் போதிக்கின்ற கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகின்றார். கதையின் நாயகனான அஸனின் பண்பான நடத்தைகளில் தொங்கி, தனது தவறான நடத்தையினால் கெட்டழிந்து போகின்ற ஜலைகா வரை, ஒவ்வொரு பாத்திரமும் அதனதன் வழியில் வாசகர்கள் மனங்களில் நற்சிந்தனைகளையும், ஒழுக்க விழுமியங்களையும் ஆழக் கட்டமைக்கும் விதத்தில் அமைந்திருக்கின்றன.

நாயகன் அஸன், முற்றிலும் வேறுபட்ட கலாச்சார முறைமைகளைக் கொண்ட ஆங்கிலேய உயர் பிரிவினர் மத்தியில் பழகுகின்ற வாய்ப்புகளைப் பெறுகின்ற போதிலும், அவன் தன்டைய நம்பிக்கைகளில் சிறிதும் பிறழ்ந்திடாமல் உறுதியுடன் இருப்பதை அவர் இவ்வாறு விபரிக்கிறார்:

“இவர் இப்படி நாடோறும் ஐரோப்பியர்களோடு இடை விடாது பழகி வந்ததால் அவர்களுடைய நாகரிகம், உபசாரம் முதலிய திருத்தமான நடையுடை பாவனை முதலியவைகள் இவருக்கும் படிந்து விட்டன. மேலும் அவரைப் படைத்துக் காத்தருளும் அல்லாஹுத்தாலாவுக்கு

அஞ்சி ஐந்து வேளைகளிலும் ஓர் நேரமேனும் தவற விடாமல் அந்தந்த வேளைகளில் தொழுது முடித்து, தருஷேரிப் முதலிய திக்குகளும் (ஜெபங்களும்) ஓயாது செய்து உண்மையான (ஆபீதா) தேவபக்தனாயிருந்தார்... அஸனோ, தம் வயதிற்குரிய இன்பங்களைப் பூரணமாய் அனுபவிக்கத் தக்க நிலைமையிலிருந்தும் இச்சிற்றின்பங்களில் ஆசைகொண்டு பாவச் செய்கைகளைச் செய்வோமானால் மறுமையில் அவியாத எரி நரகத்துக்கு ஆளாக வேண்டியிருப்பதுமன்றி, இம்மையிலும் அல்லா ஹுத்தாலாவுடைய தண்டனை மிகக் கொடுமையாயிருக்குமென்ற பயம் தம் மனதில் நீங்காது குடி கொண்டிருந்ததால் தீய வழியினின்றும் விலகி நன்னெறியிலொழுகி வந்தார்...”

மேலும், ஒரு உண்மையான முஸ்லிம் வாலிபனின் பண்புகள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்குதாரணமாக, அஸனின் நடத்தைகளை அவர் முன்வைக்கிறார்.

“... அஸன் இவ்வளவு அன்பு, சுயாதீனம், வேண்டிய பொருள் ஆகியவைகளையனுபவித்துக் கொண்டிருந்தும் மிதமிஞ்சி எந்தக் காரியமும் கிஞ்சித்தும் செய்கிறதில்லை. அந்த மாளிகையில் அவர்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது கணிகளின்றி வேறொன்று மருந்துகிறதில்லை. ‘ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தின்மேற் கண்’ என்பதுபோல இவ்வளவு சம்பத்து வாய்த்ததேயென்று தன்னை மறந்து தட்டழிந்து போகாமால், தனக்கு சம்பத்துகளைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றிய, சர்வ வல்லமையுள்ள அல்லாஹுத்தாலாவைச் சதா காலமும் வாக்கு மனமொத்துப் புகழ்ந்து, ஐந்து வேளையும் தவறாது தொழுகைகளை நிறைவேற்றுவதுமன்றி ஈமான் இசுலாத்துக்குரிய, எல்லாக் கிரியைகளையும் ஒழுங்கு தவறாது நடத்திக் கொள்வான். தனக்கு மாதாந்திரங் கிடைத்து வருகிற பணத்தில் தன், ஊன், உடை முதலியனவைகளுக்குச் செலவானது போகப் பாக்கியுள்ளதை, கண் கெட்டார், கால், கையற்றார், புண்பட்டார், போற்றுவாரில்லாதவர்கள் முதலிய ஏழைகள், அகதிகள், அனாதைகள் ஆகியவர்களுக்குக் கொடுத்து தவுவான்...”

இந்த சித்தரிப்பானது, ஒரு உண்மையான முஸ்லிம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைத் துல்லியமாக விபரிக்கின்றது. குறிப்பாக பிற சமூகத்தினரோடு பழகுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் ‘ஹலால்’ முறைமையினை எவ்வாறு பேண வேண்டும் என்பதை, கணிகளின்றி வேறொன்று மருந்துகிறதில்லை என்ற ஒரு கூற்றினூடாக மிகக் கச்சிதமான முறையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றார். முஸ்லிமல்லாதவர்களின் சமையலில் ‘ஹலால்’ அல்லாதவை சேர்வது

தவிர்க்க முடியாதது என்பதால், சமையலுக்குட்படாத கனிகளை சாப் பிடுவதன் மூலமாக, 'ஹலால்' அற்றவற்றை சாப்பிடக் கூடிய நிலை யிலிருந்து இலகுவாகத் தவிர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதை நுட்ப மாகவும், நாசூக்காகவும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

உணவில் 'ஹலால்' பேணப்படுவது என்பது, இலங்கை முஸ்லிம் களினால் தொடர்ச்சியாகவும் பிரக்ஞைபூர்வமாகவும் பேணப்பட்டு வந்திருக்கின்ற ஒரு முறைமை என்பதையும், வேறுபட்ட கலாச்சாரங் களைக் கொண்டவர்களுடனான ஊடாட்டங்களின் போது, அதை எவ்வாறு பேணுவது என்பதற்கான வழிகாட்டலாகவும் இந்த சித்தரிப்பு அமைந்திருக்கின்றது. மேலும் ஒருவருக்கு, குறிப்பாக வாலிப வயதி னருக்கு வாய்ப்புகள் வரப் பெறுகின்ற சூழலில், அந்த வாய்ப்பினை எவ்வாறு நல்ல முறையில் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை விளக்கும் விதத்திலும், தமது வணக்க வழிபாடுகளையும், பிற நன்மையான காரி யங்களையும் செய்ய வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துவதாகவும் இது அமைந்திருக்கின்றது.

நல்லவர்களை இறைவன் கைவிடுவதில்லை என்றும், ஒருவருக்குச் செய்த உதவி, பின்னாளில் நிச்சயம் அவருக்குப் பிரதியுபகாரத்தைக் கொடுக்கும் என்ற உண்மையையும் நாவலில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் வலியுறுத்துகிறார். உதாரண மாக, தீமையே உருவாய் அமைந்த அலியை மன்னித்து, அவனை நாட்டை விட்டு வெளியேறும்படி கூறிய பின்னர் அஸன், அலியின் குடும்பத்தினரிடம் சென்று, விடயங்களைச் சொல்லி, அந்தக் குடும் பத்தினரின் செலவுக்காக மாதாமாதம் பணம் வழங்க தான் ஒழுங்கு செய்திருப்பதாக கூறியவுடன்,

"... அவர்கள் கண்களிலிருந்து மாலைமாலையாய் ஆனந்த பஷ்பஞ் சொரியத் தங்கள் இருகரங்களையும் உயர்த்தி அல்லாஹுத்தாலாவைத் துதித்து நாம் அஸனுக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்கிற சமயத்தில் உதவி செய்ததினாலன்றோ நாம் எதிர்பாராத சமயத்தில் நமக்கு பேருதவி கிடைத்தது. இதையறிந்தன்றோ,

நன்றி யொருவருக்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி
என்று தருங்கொ லெனவேண்டா - நின்று
தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்ட நீரைத்
தலையாலே தான் றருதலால்
என்றிப்படி நீதிநூல் கட்டளையிட்டிருக்கிறதெனச் சொல்லித்
தங்கள் நன்றியறிதலைக் காட்டினார்கள்"

இதேபோன்று, தவறான நடத்தைமினால் கெட்டுப் போன தன்னுடைய சகோதரி ஜலகைறாவைப் பார்த்து, ஜலகைறா பின்வருமாறு கூறுகிறாள். *

“... நீ அல்லாருத்தாலாவுடைய கட்டளைக்கு மாறாகவும், எங்கள் குடும்பத்திற்கெல்லாம் ஈனமாகவும் நடந்து கற்பழிந்து போனாய்.

“மற்றொருவனைச் சேர் மாதிறந்தாலும் வசை நிற்குமுல குள்ளவும்,

குற்றமும் வாழ்வுந் துணையுமே நீங்குஞ் சோர நாயகனுமே மதியான்,

பெற்ற சந்ததியு மிழிவுற மாண்ட பின்ன வியாவெரி நரகஞ் சற்றுநேரங்கொள் சுகத்தினால் விளையுந் தன்மை யீ தரிவையீருணர்வீர்”

என்ற இந்த நீதி வாக்கியப்படி நீ கெட்டதுந் தவிர, நம் உற்றார், பெற்றார் முதலிய எல்லோருக் கும் இழிசொல்லையுண்டாக்கி, நீ செய்த பாவத்தை ஒன்று மறியாத வென்னை ஒப்புக்கொள்ளச் சொன்னாய்...”

இவ்விதம், ஒரு பெண் கெட்டுப் போவதானது, அவளுக்கும், அவளது குடும்பத்திற்கும், சந்ததிக்கும் எவ்வாறான இழிநிலையையும், கொடிய விளைவுகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது என்பதை கூர்மையான சொற்களைக் கொண்டு அவர் விபரிக்கிறார். இதன் மூலமாக வாசகர் மனங்களில் பலமான அதிர்வை ஏற்படுத்தி, அத்தகைய செயல்களில் இருந்து முற்றாகத் தவிர்த்து கொள்வதற்கான உணர்வுநிலையை ஏற்படுத்துகிறார்.

மொத்தத்தில் “அஸன்பேயுடைய கதை”யை வாசிப்பவர்கள், மனிதர்களின் நற்பண்புகளும், தீயபண்புகளும் எவ்வாறு மனித வாழ்வை நேர்நிலையாகவும் எதிர்நிலையாகவும் பாதிக்கின்றது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில், இந்நாவலில் சித்திலெவ்வை அவர்களின் அறநெறிக் கருத்துகள் சார்ந்த முன்வைப்புகள் அமைந்திருக்கின்றன.

கதாபாத்திரங்கள் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் வர்ணிப்பு

ஒரு நாவலில் கதாபாத்திரங்கள் பற்றிய வர்ணனை மற்றும் சித்தரிப்புகளும், சூழ்நிலை வர்ணிப்புகளும் அவசியமான அங்கங்களாக இருக்கின்றன. ஒரு நாவலை உயிர்த்துடிப்புமிக்கதாக ஆக்குவதிலும்,

வாசகர்களுடன் அதை நெருக்கமாக கொண்டிணைப்பதிலும் இத்தகைய சித்தரிப்புகளும் வர்ணனைகளும் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. செய்யுள், கவிதை மற்றும் சிறுகதை போலன்றி, நாவலானது அளவில் மிக நீண்டதாக இருப்பதால், இத்தகைய வர்ணனைகள் வாசிப்பார்வத்தை தூண்டுவவையாக அமைகின்றன.

சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது நாவலில் பாத்திர மற்றும் சூழ்நிலை வர்ணிப்பையும், சித்தரிப்பையும் கச்சிதமாகவும், நுட்பமாகவும் மேற் கொண்டிருக்கிறார். கதையின் ஆரம்பத்தில் நீக்ரோ அடிமை, தான் கொண்டு வந்த குழந்தையை, ஜகுபரிடம் கொடுக்கின்ற சூழலை அவர் இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்:

“... அந்த நேரத்தில் சந்திரன் தெளிவாய் ஒளிபிரகாசிக்க அப்பிள்ளை யானது அன்று மலர்ந்த ரோஜா புஷ்பச் செண்டைப் போலிருந்தது. அந்த அபஷியோ பார்த்தவர்கள் வேர்த்து நீர்த்து வார்த்தையாடாமல் மனங்கலங்கி நினைவு மயங்கப் பனைமரப் பருமையுங் கருநிறவுருவமும், அகன்ற முகமும் வெகுண்ட பார்வையும், மடித்த நுதலும், தடித்த உதடும், கடுகடுத்த பல்லும், வெடுவெடுத்த சொல்லும், கொடுமை நடையுமுடையவனாயிருந்தான். அவன் முகத்தைப் பார்த்து அப்பாலகளைப் பார்க்கும் போது பூரணச் சந்தரனை இராகு தீண்டச் சமீபித்தது போலிருந்தது...”

அதிகாலை நேரத்தில், சந்திர ஒளியில் வயது, நிறம், உருவமைப்பில் முற்றிலும் முரண்பட்டு நிற்கின்ற இரு பாத்திரங்களான பாலகன் அஸன் மற்றும் நீக்ரோ பற்றிய இந்த வர்ணிப்பு, அந்த சூழலையும், அப்பாத்திரங்களையும் உயிரோவியங்களாக நம்முன்னே கொண்டு தருகின்றது.

அலியின் பிடியில் இருந்து தப்பி வருகின்ற மைமூன் களைப்புடனும், கடும் பசியுடனும் வருவதை சூரியனும் கண்டு வருந்துவதுபோல் ஒப்பிட்டு அவர் எழுதியிருப்பது சிறப்பான சித்தரிப்பாக இருக்கின்றது.

“... சூரியனும் இவள் வருத்தத்தைக் கண்டு இரங்கிச் சமீபத்தில் நெருங்கி; தேறுதல் சொல்வதுபோல, கீழ்த்திசையிலிருந்தெழும்பிச் சமீபித்து தலைக்கு மேலே சென்று கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் கபாவம் உஷ்ணமாகையால் அப்படிச் சமீபித்து நெருங்கவே வெப்பமும் அதிகரித்தது. ஆகையால் மைமூனுக்கு பசி தாகம் அதிகரித்து நடக்கக் கூடாதவளாய்த் தள்ளாடித்தள்ளாடி மெதுவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அப்போது சூரியன் இவளோடு கோபித்து அவளுக்கு முன் வழி மீறிப் பாய்ந்து செல்கிறதுபோல மேற்றிசையை நோக்கிச் சென்றான்...”

களைப்புடன் செல்கின்ற மைமூன் பசியின் கொடுமை தாளாது ஒரு வயோதிப மாதுவிடம் இரந்து, அவளின் வசைமொழியைக் கேட்டு வேதனையுடன்,

“... அழுத கண்ணீரும், சிந்திய மூக்குமாய் மெல்ல அப்புறம் அசைய, சூரியனுமிவள் துயரைக் கண்டு சகியாதவன் போல மேற்கடலிற் பதுங்கினான்...”

இவ்வாறு மைமூனின் துயரத்தை, சூரியனும் பகிர்ந்து கொள்வது போன்று படிமப்படுத்தியிருப்பதானது, சித்திலெவ்வை அவர்களின் கற்பனை ஆற்றலை வியக்கும்படி செய்துள்ளது. மேலும், சூரியன் உதித்ததில் இருந்து மறையும் வரையிலான இந்த வர்ணிப்பானது, மைமூன் ஒரு முழுப்பகல் பசியாலும் தாகத்தாலும் அலைந்து திரிந்திருக்கின்றான் என்பதை வாசகர்களுக்கு சூசகமாக தெரிவிப்பதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

கதையின் இன்னொரு பெண் பாத்திரமான ஜலிகறா தன்னை எவ்வாறெல்லாம அலங்காரம் செய்கின்றாள் என்பதை சித்திலெவ்வை அவர்கள் சித்தரிக்கின்றபோது, இத்தகைய வியப்பை மீண்டும் அடைகின்றோம்.

“... காலையில் எழுந்து மேகம் போல கறுத்து நீண்ட கூந்தலைச் சம்பங்கியெண்ணெய் முதலிய வாசனைத் தைலங்களைத் தடவி, வாரிச் சிக்கெடுத்துப் பளபளவென மின்னும்படி மினுக்கெண்ணெய் பூசி, பல்வகை புஷ்பங்கள், கொடிகள் முதலியன விழும்படி தன் கூந்தல் மயிரைப் பின்னிச் சடைபோடுவாள். மாணிக்கங்களழுத்திய சடை பில்லையைத் தலையில் வைப்பாள். இது மாணிக்கத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு பெரிய கருநாகத்திற்கொப்பாயிருந்தது. தனதிரு பக்கத்து (ஸலிப்பு) நெற்றி மயிரை வாரி, இரு கன்னங்களிலும் பல வளைவுகளாய் வளைத்து, அவற்றின் நடுவில் வர்ணமேற்றிய தங்கத் தகட்டை வைத்தழுத்துவாள்...”

ஒருமுறை கண்களை மூடிக் கொள்வோமாயின் சித்திலெவ்வை அவர்களின் இந்த வர்ணனை, அவர் மறைந்து ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் இந்தியா மற்றும் இலங்கையில் தோன்றிய சினிமாவின் பழைய கதாநாயகிகளை மட்டுமன்றி, தற்கால நங்கையர்களையும் நம்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும். அவர் ஜலிகறா பற்றிய தனது வர்ணனையைத் தொடர்கிறார்:

“... இவையிரண்டும் அப்பெருநாகத்தின் சிறு குட்டிகளை யொத்திருந்தன. அல்லது அந்தப் பெரும் பாம்பின் விஷத்தைச் செலுத்தும்படி

ஏற்பட்ட இரு சூஸ்திரக் குழல்களை யொத்திருந்தன. பின் அம்பாகிய தன் கண்களுக்கு அம்பர், பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய உயர்ந்த வஸ்த்துக்களின் சத்துகளினாற் செய்யப்பட்ட மையை பைய இடுவாள். இது அம்பினால் குத்துண்டவர்கள் ஒருபோதும் திரும்பி உயிர் தப்பாவண்ணம் அதற்கு கொடிய நஞ்சூட்டியது போலும், அந்தப் பெருநாகம் அந்த சூத்திரக் குழல்களினால் கண்ணாகிய அம்பிற்கு சதாகாலமும் நஞ்சைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது போலமிருந்தது...”

உவமை, உவமானங்கள் நிறைந்த வர்ணனைகளின் உச்ச வெளிப்பாட்டை பண்டைய இலக்கியங்களில் நாம் காணலாம். குறித்த ஒரு விடயத்தைச் சொல்வதற்காகப் பாடப்பட்ட ஒரு பாடலில், தாம் வாழ்ந்த சூழலை நெருக்கமாக அவதானித்து, உவமானங்களாகக் குவிக்கின்ற சிறப்பை இந்த இலக்கியப் படைப்புகளில் காணலாம்.

இதை அடியொத்ததாக, சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒரு பெண் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதை நுணுக்கமான அவதானிப்பினூடாகவும், விஸ்தாரமான வர்ணனைகளினூடாகவும் சித்தரித்திருப்பதானது பெருவியப்பை ஏற்படுத்துவதாயுள்ளது. இத்தகைய வர்ணனை முறைக்கான நூற்றுக்கணக்கான உதாரணங்களை பண்டைய நூல்களில் காணலாம். உதாரணத்திற்கு ஒன்று:

“சிறு நுதல் பசந்து, பெருந்தோள் சாஅய்,
அகல்எழில் அல்குல் அவ்வரி வாட,
பகலும் கங்குலும் மயங்கி, பையென,
பெயல்உறு மலரின் கண்பனி வார,
ஈங்கு இவள் உழக்கும் என்னாது, வினைநயந்து
நீங்கல் ஒல்லுமோ - ஐய! - வேங்கை
அடுமுரண் தொலைத்த நெடுநல் யானை
மையல்அம் கடாஅம் செருக்கி, மதம்சிறந்து,
இயங்குநர்ச் செகுக்கும் எய்படு நனைந்தலை,
பெருங்கை எண்கினம் குரும்பி தேரும்
புற்றுடைச் சுவர புதல்இவர் பொதியில்,
கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து
உடன்உறை பழமையின் துறத்தல் செல்லாது
இரும்புறாப் பெடையொடு பயிரும்
பெருங்கல் வைப்பின் மலைமுதல் ஆறே?”

(மதுரை ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்)

சங்ககால இலக்கியமான அகநானூறில் 307ஆவது பாடலாக அமைந்துள்ள இச்செய்யுள், பொருள் ஈட்டுவதற்காக தலைவன் வேறிடம் செல்லவிருப்பதை அறிந்த தோழி, தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டாம் என்று தலைவனுக்குக் கூறுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. தலைவியை அவன் பிரிவானாயின் அதனால் தலைவி அடையக் கூடிய துயரத்தைக் கூறுவதாக பாடப்பட்ட இச்செய்யுள், தலைவன் செல்லக் கூடிய வழி எவ்வளவு அபாயகரமானது என்பதை வர்ணிப்பதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு, இச்செய்யுளில் இரு வெவ்வேறு அம்சங்கள் பற்றிய வர்ணிப்பு இடம்பெற்றிருக்கின்றது.

தலைவன் செல்லக் கூடிய வழியானது, வேங்கையையும் கொல்லக் கூடிய மதங்கொண்ட யானையும், வழிப்போக்கர்களைக் கொல்லக் கூடிய முள்ளம் பன்றிகளும், புற்றுக்களில் உணவு தேடும் நீண்ட கைகளையுடைய கரடிகளும், சிதைந்து விட்ட ஆலயத்தூணில் தமது பெட்டைகளுடன் ஓய்ந்திருக்கின்ற புறாக்களும் உள்ள பாழடைந்த ஊரினூடாக அமைந்திருக்கின்றது. அவ்வாறு அவன் பிரிந்து சென்றால், தலைவியின் சிறிய நெற்றி வதங்கி, பெரிய தோள் மெலிவடைந்து, அகன்ற எழில் கொண்ட இடுப்பு வாட்டமுற, இரவும் பகலும் மயக்கமுற்று, மழைபெய்யும்போது மலரிலிருந்து நீர் சொரிவதைப் போன்று அவள் கண்கள் நீர்சொரிய துன்புறுவாள் எனக் கூறி, தலைவனைப் போக வேண்டாம் என தோழி சொல்கிறாள்.

இவ்வாறு வேறுபட்ட அம்சங்கள் வர்ணனைக்குட்பட்டிருப்பதைப் போன்று, சித்திலெவ்வை அவர்களும் ஜலிகைறா தன் தலைமுடியை அலங்கரிக்கின்ற முறையையும், அவளது தலை முடி, விழிகள் என்பவற்றையும் நுணுக்கமாகவும், அற்புதமான முறையிலும் விவரிக்கிறார்.

கொள்ளையர் கூட்டத்தினால் கடத்தப்பட்ட பாளினைவைக் காப்பாற்றுவதற்காக அஸன் தன்னையும் அந்த கொள்ளையர்களில் ஒருவனாக இணைத்துக் கொள்கிறான். ஒரு கட்டத்தில், கொள்ளையர்களின் தலைவன் பாளினைவை தன் மனைவியாக்க முடிவு செய்திருப்பதாகக் கூறும்போது, அவனுள் ஏற்பட்ட உணர்வெழுச்சியை சித்திலெவ்வை அவர்கள் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்:

“... விஷமேற்றின ஆயிரம் ஊசிகளினால் தன் விரலிற் குத்தினதைப் போலும், பந்தத்தைக் கொளுத்தி இருதயத்தில் பிடித்தது போலும் தன் மனமான தெரிந்தும், கள்வெறி கொண்ட கசடன் கண்களைப்போலத் தன் கண்கள் சிவந்தும், இரும்புக் கொப்பரையில் போட்டு வறுக்கும் சோளப்பொரி போல் தன் தேகமானது பதைத்துத் துடிதுடித்துக் கொண்டு மிருந்தது...”

இங்கு தான் விரும்புகின்ற ஒரு பெண்ணை தன்னெதிரிலேயே இன்னொருவன் திருமணம் புரிய முடிவு செய்யும்போது ஒருவனின் உடலில் உள்ள வெவ்வேறு உறுப்புகள் எவ்வாறான உணர்வைப் பெறும் என்பதை சித்திலெவ்வை அவர்கள் மிகச் சிறப்பாக சித்தரிக்கின்றார். விரல், இதயம், கண்கள், தேகம் என ஒவ்வொரு உறுப்பும் எத்தகைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துமோ அந்த உணர்வுகளை அவர் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். விரல்களின் வலி, இதயத்தின் எரிவு, கண்களின் சிவப்பு, தேகத்தின் நடுக்கம் என அந்தந்த உறுப்புகள் பெறக் கூடிய உணர்வுகளை அவர் சிறப்பாக வார்த்தைகளில் வடித்திருக்கிறார்.

இதேபோன்று கதையின் நாயகியான பாளிணா என்ற ஆங்கிலேய மங்கையை ஒரு எருது தாக்க வருகின்றபோது நிகழ்பவற்றை அவர் இவ்வாறு சித்தரிக்கிறார்.

“...மைதானத்தில் அஸன் உலவிக் கொண்டிருக்கும்போது, ஓர் துரைசானி மருண்டு ஓடி வருவதையும், அவளைப் பின்தொடர்ந்து அதிவேகத்துடன் கூர்மையான கொம்புகளையுடவோர் பருத்த எருது தன் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்க வாயில் நுரைதள்ள வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு அத்துரைமகளை முட்டிக்கொல்லும்படி துரத்திக்கொண்டு வருவதையும் அவர் கண்டவுடனே அவளுக்குதவி செய்து அவளுயிரை மீட்கும்படி முன் பாய்ந்து ஓடி அவ்வெருதுக்குச் சமீபமாக நெருங்குமுன் அவன் கால் தடுமாறித் தரையில் விழ, அந்த மாடு ஓடிவந்த விரைவினால் அங்கு நின்ற அவளைக் குத்தி கொல்லக் கூடாததாய், அதின் கொம்புகள் அவளுக்குப் பில் மாட்டிக் கொண்டபடியால் அதைக் கிழித்துக் கொண்டு அவ் விடத்தினின்று இருபதடித் தூரம் தாண்டிப் போய் மீண்டும் திரும்பிய வளை முட்டிக்கொல்ல மிகுந்த கோபத்துடன் சீறிப்பாய்ந்து வரும் போது, அஸன் அவளுக்கும் மாட்டிற்கும் இடையில் ஓடிப்போய் நின்று கொண்டு தன் கையிலிருந்த பட்டுக் குடையை விரித்து மாட்டுக்கு முன்னே பிடிக்க அவ்வெருது சற்று பிரமித்து பின்வாங்கித் திரும்பவும் மிகுந்த வேகத்துடன் சீறிப்பாய்ந்து கொண்டு வந்தது...”

இந்தச் சித்தரிப்பு நம் கண்முன்னே அந்த சூழலை தத்ருபமாகக் கொண்டு வருகின்றது. கோபமடைகின்ற ஒரு எருதின் உடல் தோற்றம் எவ்வாறு அமைந்திருக்கும் என்பதையும், வேகமாக ஓடி வருகின்ற எருது தனது இலக்கில் தவறும்போது அந்த வேகத்தில் சற்று தூரம் சென்று விடும் என்பதையும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் நுட்பமாக விபரிக்கிறார். அதேநேரத்தில் இந்தச் சித்தரிப்பில் அவர் இன்னுமொரு

எதார்த்த நிலையை மறைமுகமாகக் குறித்துக் காட்டுகிறார். அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஓடி வருகின்ற அஸன் இறுதிக் கணத்தில் கால் தடுமாறி விழுந்து விடுகிறான். அஸன் விழாமல் இருந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை சிந்திப்போமாயின், அவன் விழுந்தது எத்தகைய சாதகமான நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மிகுந்த ஆவேஷத்துடன் ஓடி வருகின்ற எருதின் குறுக்கே, அந்தக் கணத்தில் செல்வதன் மூலமாக அஸனால் பெரிதாக எதையும் சாதித்திருக்க முடியாது. எருதின் பருப்பம், பலம், அதன் வேகம், கோபம் என்பவற்றிற்கு எதிரே, அஸன் தூக்கி வீசப்படுவது ஒன்றுதான் விளைவாக அமைந்திருக்கும். இந்நிலை அஸனுக்கும் பாதிப்பாக அமைவதோடு, அதன் பின் அவனால் அந்தப் பெண்ணையும் பாதுகாக்க முடியாத நிலை உருவாகி இருக்கும். ஆனால் இங்கு அஸன் கீழே விழுந்து, மாடும் தனது இலக்கில் தவறி, அதனால் அதன் வேகம் குறைந்து மீண்டும் அது அந்தப் பெண்ணைத் தாக்க வரும்போது, அஸன் அதை எதிர்க்கக் கூடிய உரிய ஆயத்தங்களை முன்னெடுப்பதற்கான (அதாவது அந்தப் பெண்ணுக்கும் எருதுக்கும் இடையே நின்றல், தன் கையில் இருந்த குடையை விரித்தல்.. என) ஒரு கால அவகாசத்தை, அவன் விழுந்த அந்த நிலை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது.

இருபதடி தூரத்தில் இருந்து ஒரு மாடு பெறக் கூடிய வேகம், முன்னர் அவளைத் தூரத்தி வரும்போதிருந்த வேகத்துடன் ஒப்பிடுகையில் குறைவாகவே இருக்கும்.

ஒரு வர்ணிப்பில் உவமைகள், உவமானங்கள்... போன்றவற்றையும் பிற ஒப்பீடுகளையும் பயன்படுத்துவது என்பது, எழுந்தமானமாகவோ அல்லது பிற பிரதிகளில் இருந்து பிரதி பண்ணியோ நிகழ முடியாது. மாறாக, இது நீண்ட அனுபவத்தினதும், அவதானிப்பினதும் விளைவாக இடம்பெறுகின்றது. அனுபவமும், அவதானிப்பும் ஒருவரது சுயம் சார்ந்ததாகவும், பிறருடனான பரிமாறல்கள் மூலமும் நிகழ முடியும். இன்றைய சூழலில் ஒருவர் தனது வீட்டில் இருந்து கொண்டே இவற்றை அடைந்து கொள்ள முடியும். அந்தளவுக்கு சாதனங்களும் வளங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. ஆனால் சித்திலெவ்வை அவர்களின் காலத்தில், இவை ஒருவரின் சுய அனுபவம், அவதானிப்பு மூலமாகவும் மற்றும் பிறருடனான அனுபவப் பரிமாறல்கள் மூலமாகவுமே சாத்தியப்படக் கூடியதாக இருந்திருக்கின்றது. ஒரு எருது கடுங்கோபத்துடன் ஒருவரைத் துரத்துவதை சித்திலெவ்வை அவர்கள் நேரடியாக அவதானித்திருக்க வேண்டும், அல்லது இத்தகைய அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்த பிறருடன் அவர் உரையாடியிருக்க வேண்டும்.

இது இந்நாவலிலுள்ள ஒரு உதாரணம் மட்டும்தான். இது போன்று நாவல் நெடுகிலும் ஏராளமான சித்தரிப்புகள் இடம்பெற்றிருப்பதைக் காண்கையில் சித்திலெவ்வை அவர்களின் பரந்த அனுபவமும், கடின உழைப்பும் பிரமிப்பூட்டும் அளவுக்கு உயர்ந்ததாக இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். தமிழ் இலக்கியமானது, செய்யுள் வடிவில் இருந்து உரைநடை வடிவத்திற்கு பண்பு மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த அன்றைய ஆரம்ப கட்டத்தில் இத்தகைய வர்ணனைகளையும், சித்தரிப்புகளையும் பரந்த அளவில் அவர் கைக்கொள்ள முடிந்தமை பெரும் சாதிப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. உரைநடை இலக்கியத்தில் இத்தகைய வர்ணனைகளையும், சித்தரிப்புகளையும் தொடக்கி வைத்தவராகவும், பின்வந்தோரின் வழிகாட்டியாகவும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் விளங்கியிருக்கிறார் என ஒருவர் சந்தேகமறத் துணிய முடியும்.

நாவலின் உளவியல் தளம்

“அலன்பேயுடைய கதை” நாவலில், பாத்திரங்களின் உளவியல் தளம் மிகச் சிறப்பான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நாவலில் வருகின்ற பிரதான பாத்திரங்களின் உளவியல் பாங்குகளை மட்டுமன்றி, சில கணங்களே வந்த போகின்ற சின்னஞ்சிறு பாத்திரங்களின் உளவியல் நடத்தைகளையும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் கச்சிதமாக சித்தரித்துள்ளார். மனிதர்களின் நடத்தைக் கோலங்களை அவர் எவ்வளவு தூரம் துல்லியமாகவும் ஆழமாகவும் அவதானித்து விளங்கியிருந்தார் என்பதை, பாத்திரங்களின் உணர்வுகளை அவர் பதிவு செய்துள்ள பாங்கு தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

நாவலின் ஆரம்பத்தில் பிறந்த குழந்தை (அலன்) களவாடப்பட்டு, பின் மீண்டும் கிடைத்தபோது, மந்திரியின் வீட்டிலிருந்தோர் அடைந்த மகிழ்ச்சியை அவர் இவ்வாறு சித்தரிக்கிறார்:

“பின்பு பதினாறாம் நாட்காலையில் மாளிகைக் காவற்காரன் வாயிலைத் திறக்கும்போது ஒரு பிள்ளையைச் சீலையிற் சுற்றி வெளியே வைத்திருக்கக் கண்டு, பயபக்தியுடன் விரைந்தெடுத்துச் சத்தமிட்டுக் காணையைப்போல் மாளிகைக்குள்ளேயோடினான். உடனே மாளிகையிலிருந்தவர்களெல்லோரும் பானையைப் போல ஓடி வந்து கூடினார்கள். காணாமற் போன பிள்ளையைப் பெற்றுக் கொண்ட சந்தோஷத்தாற் சிலர் பாணம் போற் பாய்ந்து வீழ்ந்து உச்சிமோந்து பரவசமானார்கள். சிலர் சர்வவல்லபத்தையுடைய நாயகனைத் துதித்தார்கள். சிலர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். சிலர் மகிழ்ச்சியினாலே ஆரவாரித்தார்கள். தந்தையுந்

தாயுள் சிந்தை மகிழ்ந்து முந்தி எல்லாப் புகழ்ச்சிக்குரிய அல்லாஹுத் தஆலாவைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து பிள்ளையைத் தங்கள் கண்ணீரார் குளிப்பாட்டி எங்கும் பொங்கும் மங்களகராமாயிருக்கும்படி யூரெங்குக் கட்டளையிட்டுப் பேரானந்தக் கடலில் மூழ்கினார்கள்.”

இழந்த ஒன்று, அதுவும் தம் மதிப்பிற்குரிய குடும்பத்தின் ஒரே வாரிசு எதிர்பாராத விதத்தில் மீண்டும் கிடைத்து விட்டது என்ற நம்ப முடியாத ஆச்சரியமும், ஆனந்தக் களிப்பும் நிறைந்த சூழலில், அச்சூழலுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடையே எழக் கூடிய வேறுபட்ட உளக் கிளர்ச்சி நிலையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் பொருத்தமான முறையில் சித்தரிக்கிறார். குழந்தை தொலைந்து போனதுடன் தொடர்புபட்ட வேலைக் காரர்கள், குழந்தையை இழந்த பெற்றோர், மற்றும் அந்த வீட்டில் வசித்த உறவினர்கள் என, இந்த இழப்பினால் வேதனைக்கும் மன அழுத்தத்திற்கும் உள்ளாகி, சோக உணர்வுகளுடன் நடமாடிக் கொண்டிருந்த இறுக்கமான சூழலில் வாழ்ந்தவர்களிடையே, திடீரென்று யாரும் எதிர்பாராத விதத்தில் அக்குழந்தை மீண்டும் கிடைத்து விட்டது என்ற செய்தி ஏற்படுத்தக் கூடிய பரவச எழுச்சியை அவர் நுட்பமாக விபரித்துள்ளார். இந்த விபரிப்பானது, வாசகர் மனங்களையும் பற்றிக் கொண்டு அந்த சந்தோசத்தை தாமும் உணரும் அளவுக்கு தத்ரூபமாக அமைந்திருக்கின்றது. மனித மனமானது, தனக்கு ஏற்படுகின்ற நிகழ்வுகளுக்காக, குறிப்பாக மகிழ்வு நிறைந்தவைகளுக்காக தமது இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதை ஒரு மரபாகக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு விடயம் தமது கையை, ஆற்றலை மீறியது என்று உணர்கின்ற நிலையில், அது நிறைவேறுகின்றபோது, அது இறைவனின் நாட்டத்தின்பாற்பட்டது என்ற உறுதியான நம்பிக்கையின் விளைவாக இத்தகைய நன்றி தெரிவிப்பை உடனடியாக செய்கின்ற உளப்பாங்கு மனிதர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. அத்தகைய உள் செயலானது இங்கு, குழந்தையைக் கண்டவுடன் தன்னியல்பாக வெளிப்படுவதை சித்திலெவ்வை அவர்கள் சிறப்பாக விபரித்திருக்கிறார்.

இத்தனை மகிழ்ச்சி நிறைந்த தருணத்திலும், வேறு யாருக்கும் எழாத ஒரு சந்தேகம் அக்குழந்தையின் தாய்க்குள் மின்னலெனத் துளிர்கொள்கிறது. பிறந்த கணத்தில் தான் பார்த்த குழந்தையை பின்னர் எந்தச் சூழலிலும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் அளவுக்கு நெருக்கமும் உளத்தூண்டலும் கொண்டவளாக ஒரு தாய் இருக்கிறாள். தாய்மையின் அற்புதப் பண்புகளில் ஒன்றாக, தன் பிள்ளையுடனான தொப்புள்கொடி உறவின் நீட்சியாக இத்தகைய உளத்தூண்டல் அமைந்திருக்கின்றது. பதினாறு நாட்களாக தன்னோடு இருந்து பின் காணாமல் போன

குழந்தை கிடைத்தவுடனேயே அது தன்னுடைய குழந்தைதானா என்ற ஐயம் அந்தத் தாய்க்கு சட்டென்று எழ, அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள அவள் முனைகிறாள்:

“இப்படிச் சிறிது நேரஞ் சென்றபின்பு தாயானவள் பிள்ளையுடைய பிடரியில் இருந்த ஒரு சிறு மறுவிருக்கின்றதா வென்று பார்த்தாள். அதைக் காணவில்லை. அதனால் அவள் இது தன் பிள்ளைதானோவென உள்ளத்திற் சந்தேகமுடையவளாய்க் கள்ளமறக் கண், மூக்கு, நெற்றி, புருவம், முகம், நிறம், வடிவம் முதலிய யாவற்றையுந் தேட்டமாய் நோட்டமிட்டுப் பார்த்து அவைகளெல்லாம் முன்போலவே யிருக்கக் கண்டு தனக்குண்டான சந்தேகத்தை நிந்தித்து நீங்கிக் கொண்டாள்....”

குழந்தையை இழந்த ஏக்கத்துடன் இருந்த ஒரு தாய், இப்போது கிடைத்துள்ள குழந்தையின் பிடரியில், சந்தேகத்துடன் மச்சத்தைத் தேடியதிலும், பின்னர் அது தன் குழந்தைதான் எனக் கருதித் தெளிந்த திலும் ஆழமான உளவியல் காரணிகள் தொழிற்பட்டிருக்கின்றன.

1. குழந்தை பிறந்து பதினாறு நாட்களில் காணாமல் போய், மீண்டும் பதினாறு நாட்களின் பின் அது உரியவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. இவ்விதத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதமேயான குழந்தையை புறத்தோற்றத்தில் சட்டென அடையாளம் காண்பதில் பெரியளவில் சிரமம் ஏற்படப் போவதில்லை. சரியாகச் சொன்னால், குழந்தை அவர்களிடமிருந்து தொலைந்து பதினாறு நாட்கள் மட்டும்தான் ஆகியிருந்தன. எனவே அக்குழந்தையை இலகுவாக அடையாளம் காண முடியும்.
2. எனினும், அக்குழந்தை தன்னுடைய குழந்தைதான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான உயிரியல் தேவை வேறு யாரையும் விட பெற்ற தாய்க்கு அதிகமாக இருக்கின்றது.
3. இப்போது தனக்குக் கிடைத்துள்ளது பிறருடைய குழந்தை அல்ல என்பதை நிச்சயப்படுத்துவதானது, அக்குழந்தை மீண்டும் தன்னிடம் இருந்து பிரிந்து விடலாம் என்ற அச்சத்தில் இருந்து அந்தத் தாயை மீட்கின்றது.

இத்தகைய உள்ளுணர்வு உந்துதல்களுடன்தான் அந்தத் தாய், குழந்தையின் பிடரியில் மச்சத்தை தேடுகிறாள். அந்த மச்சம் அங்கு காணப்படவில்லை. இது அவளை துணுக்குறச் செய்கிறது. எனவே அவள் பிற அங்கங்களை ஒவ்வொன்றாக, நுணுக்கமாக ஆராய்கிறாள். அவையெல்லாம் முன்புபோலவே இருக்கின்றன. அந்த மறு சின்னது. அதனால்

இந்த பதினாறு நாட்களில் அது மறைந்து போயிருக்கலாம் என அந்தத் தாய் நினைத்திருக்க வேண்டும். இங்கு அந்தத் தாய்க்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை நிவர்த்திக்கும் விதத்தில், அந்தக் குழந்தையின் பிற அம்சங்கள் அனைத்தும் ஒத்திருக்கின்றன. எனவே அந்தச் சிறு மச்சம் இல்லாமல் போனதை அவள் ஒரு பெரிய விடயமாகக் கொள்ளவில்லை. மேலும், பிற அம்சங்கள் அனைத்தும் முன்பு போலவே இருப்பதைக் காண்கின்ற தாய், தனது சந்தேகம் தவறானது என தன்னைத் தானே நிந்தித்துக் கொள்கிறாள். இந்த நிந்தனையானது, தனது சந்தேகத்தை அந்தத் தாய் தன்னிடமிருந்து முற்றாக அகற்றி விடுவதற்கான உளவியல் திருப்தியாக அமைகின்றது.

இந்நாலில் வருகின்ற ஒரு சிறு பாத்திரமான, ஜலிகறா மற்றும் ஜலைகாவின் தாய், தனது மூத்த மகளான ஜலிகறாவை ஒரு பெரிய செல்வந்தனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுப்பதற்கான ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் நிலையில், ஜலிகறா தனது தவறான நடத்தையின் விளைவாக கர்ப்பமாகியிருப்பதை அறிந்து இடிந்து போகிறாள்.

இத்தகைய பாரிய நெருக்கடியைத் தீர்க்கும் முகமாக, அந்தத் தாய் தனது இளைய மகளான ஜலைகாவிடம், பிறக்கப் போகும் அக் குழந்தை தன்னுடையது எனக் கூறும்படி வற்புறுத்துகிறாள். அதற்கு ஜலைகா மறுக்கின்றபோது,

“... தாய் மிகுந்த கோபங்கொண்டு, கண்களில் தீப்பொறி பறக்க வோடியோர் அறைக்குள் நுழைந்து, அங்கிருந்த ஓர் கத்தியைத் தன் கையிலெடுத்துத் தன் மகளுக்கு எதிரேவந்து நின்று, அக்கத்தியை தனது நெஞ்சுக்கு நேரே பிடித்துக் கொண்டு ஜலைகாவைப் பார்த்து நீ நான் சொன்னபடி செய்வேனென்று சத்தியஞ் செய்து தராமற்போனால் நான் இக்கத்தியினால் குத்திக்கொண்டு இறந்து விடுவது திண்ணமென்று சொல்லவே ஜலைகா பயந்து மெய்விதிர்ப்புற்று தன் தாயின் கையை இறுகப்பிடித்து, அம்மா நீ கேட்டபடியே நான் சத்தியஞ்செய்து தருகிறேன் என்று, நீயுள்ளவரையில் இந்த இரகசியத்தை வெளியிடுகிற தில்லையெனச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தாள்...”

இங்கு தனது மூத்த மகளுக்கும், தன் குடும்பத்திற்கும் வாய்க்கவிருந்த செல்வந்த வாழ்க்கையை இழந்து விடுவோமோ என்ற பதகளிப்பில், அந்தத் தாய் தனது இளைய மகளையே பழியை ஏற்கும்படி நிர்ப்பந்திப்பதைக் காண்கிறோம். தான் முழுவதும் நம்பியிருந்த தனது மூத்த மகளின் செயலினால் ஏற்பட்ட பெரும் அதிர்ச்சியில், சிந்தை குழம்பி கலங்கிவிட்ட ஒரு பெண்ணின் - தாயின் - வெளிப்பாட்டை இந்த

சித்தரிப்பு வெளிப்படுத்துகிறது. தன் கணவன் இறந்த விட்ட நிலையில், தனது பெண் குழந்தைகளை மிகவும் கஷ்டத்துடன் வளர்த்து வந்துள்ள ஒரு தாய், தனது மூத்த மகளின் திருமணத்தின் மூலமாக செழிப்புமிக்க ஒரு வாழ்க்கையை ஆவலுடன் காத்திருந்து, ஒரு நிலையில் அத்தகைய தொரு வாழ்க்கை தம்மனைவருக்கும் வரவிருப்பதை பூரிப்புடன் எதிர்பார்த்திருக்கிறாள். இத்தடிகைய ஒரு சூழலில், அந்த மகளின் தகாத நடத்தையினால், உள்ளம் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு, தனது எதிர்பார்ப்பை மட்டுமல்ல, தனது முழுக் குடும்பத்தின் எதிர்காலத்தையுமே சிதைக்கக் கூடியதாக அவளின் நடத்தை அமையப் போவதை உணர்ந்து அதிர்ந்து போகின்ற ஒரு ஏழைத் தாயின் உளவியல் அழுத்தத்தையும், குழப்பத்தையும் இவற்றின் உச்சநிலையாக வெளிப்படக் கூடிய, சுய கட்டுப்பாட்டை இழந்த வெறிகொண்ட நிலையையும் புலப்படுத்துவதாக அவளின் செயற்பாடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. // ஒரு தாய் தனது மகளின் முன்னே கத்தியுடனும், கோரமாகவும் தன்னையே மாய்த்து விடப் போவதான மிரட்டலுடனும் நிற்பதும், நற்குணமுள்ள பெண்ணான அந்த மகள் பதறியவாறு இந்த பழியை ஏற்க முன்வருவதும் அருமையான உளவியல் சித்தரிப்புகளாக அமைந்திருக்கின்றன. //

அதேவேளை நற்குணங்களால் நிரம்பியுள்ள இளைய மகள் தனது தாயின் வேண்டுகோளை மீற முடியாமல் செய்கின்ற சத்தியத்தில், "நீயுள்ளவரை" என்ற சொல்லை சூசகமாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக, அந்த இளைய மகள் தனது சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கான ஒரு கால எல்லையை உருவாக்கி விடுகிறாள். இத்தகைய சத்தியமானது தாய்க்கும், அதேநேரத்தில் மகளுக்கும் உளத் திருப்பதியை தருவதோடு, கதையின் ஓட்டத்தில் தாயின் மரணத்தோடு இளையமகள் உண்மையைச் சொல்லக் கூடிய ஒரு நிலையையும் உருவாக்குகின்றது. ஒரு சொல்லின் மூலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த உத்தியானது, கதையை நகர்த்துவதற்கு மட்டுமன்றி, ஒழுக்கநெறி மீறாத ஒரு பெண் தனது வாய்மையை காத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பையும் தருகின்றது. இது சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலை வளர்த்துச் செல்வதில் எவ்வளவு தூரம் நுட்பமாகவும் பிரக்கூபூர்வமாகவும் அக்கறை செலுத்தியுள்ளார் என்பதைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கின்றது.

நாவலின் இன்னொரு காட்சியில், அலியின் பிடியில் இருந்து தப்புகின்ற மைமூன் பசியைத் தாங்க முடியாமல், ஒரு வயோதிப மாதுவிடம் சென்று தனக்கு ஏதாவது தரும்படி இரக்கிறாள். கதையில் அந்த ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் வருகின்ற அந்த வயோதிபப் பெண், மைமூனுக்குச் சொல்லும் வார்த்தைகளில், அன்றைய காலத்தில் பலருக்கு

தர்மம் செய்ய வேண்டிய நிலையில் உள்ளவர்களின் உள்ளக் குமுறல் கச்சிதமாக வெளிப்படுகின்றது:

"... அப்பொழுது அந்தக் கிழவி, வேட்டை நாய் போற் சீறிப் பாய்ந்து, போடி போடி வேலையில்லாதவளே, உலகத்தில் கூன், குருடு, செவிடு, முடம் முதலிய அங்கவீனர்கள், தீராத நோயினால் வருந்து வோர்கள், வேலை செய்யச் சக்தியற்ற விருத்தாபியர்கள், ஆதரவற்ற குழந்தைகள் முதலானவர்கட்கே பிச்சையிடுவது நியாயம். அவர்களுக்கே யெங்களால் கொடுத்து முடியவில்லை. ஷேகுமார் (குருமார்கள்), சையதுமார் (மேலோர்கள்), ஆலிம்கள் (பண்டிதர்) அல்லும் பகலும் வந்து அலட்டுகிறார்கள். நீயோ இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்ற தன்மைபோல, வாலிபர்களுடைய மனத்தையும் தனத்தையுமிழுக்கத் தக்க வசீகரமான தனத்தையுடைய பெண்ணாயிருக்கிறாய். உன்னைக் கண்ட வாலிபர்கள் நீ கேட்டதெல்லாம் கொடுத்து, உனக்குத் தெண்ட னிடச் சித்தமாயிருப்பார்கள். அப்படியிருக்க வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்யிற்கு அலைகிற பைத்தியக்காரர்களைப்போல நீயும் பிச்சை வாங்க புறப்பட்டு விட்டாயே. போ போவென்று கோபமாய் அதட்டிப் பேசினாள்."

சென்னை மருமகன்

இரப்பவர்களின் எண்ணிக்கை எண்ணற்றதாக இருப்பதால், கொடுத்து அலுத்துப் போன ஒரு வயோதிபப் பெண்ணின் சொற்களாக இவை வெளிப்படுகின்றன. இந்த சொற்கள், தனக்கு முன்னே இரந்து நிற்கின்ற இளம்பெண்ணின் மீதான வசைமொழிகளாக மட்டுமன்றி, தான் கொடுக்க வேண்டியுள்ளவர்கள் மீதுமான மறைமுகக் கண்டனமாகவும் ஒலிக்கின்றன. தன்னிடம் உதவி கேட்ட ஒரு இளம்பெண்ணை "இல்லை" என்ற ஒரு வார்த்தையுடன் அனுப்பாமல், அவளது கற்பையே இழிவுபடுத்தும் விதமாகப் பேசுகின்ற அளவுக்கு, கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்தும் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலுள்ள நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் மனநிலை அலுத்து, வெறுப்படைந்துள்ளது என்பதை, ஒரு வயோதிப மாதுக்கேயுரிய சொல்லாடல்களைக் கொண்டு சித்திலெவ்வை அவர்கள் அற்புதமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். கிண்டல், எள்ளல் மற்றும் கோபம் போன்ற உணர்வுகள் கலந்து ஒலிக் கின்ற சொற்களை வாசிக்கும்போது, விழிகள் விரிந்திருக்க, கைகளை ஆட்டியவாறு சொற்களை உதிர்த்துக் கொண்டு நிற்கின்ற ஒரு வயோதிப மாது நம் கண்ணெதிரே நிற்பதைக் காண்கிறோம்.

இவர்களோடு, கொடூர சிந்தை கொண்டவர்களான இப்பறாகீம், அலி மற்றும் பொய்த்துறவி போன்றவர்களின் உளவியல் கட்டமைப்பை அவர்களின் செயற்பாடுகளுக்கூடாக ஆசிரியர் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி

யுள்ளார். அஸனின் வளர்ப்புத் தாயான ஆயிஷாவுக்கு முன்னர் நிகாஹ் செய்யப்பட்ட இபுறாகீம், சுபஹூத் தொழுகைக்குப் பின், அநாதையாகி விட்ட அஸனின் சொத்துக்களைக் கவர்வதற்கு, தனக்கு உதவி செய்யக் கூடியவனைக் கண்டுகொள்ள முடியுமா என தேடுவதை அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

“... காலையில் இபுறாகீம் தர்வேஷூடைய (துறவி) உடையைக் கேட்டு வாங்கியுடுத்துத் தொழுது முடித்துக் கொண்டு, மஸ்ஜீதிலிருந்து போகிறவர்களொவ்வொருவரையும் குறியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கும்போது ஒரு அறபி ஜெபமாலையைக் கையிற் பிடித்துயருட்டிக்கொண்டு முணுமுணுவென உதடுகள் தடதடவெனத் தெரு வீதியிலே யோதிக்கொண்டு போகக் கண்டான். இபுறாகீம் இவன் உலகத்தை மருட்டுந் திருட்டுச் சிந்தையுடையவனாயிருக்க வேண்டும். இல்லாமற் போனால் இப்படிப் பலருங்காண ஜெபமாலையையுருட்ட அவசியமில்லையென்று உத்தேசித்துக் கொண்டு அவரைச் சமீபித்துத் தாழ்மையாய்ச் சலாஞ் சொன்னான்...”

இங்கு ஒருவருடைய நடத்தைகளின் மூலமாக, அவருடைய குணத்தை (உளவியல் பண்புகளை) அடையாளம் காண முடியும் என்ற உளவியல் ஆய்வு முறையான பண்புக் கோட்பாட்டு (Trait Theory) முறையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார். இது தமிழில் உள்ள முதுமொழியான ‘அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்’ என்பதற்கு ஒப்பானது. இங்குள்ள ஆச்சரியப்படத்தக்க விடயம், இந்தக் கோட்பாடு கோர்டன் ஒல்போர்ட் (Gordon Allport) என்ற உளவியலாளரால் 1927ஆம் ஆண்டில்தான் முதலில் முன்வைக்கப்பட்டது. அதாவது “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவல் எழுதப்பட்டு, சுமார் 33 வருடங்களுக்குப் பின்னர்தான் இந்த உளவியல் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வாறாயின் இத்தகைய ஆய்வு முறையை ஒத்த ஒரு அணுகுமுறையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் சுயமாக பின்பற்றியிருக்கிறார் எனக் கொள்ள முடிகிறது. இது எளிதில் கைவரப் பெறக் கூடியதல்ல. மாறாக மனித மனங்கள் பற்றியும், அவற்றில் இருந்து எழுகின்ற எண்ணற்ற நடத்தைக் கோலங்கள் பற்றியுமான அறிவும், நீடித்த அனுபவமும் ஒன்றிணைவதன் மூலமாகவே இத்தகைய திறமையை (Skill) ஒருவர் சவீகரிக்க முடியும். தன் காலத்து மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகுகின்ற ஒருவரால்தான் இத்தகைய அவதானிப்பை துல்லியமாய் மேற்கொள்ள முடியும். இந்தவகையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தமது சமூகத்தின் மீது அக்கறை கொண்டவராக மட்டுமன்றி, தன் சமூகத்தை ஆழமாக அவதானித்து, புரிந்து கொண்டவராகவும் இருந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நாவலின் நாயகன் அஸனின் உளவியல், மிக அற்புதமான முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. தனது வளர்ப்புப் பெற்றோரினால் பண்பான முறையில் வளர்க்கப்பட்டதனால், அவன் உயர் குணங்களின் உருவகமாக அமைந்திருக்கிறான். ஒழுக்கத்தினாலும், நற்பண்புகளினாலும் வார்த்தெடுக்கப்பட்ட அஸனின் உளவியல் சாரம்தான், அவன் தனது வளர்ப்புப் பெற்றோரை இழந்து நின்ற இளம் வயதில் மோசடிக்காரர்களிடம் ஏமாறுவதற்கும், மற்றவர்களுக்குத் தாராளமாக உதவி செய்வதற்கும் பிறருக்கு ஆபத்து ஏற்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் தயக்கமின்றி அவர்களைக் காக்க செயற்படுவதோடு, எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் தவறான நடத்தைகளில் ஈடுபடாதவனாக வாழ்வதற்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது.

பாளினா என்ற ஆங்கிலேய யுவதியுடனான அஸனின் உறவு குறித்துச் சொல்லப்படுகின்ற பகுதிகள் உளவியல் ரீதியான உணர்வுமூச்சுகளின் உச்சமாக அமைந்திருக்கின்றன. பிற பெண்களுடன் பழகுவது போன்றே பாளினாவுடனும் தான் பழகுவதாக அஸன் நினைத்திருந்தான். ஆனால் ஒரு விருந்தின்போது பாளினா ஆண்களுடன் நடனமாடுவதைக் காண நேர்கின்றபோது, அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற உளரீதியான கொந்தளிப்புகளை சித்திலெவ்வை அவர்கள் இவ்வாறு விபரிக்கிறார்.

“அவர் இவ்வாறு நின்றுகொண்டிருக்கிற சமயத்தில், பாளினாவை ஒரு வாலிபன் தன் மார்போடணைத்து அவளுடைய ஒரு கையைப் பிடித்துக் கொள்ள, அவள் தன் மற்றொரு கையைத் தன் கூர்மை பொருந்திய ஸ்தனங்களிரண்டும் அவ்வாலிபன் மார்பில் தைத்து அப்புறம் ஊடுருவிப்போய் விட்டதோவென்று தடவிப் பார்ப்பதுபோல் அவன் முதுகிற்போட்டு அணைத்துக் கொண்டு ஆடுவதை அஸன் கண்ணுற்றவுடனே, மனம் பதறித் திடுக்கிட்டு, வெயர்வையுண்டாக நின்று, திகைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் தன்மனம் இப்படிப் பதறுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தோன்றவில்லை. அந்த வாலிபன் அவளை மார்போடணைத்துக் கொண்டு ஆடிச் சுற்றிவரும்போதெல்லாம் மிவருக்குத் தன்னிருதயத்தில் ஓரம்பு ஊடுருவிச் செல்கிறது போலிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் ஒடிப்போய் பாளினாவையும் அவளையணைத்துக் கொண்டாடுகிற வாலிபனையும் பிரித்து விடலாமா வென்று அவர் தனக்குள் யோசித்தார். என்றாலும் நடையுடை பாவனைகளில் முற்றும் நமக்கு வித்தியாசமாக விருக்கிற ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுடைய ஜாதி வழக்கப்படி நடந்து கொள்வதைக் குறித்து நாமே னிவ்வளவு தூரம் வியாகூலப்பட வேண்டும், நமக்கு மந்தத்துரை மகளுக்கும் என்ன பாத்தியமிருக்கிறது, என்று அவர் தன்மனதைச் சற்று கண்டித்துக் கொண்டார்...”

இது, தன்னையறியாமல் ஒரு பெண்ணின் மீது காதல் வயப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு ஆணின் உள்ளத்தில் ஏற்படுகின்ற பொறாமை என்ற உணர்வின் வெளிப்பாடு. இந்த பொறாமை உணர்வு ஒருவரில் எவ்வாறு வெளிப்படக் கூடும் என்பதை, அஸனில் ஏற்பட்ட பதற்றம், உள்ளத்து வலி மற்றும் ஆவேசம் என்பவற்றுக் கூடாக அவர் நுணுக்கமாக விபரிக்கிறார்.

தான் முதன் முதலாகக் காதலிக்கின்ற ஒரு பெண், பிற ஆடவர் களுடன் பழகுவதைக் காண்கையில் ஒரு ஆணுக்கு ஏற்படுகின்ற உணர்வு வெழுச்சி, எதார்த்தத்தில் ஒரு அச்சம் நிறைந்த சூழலுக்குள் இருப்பதை ஒத்ததாக இருக்கின்றது. அதாவது தான் விரும்புகின்ற பெண் தன்னை விட்டு வேறொருவனை விரும்பி விடுவாளோ என்ற எண்ணம், அவனை ஒரு அச்ச உணர்வுக்குள் ஆழ்த்துகிறது. எனவே அவனது உடலில், ஒரு அச்சநிலையின்போது இயல்பாக ஏற்படக் கூடிய பெளதீக மற்றும் உணர்வு ரீதியான வெளிப்பாடுகள் நிகழ்வதை அவதானிக்க முடியும்.

இங்கு பாளினா மீது அஸனின் உள்ளத்தில் உயிர்த்துள்ள முதல் காதலின் காரணமாக, அவள் வேறொருவனுடன் நடனமாடுவதைக் காண்கையில், அவள் தன்னைப் பிரிந்து விடுவாளோ என்ற அச்சம் அவரை தாக்குகிறது. இதன் விளைவாக, ஒரு ஆபத்தை எதிர்கொள்கின்ற சூழலில், உடலின் ஒமோன்களும், நரம்புகளும் தன்னிச்சையாகத் செயற்படுவதால் உடலில் என்னென்ன மாற்றங்கள் ஏற்படுமோ அத்தகைய மாற்றங்கள் அஸனின் உடலில் ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். அவன் பதறுகிறான், திடுக்கிடுகிறான், அவனுக்கு வியர்வையுண்டாகின்றது, அவன் திகைத்துப் போகிறான். இவை அனைத்தும் ஒரு ஆபத்தான சூழலை ஒருவர் எதிர்கொள்கின்றபோது கணநேரங்களில் உடலிலும் மனத்திலும் இடம்பெறுகின்ற மாற்றங்கள். இதன் பின்னர் ஆபத்தை உணருகின்றவர் அந்த ஆபத்தில் இருந்து விடுபடுவதற்கான செயலில் இறங்குகிறார். இந்த செயற்பாடு வெவ்வேறு விதமாக அமையும். ஓடுதல், எதிர்த்தல், தாக்குதல், கெஞ்சுதல், தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொள்ளுதல்... என இது அமையும். இங்கு அஸனிடம் முதல் கணத்தில் தாக்கும் எண்ணம் - அதாவது பாளினாவையும் அவளையணைத்துக் கொண்டாடுகிற வாலிபனையும் பிரித்து விடலாமா என்ற எண்ணம் - தோன்றுகின்றது. ஆனால் அவனது நற்பண்பு அவனைத் தடுத்துவிட, அவர்களுடைய வழக்கத்தினால் தான் ஏன் பாதிக்கப்பட வேண்டும் என்று தன்னையே கண்டித்து, பின் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொள்கிறான். ஒரு குறுகிய நேரத்திற்குள் அஸனில்

→ செயல்தர்ப்பு அச்சம் பாளினா

"புலவ செயலுடைய அச்சம் உரு"

Charkhik - Bekhercvi

ஏற்படுகின்ற இத்தகைய உணர்வலைகள் அனைத்தையும் கனகச்சிதமாக எழுத்தில் வடித்ததன் மூலம், சித்திலெவ்வை அவர்கள் உளவியல் ஆய்வில் தான் பெற்றிருந்த அறிவையும், தெளிவையும் மறைமுகமாகவும் வியப்பூட்டும் முறையிலும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

தான் பிற ஆண்களுடன் நடனமாடுவதைக் கண்டு அஸன் கோபம் கொள்கிறான் என்பதை உணர்கின்ற பானினா, நடனம் முடிந்த பின்னர் அஸனின் கோபத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்கிறான்.

“... அஸன் அவளுக்கு மறுமொழி சொல்ல யத்தனிக்கையில் மிகுந்த சீற்றத்தால் கடுஞ்சொல்லுரையாமல் துக்கமென்னும் பூட்டிட்டது போல நாவெழுவில்லை. அவர் இதழ்கள் துடித்தன. கண்களினின்றும் தாரைதாரையாய் கண்ணீர் ஓடிற்று...”

இத்தகைய உணர்வுக் கொந்தளிப்புமிக்க நிலையினூடாக, தாம் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் இருவரும் முதன்முதலாக உணர்ந்து கொள்வதை அவர் வெகு அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“இதைப் பானினா கண்டவுடனே அவளுக்கு விசனமுண்டாகி அவர் மீது இரக்கங்கொண்டு, அவர் கையை தனது மிருதுவாகிய தாமரை மலர் போன்ற கையால் இறுகப் பிடித்தாள். அப்படிப் பிடித்தபொழுது அவளுக்கு மின்சாரம் சாகரத்தில் ஏற்றியதுபோல் இன்பம் தேகமெல்லாம் ஏறிப்பொங்குகாமபாணம் தைத்து, மோகமீறிக் கண் சேர்ந்து சோகமுற்று மயங்கி நின்றார்.

அவன் இவ்வாறு மையல் மீறி மனம் உருகி நின்று பார்ப்பதை பானினா கண்டவுடனே,

‘கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனுமில்’

என்ற வாக்கின்படி, அவர் குறிப்பை இவளறிந்தவுடனே காமத்தீ சுவாலை விட்டெழுப்பிப் பற்றியெரிய, அதைச் சகிக்கமாட்டாமையால் அவளுடைய சாகரம் படபடவென்று துடித்து மாந்தளிர் மேனி கருகி, தன் மனம் தன் வசத்தினின்று நீங்கி அஸனுடன் ஒன்றுபட்டு விட்டது போல் அவளுக்குத் தோன்ற அவளும் ஸ்மரணையற்றவளாய் மயங்கி நின்றாள்....”

அஸனுக்கு ஏற்படுகின்ற பொறாமையுணர்வு, அதன் பின்னர் அஸனுக்கும் பானினாவுக்கும் ஏற்படுகின்ற முதல் காதலின் உணர்வுகள்

என்பவை பற்றிய சித்தரிப்புகள் இந்நாவலின் மிகச் சிறந்த பகுதிகளில் வகைப்படுத்தப்படக் கூடியவை. முன்னுதாரணமற்ற நிலையில் தான் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற நாவலில், காதல் உணர்வுகளையும், மெல்லிய காமம் கலந்த காதல் வயப்பட்ட நிலையையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என சித்திலெவ்வை அவர்கள் முடிவு செய்தமையும், அவற்றை நுட்பமாகவும் துல்லியமாகவும் சொற்களில் வடித்திருப்பதும் இந்நாவலை உச்சச் சிறப்பிற்குரியதாக ஆக்கியுள்ளன. இதே வர்ணனை முறை, பின்வந்த காலங்களில் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, சினிமா பாடல்கள் போன்ற (கலை) இலக்கிய வடிவங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பதைக் காணும்போது, சித்திலெவ்வை அவர்களின் மேதமை மேலும் சிறப்புகிறது.

(இன் உருவ முறையை உயர்த்தியுள்ளது)

இதேபோன்று உணர்ச்சி மேலெழும் இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தை இந்நாவலில் காண்கிறோம். அஸன் பாளினாவை விட்டு விலகிய வேதனையுடன், தனது பெற்றோரைத் தேடி எகிப்துக்குச் செல்கிறான். தங்களுடைய வேலைக்காரனின் மூலமாக, தனது மகனைப் போன்ற ஒருவன் அங்கு வந்திருப்பதை அறிந்த அஸனின் தாய் பதைப்புற்று, அவன் முன்னர் காணாமல் போன தன் மகனாக இருப்பானோ என நினைத்து அதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, ஒருநாள் இரவு அஸன் தங்கியிருந்த ஓட்டலுக்கு வருகிறான். ஏற்கனவே அவள் கூறியபடி இரவுச் சாப்பாட்டுடன் அஸனுக்கு சிறிதளவு அபினும் கொடுக்கப்பட்டதால் அவன் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தவேளையில், அவள் அவனுக்கருகில் அமர்ந்து, அவனின் பிடரியைப் பார்க்கிறாள்.

"... அவன் பிடரியில் ஓர் மறுவிருப்பதை அவள் கண்டாள். அவள் சரீரம் சிலிர்த்து, மயிர்க்கூச்சிட்டது. என்னுடைய வயிற்றில் உற்பத்தியாகி யென் இரத்தந் திரண்டு உருவாகிச் சமைந்ததும் ஒன்பது மாதம் வயிற்றில் சுமந்து நான் பெற்றதும் இப்பிள்ளையல்லவா என்றறிந்தவுடனே இருதயம் பூரித்து, மார்புவிம்மிச் சுரந்து மனமுருகிக் கண்ணீர் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. அஸனுடைய கையை மெல்லவெடுத்துக் கண்ணில் வைத்துக் கொண்டாள். பின்னர் தன் பிள்ளையை முத்தமிடாமலிருக்க முயற்சி செய்தும் அப்படியிருக்கக் கூடாமற் போயிற்று. ஆகையால் உடனே ஓடிப்போய் விளக்கையமர்த்திவிட்டு வந்து அவருடைய இரு கன்னத்தையும் முத்தமிட்டாள்..."

ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்குப் பின்னர் தனது மகனை அடையாளம் காண்கின்ற ஒரு தாயின் உணர்வு நிலையை, பரவசத்தை, தாய்மையின் அடக்க முடியாத பாச வெளிப்பாட்டை அதன் முழு

சுண்டிப்பாடு
 (பாடல்கள்) உணர்வு
 உணர்வு தரும் பாடல்கள்

வடிவில் இங்கு அவர் வார்த்தைகளாக்கியிருக்கிறார். பிரிவின் பின்னரான சந்திப்பு என்பது எப்போதும் உடல்சார்ந்த இணைப்பைக் கோருகிறது. கட்டித் தழுவுதல், முத்தமிடுதல், கைகளைக் குலுக்குதல்... என வெவ்வேறு வடிவங்களில் இத்தகைய உடல் இணைவுகள் இடம் பெறுகின்றன. இங்கு உடலிணைவு என்பது, உள்ளத்தில் எழுகின்ற உணர்வெழுச்சிகளின் வெளிப்பாடாக, அவற்றின் அடக்க முடியாத வழிந்தோடுகையாக அமைகின்றது. உணர்ச்சிமயமான இத்தகைய நிலைமைகளில். முதன்மையானதாக அமைகின்ற ஒரு தாயின் மன வெழுச்சியை சித்திலெவ்வை அவர்கள் இங்கு வெகு தத்ரூபமாக சித்திரித்துள்ளார். **புணர்வு உணர்வு** **→ Coincidental உணர்வு**

அஸனின் தாய் அவனை முத்தமிடுகின்ற அந்தக் கணத்தில், அஸன் ஒரு கனவு காண்பதாக கதாசிரியர் எழுதுகிறார். அஸனின் உள்ளத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற நெருக்கடிகளும், அழுத்தங்களும், நிஜத்தில் அக்கணத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அவனுடைய தாயின் பாச வெளிப்பாடுகளும் ஒன்று கலந்து வெளிப்படுகின்ற முறை இந்தக் கனவில் மிக அற்புதமான முறையில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அஸனின் தாய் அவனைச் சந்திக்க வந்த அன்றைய மாலைவேளையில், அஸன் அலியை தற்செயலாகச் சந்திக்கிறான். அத்துடன் அலியுடன் காணப்பட்ட அஸனின் தாயாரின் வீட்டு வேலைக்காரன் தன்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்ததையும் அஸன் அவதானிக்கிறான். இதனால் அஸன் மிகுந்த மனக்குழப்பத்திற்கு ஆளாகியிருந்தான். அவனுடைய மனதில் ஒருவித அச்சமும் படர்ந்திருக்கின்றது. இவையனைத்தும் இணைந்து, கலந்து, குழம்பி அவனுடைய கனவில் இவ்வாறு வெளிப்படுகிறது:

"... அலியானவன் ஓர் ஈட்டியினால் தன் மார்பிற் குத்தவும் அந்தக் குத்தினால் தனக்கு மரணஞ் சமீபித்திருக்கவும் அப்படியிருக்கும்போது தனது அன்பான பெண்மணியாகிய பானினா கட்டிலருகே வந்து குனிந்து தன் முகத்தைப் பார்த்து அழுது கொண்டிருக்கவும், அவளைக் கண்டவுடனே தனக்குச் சந்தோஷம் பொங்கி வேதனையெல்லாம் நீங்கிச் சவுக்கியமுண்டாகவும் அந்நேரம் பானினாவுடைய முகம் முதிய வயதினையுடைய ஓர் அழகான பெண்ணுடைய வடிவமாய் மாறித் தன்னை நெருங்கி, முகத்தோடு முகம்வைத்து முத்தமிடவுங் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டு விழித்தார்." **(சுண்டிப்பாடு)**

அபாரம்! உண்மையில் நம்ப முடியாத வர்ணிப்பு! இந்த விவரிப்பு உளவியல் பகுப்பாய்வில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் எவ்வளவு ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தார் என்பதற்கான முத்தாய்ப்பாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்நாவல் வெளிவந்து சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு பின்னர்,

அசன்பேயுடைய கதை

Digitized by Noolaham Foundation
 noolaham.org | aavaham.org
 அண்ணா தம்பையர் நினைவு

சி்க்மன் பிராய்டு (Sigmund Freud) என்ற புகழ்பெற்ற உளப்பகுப்பாய் வாளரினால் முன்வைக்கப்படவிருக்கின்ற கனவுகள் பற்றிய ஆழ்மனப் பதிவுகள் சார்ந்த விளக்கத்தை, அஸனின் கனவு பற்றிய இந்த விவரிப்பில் நாம் காண்கிறோம். இது சித்திலெவ்வை அவர்களின் மேதாவிலாசத் திற்கான இன்னுமொரு சான்றாக அமைந்திருக்கின்றது.

நிராசையும் வேதனையும் குழப்பமும் அச்சமும் கலந்த உணர்வுத் திரளுடன் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அஸனின் மனத்தில் அத்தகைய உணர்வுக் கலவையானது கனவாக வெளிப்படுகின்ற முறையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் அற்புதமாக சித்தரித்திருக்கிறார். அஸனுக்கு அருகே அவனுடைய தாய் வந்தமர்ந்து, அவனது கன்னத்தில் முத்தமிடுகின்ற அந்தக் கணத்தில் அவன் காண்கின்ற இந்தக் கனவு, அஸனின் மனத்தில் உறைந்திருக்கின்ற ஆழ்மன உளைச்சல்களும், நிஜத்தில் நிகழ்கின்ற அவனுடைய தாயின் பாச வெளிப்பாடும் நுட்பமாக இழைந்து வெளிப்படுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. அவனுக்கு நேர்ந்துள்ள ஒரு இக்கட்டான, வேதனையும், ஆபத்துமிக்க சூழலில் ஒரு பெண்ணின் அருகாமையும் ஸ்பரிசமும் ஏற்படுத்தக் கூடிய மகிழ்மிகு ஆதரவின், நம்பிக்கையின், உற்சாகத்தின் படிமமாக இக்கனவு தோற்றம் பெறுகிறது. ஒரு ஆணின் ஆளுமைக் கட்டமைப்பில் பெண் என்ற பிரதிமை வகிக்கின்ற பங்களிப்பு முக்கியமானது, அடிப்படையானது. பாளினாவை விட்டுப் பிரிந்தும் கூட, அவளின் நினைவுகள் அஸனுள் நீங்காது உள்ளுறைந்துள்ளன என்பதை இக்கனவு நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகிறது. நிஜ அனுபவங்களும், எதிர்பார்ப்புகளும் ஒருவரது கனவில் உருமாறிக் கலந்து வெளிப்படுகின்றன என்ற சிக்மன்ட் பிராய்டின் கொள்கையை ஒத்ததாக அஸனின் இந்தக் கனவு அமைந்திருக்கின்றது. அத்துடன் குழப்புமிக்க சூழலில், தான் விரும்புகின்ற ஒரு பெண்ணின் அருகாமையை ஒரு ஆண் எவ்வளவு தீவிரமாக எதிர்பார்க்கிறான் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அஸனின் கனவு அமைந்திருக்கின்றது.

தான் அஸனைப் பார்ப்பது அஸனுக்குத் தெரிந்து விடக் கூடாது என்ற அஸனின் திட்டத்தின்படி ஏற்கனவே இரவுணவில் சிறிதளவு அபின் கலக்கப்பட்டு, அதனால் நன்கு உறங்கிக் கொண்டிருந்த அஸன் தனக்கருகே நிஜமாக ஒரு பெண் - தனது தாய் - வந்தமர்ந்து, தன் கையை எடுத்து தனது கண்களில் வைத்ததை உணர்கிறான். உறக்கமும் விழிப்பும் கலந்த அந்த மயக்க நிலையிலான விழிப்புணர்வில், அவனது உள்ளம் தன்னருகே அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண் தன் அன்புக்குரிய பெண்ணான பாளினா என உணரும்படி செய்து அவனை ஆறுதல்படுத்துகிறது. ஆயினும் அப்பெண் தன்னை முத்தமிட நெருங்கும்போது, அவரது

↓ New Edition
↓ பணம்
↓ பணம்
↓ பணம்

கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர்த் துளிகள் அஸனின் கன்னத்தில் பட்டதால் ஏற்பட்ட அரைவிழிப்பு நிலையில் அது ஒரு வயோதிபப் பெண்ணின் முகம் என்பதை அவன் அடையாளம் காண்கிறான். எனினும் அறையின் இருளும், அவனது முழு விழிப்பற்ற நிலையும் உண்மையை அவன் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் செய்கின்றன. இவ்வாறு உறக்கமும் கனவும் விழிப்பும் ஒன்றுகலந்த நிலையை தத்ருபமான முறையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் விவரித்திருக்கிறார்.

கனவு வெளியில் சம்பவங்கள் மிக விரைவாக நிகழ்கின்றன என்பது இன்றைய அறிவியலின் முடிவாக இருக்கின்றது. இந்த அறிவியல் முடிவை தனது அனுபவம் சார்ந்த புரிதலாக சித்தி லெவ்வை அவர்கள் அறிந்திருந்தார் என்பதை, அஸனின் கனவு பற்றிய அவருடைய சித்தரிப்பு புலப்படுத்துகிறது. கனவு நிலையில் ஒரு குறுகிய காலவெளிக்குள் வெவ்வேறு உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற சம்பவங்கள் பல தொடராகவும், விரைவாகவும், ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்ததாகவும் நடந்து முடிகின்றன. இந்த உண்மையை அஸனின் கனவை விபரிக்கின்ற உத்தியாக அவர் மிகச் சிறப்பாக பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

நாவலில் பெண் பாத்திரங்கள்

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலில் வருகின்ற பெண்கள் வெவ்வேறு குணாதிசயங்களைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அஸன் பச்சிளம் குழந்தையாக இருந்தபோது அவன் கடத்தப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்த அவனுடைய தந்தையின் இரண்டாவது மனைவி பாத்துமதுல் ஹனூம் பழிவாங்கும் குணம் கொண்டவளாக இருக்கிறாள். அஸனின் வளர்ப்புத் தாய் ஆயிஷா, தனக்கு முன்னர் நிகாஹ் செய்யப் பட்ட விடயத்தையோ, அவ்வாறு தனக்கு நிகாஹ் செய்யப்பட்டவன் தன்னை மிரட்டி பணம் பறிப்பது பற்றியோ தனது கணவனிடம் சொல்ல முடியாத சஞ்சல நிலையில் இருக்கிறாள். ஜலைகா என்ற மங்கை தன் அழகின் மீது அபார பெருமை கொண்டு, ஆண்களை மயக்குபவளாக இருந்து, பின் தானே தவறிவிடுகின்ற நிலைக்காளாகின்றாள். ஜலைகா வின் தாய், தனது மூத்த மகள் செய்து விட்ட பாரிய தவறை மறைத்து, அதை இளைய மகளை ஏற்கும்படி செய்கின்ற வஞ்சகம் கொண்டவளாக இருக்கிறாள். அதேநேரத்தில் அஸனின் உண்மையான தாய், அலியின் மனைவி, ஜலைகா மணக்க விரும்புகின்ற அப்துல் ஹமீதின் தாய்... ஆகியோர் வாழ்க்கை முன்தள்ளுகின்ற அனைத்து துன்பங்களையும் பொறுமையுடன் ஏற்றுத் தாங்குகின்ற மனநிலைகள் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

கற்பு கல்யாண உயர்வுகளை
பெறும்படி

இவர்களை விட அஸனின் வாழ்வில் குறுக்கிடுகின்ற மரியம், மைமூன், பாளினா மற்றும் ஷம்ஷுன்னஹார்... போன்ற மங்கையர்கள் வயதில் மிகச் சிறியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் கட்டினமைப் பருவத்திற்குரிய பன்னிரெண்டு வயதில் தொடங்கி, பதினாறு அல்லது பதினேழு வயதிற்குட்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நற் குணங்களும், நல்லொழுக்கங்களும் நிறைந்தவர்களாகவும், தமது கற்பைப் பேணுவதில் உறுதியாகவும், துணிச்சலுடனும் செயற்படுபவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். பாளினா ஒரு ஆங்கிலேயப் பெண்ணாக இருந்தும், அஸன் மீது தான் கொண்டுள்ள காதலை தூய்மையாகவும், புனிதமாகவும் பேணிக் கொள்வதற்காக இஸ்லாத்திற்கு மதம் மாறுகின்றாள். இதன் மூலமாக அவள் தனது காதலின் உறுதியை மட்டுமன்றி, தனது உள்ளத்தின் தூய்மையையும் பேணிக் காக்கிறாள். கொள்ளையர்களால் கடத்தப்பட்டு, அவர்களுடன் வாழவேண்டியிருந்த இக் கட்டான நிலையிலும், அவள் தனது கற்பைப் பேணிக் கொள்கிறாள். இதேபோன்று அலியினால் கடத்தப்பட்ட மைமூனும் துணிச்சலுடன் போராடி இறுதியில் தனது கற்பைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறாள். இதே போன்று எகிப்திய மங்கையான ஷம்ஷுன்னஹார் ஆபத்தான சூழலிலும், தன் காதலனைத் தேடி தன்னந்தனியாளாய் புறப்படுகின்ற துணிச்சல்மிக்கவளாக இருக்கிறாள். போராளியாக, தலைமறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தனது காதலனைத் தேடி தனியாளாய் பயணிப்பதன் மூலம், தனது காதலின் மீதும், தன் காதலனை அடைந்து கொள்ள முடியும் என்பதிலும் தான் கொண்டுள்ள உறுதியை அவள் வெளிப்படுத்துகிறாள். இவர்களை விட, அஸனுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபட்டிராத ஜலிகரா மிகச் சிக்கலான நிலைமையில் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்காளாகியிருக்கிறாள். தனது சகோதரியின் தவறான நடத்தையினால் பிறந்த குழந்தையை தனது குழந்தையென சொல்லி, அதன் மூலம் தனது கற்பு களங்கத்திற்குள்ளாக்கப்பட்ட துயரநிலையை அனுபவிப்பவளாக அவள் இருக்கிறாள். இத்தகைய இழிவு குழந்த நிலையிலும், தனது காதல் கைகூடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவள் வாழ்கிறாள்.

வயதில் சிறியவர்களான இந்த மங்கையர்கள் (தற்போதைய கால கட்டத்தில் சட்டபூர்வமாக திருமணம் முடிக்கக் கூடிய வயதை இன்னமும் அடைந்திராத இளம் பராயத்தினர்) தமது கற்பு மற்றும் காதல் என்பவற்றின் மீது இத்துணை உறுதியாக இருப்பதாக சித்தி லெவ்வை அவர்கள் சித்தரித்திருப்பதற்கான காரணங்களை நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

முதலாவதாக, அவருடைய காலத்தில் திருமணத்திற்கான வயதுக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பால்ய விவாகங்களும் நடைமுறையில் இருந்த காலம் அது. பெண்களை பதினைந்து வயதிற்குள் திருமணம் முடித்துக் கொடுப்பது என்பது அப்போது ஒரு பொதுவான வழக்காக இருந்திருக்கிறது. புரூஸ் கால்ட்வெல் என்பவர் தனது கலாநிதி பட்டத்திற்காக, “இலங்கையில் திருமணம்: ஒரு மாற்றத்தின் நூற்றாண்டு” (Marriage in Sri Lanka: A Century of Change By Bruce Caldwell) என்ற தலைப்பில் முன்வைத்த ஆய்வுக் கட்டுரையில், 1803இல் ரொபேர்ட் பேர்சிவல் (Robert Percival) என்பவர் “இலங்கைத் தீவின் அறிக்கை” (“An Account of the Island of Ceylon”) என்ற நூலில், ‘பொதுவாக அவர்கள் சாதாரணமாக 12 வயதில் திருமணம் முடிக்கிறார்கள்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதாக சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். 19ஆம் நூற்றாண்டில் மட்டுமல்ல, 20ஆம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியிலும், பெண்களின் திருமணத்திற்கான வயது என்பது அவர்கள் ‘பெரிய பிள்ளை’ யாக மாறுகின்ற (பூப்படைகின்ற) நாளில் இருந்து ஆரம்பிப்பதாக அமைந்திருந்தது.

இத்தகைய சூழலில், சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்த வயதெல்லைக் குரிய பெண்களின் திருமணத் தேர்வு குறித்த தன்னுடைய எண்ணத்தை இப்பாத்திரங்களின் மூலமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் இந்நாவலில் பால்ய விவாகம் பற்றி குறிப்புகள் எதனையும் முன்வைக்காததால், அத்தகைய திருமணங்கள் மீது அவர் அக்கறை கொண்டிருக்கவில்லை என நாம் கொள்ள முடியும். எனவே, தன்னுடைய காலத்தில் பொதுவான திருமண வயதாக அமைந்திருந்த பதினைந்து வயது மங்கையர்களின் திருமணத் தேர்வில் அவர் தனது அக்கறையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இங்கும் அவர் தனது சீர்திருத்த இலக்குகளில் ஒன்றான பெண்களின் திருமண வாழ்வு குறித்தும் தனது கருத்துகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் எனக் கொள்ள முடியும்.

இரண்டாவதாக, இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இன்றும் கூட, பெரும்பாலான திருமணங்கள் பெற்றோர்களின் நிச்சயப்படுத்தல் மூலமாகவே இடம்பெறுகின்றன. ஆங்காங்கே நிகழ்கின்ற காதல் திருமணங்களில் கூட பெற்றோர்களின் முடிவும் சம்மதமும் அவசியமாகின்றது. இந்நிலையில், சித்திலெவ்வை அவர்களின் காலத்தில் திருமணம் என்பது ஏறத்தாழ முற்றிலும் பெற்றோர்களின் விருப்பையும், தேர்வையும் சார்ந்ததாக இருந்திருக்கின்றது.

இன்னும் துல்லியமாகக் கூறினால், அன்றைய காலத்தில் திருமண விவகாரத்தில் பெண்களின் கருத்தும், சம்மதமும் பெருமளவில் கருத்தில்

(2) உயர்வான
H. J. யான
அ. வா. மு. ஹ் சீன்
1972-73 10 மார்ச் 1972

கொள்ளப்படவில்லை. இவ்வாறான ஒரு சூழலில், காதல் என்ற விடயத்தை உரையாடலுக்குக் கொண்டு வந்ததன் மூலமாகவும், தங்களுடைய காதலுக்காக பெண்கள் உறுதியுடன் காத்திருப்பதை பதிவு செய்ததன் மூலமும், தன் காதலனைத் தேடி ஒரு மங்கை மிக ஆபத்தான சூழலுக்குள் தன்னந்தனியே செல்வதாக சித்தரித்ததன் மூலமும், மரபு வழி திருமண முறைமையின் மீது பாரிய தகர்வை ஏற்படுத்த முயற்சித்ததோடு, திருமணத்தில் பெண்களின் விருப்பம், மற்றும் தேர்வுக்கு முதன்மை கொடுத்தவராகவும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் செயற்பட்டிருக்கிறார். சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பதற்கான பிரிவினர்களாக இளைஞர்களை அடையாளப்படுத்தியிருந்ததால், பெண்களில் அத்தகைய இளம் வயதினரையே, திருமணம், மற்றும் குடும்ப வாழ்வின் புதிய பிரிவினர்களாக அவர் முன்னிறுத்தியிருக்கிறார். உறுதியும், தைரியமும், நல்லொழுக்கமும் நிறைந்த இத்தகைய புதிய தலைமுறைப் பெண்கள், இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இடம்பெறக் கூடிய சீர்திருத்தங்களின் அச்சாணியாக அமைவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை அவர் கொண்டிருந்திருக்கிறார்.

மூன்றாவதாக, சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலில் பெண்கள் கல்வி கற்பது தொடர்பாக தனது கருத்துகள் எதனையும் முன்வைக்கவில்லை என்பது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒரு விடயமாக இருக்கின்றது. எனவே பெண் கல்வி குறித்த அவருடைய கருத்துகள் பற்றி ஒரு பரிசீலனையைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது.

இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில், ஆண்களும், பெண்களும் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி, செயற்பட்டு வந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது நாவலின் அடிப்படைக் கருத்துகளில் ஒன்றாகவும் ஆங்கிலக் கல்வியை முன்னிறுத்தியிருந்தார். எனினும் இந்நாவலின் எந்த இடத்திலும் முஸ்லிம் பெண்களின் கல்வி விவகாரம் குறித்து எந்தக் கருத்தையும் அவர் பதிவு செய்யவில்லை. இது ஒரு முரண் நகையாகத் தோன்றலாம். பொதுவாக முன்னைய காலங்களில் இருந்து பெண்ணுரிமை பற்றி பேசிய அனைவரும், பெண்கள் கல்வி கற்பதன் அவசியத்தை வலியுத்தியிருக்கிறார்கள். வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களும், தனது "பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில்" ஆண் பாத்திரங்களை விட பெண் பாத்திரங்களுக்கே முதன்மை வழங்கியிருப்பதோடு, பெண்கள் கல்வி கற்பதன் அவசியத்தையும் வலியுறுத்தி, பெண்களின் அறிவை உயர்ந்த நிலையில் கொண்டதாகவும் நாவலை வடிவமைத்திருக்கிறார். சமூக சீர்திருத்தம்

என்ற அர்த்தத்தில் பெண்ணுரிமையும் பெண் கல்வியும் பிரிக்க முடியாதவைகளாக இருப்பதை அவதானிக்க முடியும். இஸ்லாமிய மரபில், பெண்கள் கல்வி கற்பது அதிகம் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

இத்தகைய செறிவான பின்புலத்தில், சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலில், பெண் பாத்திரங்களின் கல்வி குறித்து உரையாடாமல் விட்டிருப்பதை எங்ஙனம் புரிந்து கொள்வது? சித்தி லெவ்வை அவர்கள் தமது சொந்த வாழ்வில், தனது குடும்பத்தில் பெண்கள் கல்வி கற்பதை அனுபவமாகக் கொண்டிருந்தார். மேலும் அவர் பின்வந்த வருடங்களில், கொழும்பில் ஆண்களுக்கான "அல்மத்ரசுதல் ஸாஹிரா" கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு முன்னரே (1891இல்), தனது சொந்த முயற்சியிலும், சொந்த நிதியிலும், பெண்களுக்கான ஒரு கல்லூரியை நிறுவி அதில் தனது சகோதரியைத் தலைமையாசிரியராக செயற்படச் செய்த செழுமையான அனுபவப் பின்புலத்தையும் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் பெண்களுக்கான திருமண வயதை சட்ட ரீதியில் வரையறுக்கின்ற விடயத்தில் அதற்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்டவராக அவர் இருக்கிறார். எனவே சித்திலெவ்வை அவர்கள் தன்னளவில், பெண்கள் கல்வி கற்பதற்கு எதிரானவராக ஒருபோதும் இருந்திருக்க முடியாது. எனினும், இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பற்றிய அக்கறையை ஏற்படுத்துவதில் அவர் எதிர்கொண்ட எதிர்நிலையான அனுபவங்கள், தனது நாவலின் முஸ்லிம் பெண்களின் கல்வி குறித்து அவர் உரையாடாமல் போனமைக்கான முக்கியமான காரணமாக அமைந்திருக்கிறது.

சித்திலெவ்வை அவர்களின் காலத்தைய பிற சமூகங்களைப் பொறுத்த வரை, அச்சமூகங்களைச் சேர்ந்த ஆண்களில் ஒரு கணிசமான பிரிவினர், ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இதனால், இவர்கள் தமது சமூகங்களைச் சேர்ந்த பெண்களும் அக்கல்வியைக் கற்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, அவர்கள் கல்வி கற்பதற்கு முன்னின்று ஹைப்பவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் இலங்கை முஸ்லிம்களின் நிலை இதற்கு நேரெதிராக இருந்தது. இலங்கை முஸ்லிம் ஆண்களில் மிகச் சிறு பிரிவினரே அப்போது ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இவ்வாறு பெரும்பாலான முஸ்லிம் ஆண்கள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதில் எதிர்மனநிலை கொண்டவர்களாகவும், தயாரற்றவர்களாகவும் இருந்த நிலையில், முஸ்லிம் பெண்கள் அக்கல்வியைக் கற்க வேண்டும் என்று தனது நாவலில் வலியுறுத்துவது விளைபயனற்ற முயற்சியாக இருக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். எனவே பெண் கல்வியை வலியுறுத்தி, நாவலின் கட்டமைப்பில் மாற்றத்தை

ஏற்படுத்துவதை அவர் தவிர்த்து விட்டார். சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒரு நடைமுறைவாதி, மற்றும் உறுதியான செயற்பாட்டாளர் என்றவகையில், தனது நாவலில் தான் குறிப்பிடாமல் விட்ட பெண் கல்வி என்ற விடயத்தை, நாவல் வெளிவந்து சில வருடங்களுக்குள்ளாகவே பெண்களுக்கான ஒரு கல்லூரியை நிறுவியதன் மூலமாக செயலில் காட்டியிருந்தார்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலை வாசிப்பவர்கள், அந்நாவலின் இயக்கமானது, தொடக்கத்தில் இருந்து முடிவு வரை பெண் பாத்திரங்களினால் முன்னெடுக்கப்படுவதை அவதானிக்க முடியும். கதையின் தொடக்கமான குழந்தை மாற்றம் என்பது, ஒரு பெண்ணினால் - அதாவது அஸனின் தந்தையின் இரண்டாவது மனைவியினால் - நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இதன்விளைவாக கதை நாயகன் அஸன், தனது சொந்த குடும்பத்தில் இருந்து மட்டுமன்றி, சொந்த நாட்டில் இருந்தும் பிரிக்கப்படுகிறான். பின்னர் அஸனின் வளர்ப்புத்தாயான ஆயிஷா, தனக்கு முன்னர் நிகாஹ் செய்யப்பட்டிருந்த விடயத்தை தனது கணவனிடம் மறைத்ததால், அஸன் தனது இளம் வயதில் தனது வளர்ப்புப் பெற்றோர்களை இழந்து, கொடூர எண்ணம் கொண்ட அலி குழுவினரின் பிடிக்குள் அகப்படுகின்ற நிலை உருவாகின்றது. பின்னர், இந்த அலி குழுவினரின் கொலை முயற்சியில் இருந்து அஸன் தப்பித்து, புதிய இடத்திற்கு செல்வதற்கு மரியம் என்ற பெண் அவனுக்கு செய்த உதவி காரணமாக அமைகின்றது.

இதன் பின்னர், மைமூன் என்ற மங்கையினூடாக கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. அலியிடம் அகப்பட்டு கொடுமைப்படுத்தப்படுதல், அலியிடமிருந்து தப்பதல், பின்னர் போலிக் களங்கத்தைச் சுமக்கின்ற ஜலகறாவைச் சேர்தல் என நாவலின் கணிசமான இயக்கமானது மைமூனை மையப்படுத்தியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தன் கற்பைக் காத்துக் கொள்ளப் போராடிய ஒரு மங்கையும், தன் கற்பின் மீது போலிகளங்கம் சுமத்தப்பட்டுள்ள ஒரு மங்கையும் சந்தித்துப் பழகுவதாக கதையை கட்டமைத்ததன் மூலமாக, மிகச் சுவரஷ்யமான முறையில் நாவலை நகர்த்திச் செல்கின்ற உத்தியை சித்திலெவ்வை அவர்கள் கையாண்டுள்ளார்.

பின்னர் பாளிநாவலின் வரவு, நாவல் முற்றிலும் வேறொரு திசையில் இயங்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது. பாளிநாவலின் வருகையானது, நாவலின் கடைசித் தருணம்வரை தாக்கம் செலுத்துவதாக அமைந்திருக்கின்றது. அஸன், பிறந்த குழந்தையாக தான் கொண்டு

வரப்பட்ட இந்தியாவை விட்டு வெளியேறி, மீண்டும் தனது சொந்த நாடான எகிப்திற்கு செல்வதற்கும், அவன் தனது உண்மைப் பெற்றோரைத் தேடுவதற்கும், இறுதியில் அவன் உயரிய விருதான "பே" (Bey) பட்டத்தை அடைந்து கொள்வதற்கும் பானினா என்ற பெண் காரணமாக அமைகிறாள்.

இவ்வாறு தன்னுடைய நாவலை பெண்களினால் இயங்கச் செய்வதாகக் கட்டமைத்துள்ளதன் மூலமாக சித்திலெவ்வை அவர்கள், ஒரு சமூக (குடும்ப) இயக்கத்தில் பெண்கள் கொண்டுள்ள முதன்மையான வகிபாகத்தைக் குறியீடாக்கியுள்ளார். தனிமனித ஒழுக்கம் மற்றும் ஆளுமை என்பவற்றையும், குடும்பக் கட்டமைப்பு என்பதையும் ஒட்டியதாக, பெண்கள் உறுதியானவர்களாகவும், நேர்மையானவர்களாகவும், நெறிபிறழாதவர்களாகவும், துணிச்சல்மிக்கவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை அவர் இந்நாவலில் மிக நுட்பமாக வலியுறுத்தியுள்ளார். ஒரு மங்கை நாடுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து, தன்னந்தனியே தனது காதலனைத் தேடிச் செல்வதை அவர் சித்தரிக்கும் போது நம்மை வியப்பிற்குள்ளாக்குவதோடு, பெண்களிடம் காணப்பட வேண்டிய துணிச்சலின் உச்சத்தையும் அவர் தொட்டுக் காட்டுகிறார்.

இவ்வகையில், பெண்கள் கல்வி கற்றல் என்ற விடயத்தை தனது நாவலில் வலியுறுத்த முடியாதிருந்த அன்றைய சூழலை சித்திலெவ்வை அவர்கள் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார் என்ற துணிபு பொருத்தமானதாக அமையக் கூடியது. அதே நேரத்தில் பெண்களின் போராட்ட குணம், தற்றுணிபு, காதல் மீதான பற்றுறுதி மற்றும் அபரிமிதமான துணிச்சல் போன்றவற்றை சிறப்பாகச் சித்தரித்ததன் மூலமாக, தான் விரும்பிய புதிய சமூகத்திற்குரியவர்களாக அவர் எத்தகைய பெண்களை எதிர்பார்த்திருந்தார் என்பதை துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். சமூக நேர்மையும், சமூக மாற்றத்திற்கான அவாவும் நிரம்பிய ஒவ்வொரு சீர்திருத்தச் செயற்பாட்டாளரையும் போன்று, சித்திலெவ்வை அவர்களும் தன் காலத்தில் தன்னால் முன்னெடுக்கப்படக் கூடிய இலட்சிய வீச்சுக்களை தெளிவாக வரையறை செய்தவராகவும், அவற்றை தனது நாவலில் பதிவு செய்தவராகவும் இருக்கிறார்.

சுயம்?

நாவலின் 'பலவீனங்கள்'

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலின் 'பலவீனங்கள்' எவை?

நாவல் இலக்கியம் இன்று அடைந்திருக்கின்ற மாற்றங்களையும், வளர்ச்சியையும் அளவுகோலாக்கி, சித்திலெவ்வை அவர்களின் நாவலை மதிப்பிடும் ஒருவருக்கு, நாவலின் மொத்தமும் பலவீனமானவையாகத் தென்படலாம். தமிழின் முதல் நாவலான வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களின் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரமானது” நாவலுக்கான பண்புகளைக் கொண்டிருக்கவில்லையென மதிப்பிட்டு, அது ஒரு நாவலே இல்லையென சிலர் துணிந்தமையும், இத்தகைய அளவுகோல் சார்ந்த விடயமாகவே இருக்கிறது.

“தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இல்லையென்பது ஒப்புக்கொள்ளப் படுகிறது. இக்குறைபாட்டைப் பற்றி எல்லோரும் வருந்துகின்றனர். இக்குறையை நீக்கும் நோக்கத்துடன்தான் இந்தக் கற்பனை நூலை எழுத முன்வந்தேன்” என்று வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள் தனது முன்னுரையில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், அது நாவல் இல்லை எனக் கணித்தமையானது துயருக்குரிய உதாரணமாக அமைந்திருக்கின்றது.

ஒரு பிரதி குறித்த மதிப்பீடு அல்லது திறனாய்வு அப்பிரதியுள்ளும், அதைச் சூழ்ந்துமுள்ள அம்சங்களையே முதன்மையாகக் கொள்ள வேண்டும். அவற்றுக்கு வெளியிலுள்ள அளவுகோல்களின் பயன் படுத்துகை மிகக் கவனமான முறையில் அமைய வேண்டும். நாவல் எழுதப்பட்ட காலம், அதன் கதைப்புலம், பாத்திர வார்ப்புகள், கதை மாந்தர்களின் மத, கலாச்சார அம்சங்கள், மரபுகள், அவர்கள் பயன் படுத்துகின்ற மொழி, மற்றும் சொல் வழக்கு என்பவற்றின் தனித்துவம், நாவலாசிரியரின் சமூகப் பின்னணி, அவரது அரசியல் சார்பு நிலை, அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளவையோடு, வெளிப்படுத்தாமல் தவிர்த்தமை... என பற்பல அம்சங்கள் ஒரு மதிப்பீட்டின்போது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். இத்தகைய பன்முக அம்சங்கள் சார்ந்த பார்வைகள் அற்ற நிலையில், ஒரு நாவலைப் பற்றிய மதிப்பீடு பலவீன மாவதோடு, தவறான துண்புகளுக்கும் இட்டுச் சென்று விடும். “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” நாவல் ஒரு நாவலே அல்ல என்று கணிக்கப்பட்டதற்கும், “அஸன்பேயுடைய கதை” ஒரு சாகச நாவலாகக் கணிக்கப்பட்டதற்கும் இத்தகைய பன்முகப் பார்வை தவிர்க்கப்பட்டதும் பிரதானமான காரணமாக அமைந்திருக்கின்றது.

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலின் பலவீனமாக அமைந்திருப்பது அதன் இறுதிப் பகுதியின் விரைவுத் தன்மையாகும். நாவலின் ஏனைய பகுதிகளில் பாத்திரங்கள் மற்றும் சம்பவங்களை விஸ்தாரணமான முறையில் அழகிய சங்கிலிக் கோர்வை போல் விவரித்துச் செல்கின்ற சித்திலெவ்வை அவர்கள், நாவலின் இறுதிப் பகுதியை சற்று விரைவாக முடித்து விட்டது போல் தோன்றுகின்றது. இந்த விரைவானது கதையின் இயல்பான நகர்வுக்கு மாற்றமானதாக அமைந்து, கதை முடிவடையும்போது ஒருவித பற்றாக்குறையை உணரச் செய்கிறது.

எனினும் “அஸன்பேயுடைய கதை”யின் பலவீனம் என்று சொல்ல முயாவிட்டாலும், இந்நாவலில் காணப்படாத ஒரு விடயம், இதில் நகைச்சுவை அம்சமானது ஏறக்குறைய இல்லாதிருப்பதாகும். ஒரு நாவல் என்பது, பல்வேறுபட்ட நபர்களுக்கிடையிலான ஊடாட்டங்களின் தொகுப்பாக அமைவதால், அதில், நகைச்சுவை அம்சமும் ஒரு கூறாக அமைந்திருப்பது ஒரு மரபாக இருக்கின்றது. ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் இயல்பாகவே நகைச்சுவை உணர்வு நிறைந்த மாந்தர்கள் வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் அந்த சமூகத்தினரிடையே சிறப்பான இடத்தை வகிப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக பொழுதுபோக்கு அம்சங்கள் குறைவாக இருக்கின்ற கிராமங்களில் இத்தகைய நகைச்சுவை வெளிப்பாடுள்ள நபர்கள், அந்தக் கிராமங்களில் பெருவிருப்பிற்குரியவர்களாக அமைகிறார்கள். மாலைநேர உரையாடல்களிலும், தொழிற்செயற்பாடுகளின்போதும் அவ்வப்போது ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்ற பொழுதுபோக்கு நிழ்வுகளிலும் (மத, கலாச்சார, மற்றும் தொழில் சார்ந்த கொண்டாட்டங்கள்) இவர்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவத்திற்குரியவர்களாக அமைகிறார்கள். துன்பங்களால் சூழ்ந்தும் கனத்துமுள்ள மக்களிடையே தமது நகைச்சுவை உணர்வுகள் மற்றும் செயற்பாடுகள் மூலமாக மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்ற இவர்கள், தாம் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களிலும் மற்றவர்களினால் மகிழ்ச்சிமிகு பேசுபொருள்களாக அமைகின்ற சிறப்பைப் பெறுகின்றார்கள். வரலாற்று ரீதியாக ஒவ்வொரு சமூகமும் தனக்கென சிறப்பான நகைச்சுவையாளர்களைப் பெற்றிருக்கின்றது. தெனாலி இராமன், அந்தரே, பீர்பால், அபூநவாஸ், முல்லா நஸ்ருத்தீன்... போன்றோர் இன்னமும் பேசப்படுபவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இவ்வகையில் பல்வேறுபட்ட மாந்தர்களைக் கொண்டு இயங்குகின்ற ஒரு நாவல், தனக்குள் நகைச்சுவைத்தன்மை கொண்ட பாத்திரங்களையும் உள்ளடக்கியதாகக் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் “அஸன்பேயுடைய கதை”யைப் பொறுத்தவரையில், நகைச்சுவை

உணர்வு கொண்ட பாத்திரமோ அல்லது நகைச்சுவைச் சம்பவங்களோ அதில் அறவே காணப்படவில்லை. ஒரு நாவலில் நகைச்சுவை உணர்வும் கலந்திருப்பது அவசியம் என்பதை உணராதவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் இருந்திருக்கிறார் எனக் கருத முடியாது. ஏனெனில், இவருடைய நாவலுக்கு முன்பதாக எழுதப்பட்ட ஆங்கில நாவல்களிலும், தமிழில் முதலாவதாக எழுதப்பட்ட நாவலிலும் நகைச்சுவை அம்சம் வலுவாக உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழின் முதல் நாவலான "பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்" நகைச்சுவைகளின் தொகுப்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. இந்நிலையில் "அஸன்பேயுடைய கதை"யில் நகைச்சுவை அம்சம் காணப்படாமைக்கு, சித்திலெவ்வை அவர்களிடம் நகைச்சுவை உணர்வு இல்லை என்பதோ அல்லது அதன் அவசியத்தை உணரவில்லை என்பதோ காரணமாக அமைந்திருக்க முடியாது. (மன்னர் "ஹாருன் அல் ரஷீத் காலத்தில் அரசவை நகைச்சுவையாளராக இருந்த அபூநவாஸின் நகைச்சுவைக் கதைகளையும், 'அபூநவாஸின் கதை' என்ற தலைப்பில் சித்திலெப்பை வெளியிட்டுள்ளதாகவும் அறிய முடிகிறது." - கலாநிதி எம்.எஸ்.எம். அனஸ். "அறிஞர் சித்திலெப்பை" பக்: 41 - 42) மாறாக, அவர் நாவலைக் கட்டமைத்த முறையே, அதில் நகைச்சுவை உணர்வு விடுபட்டமைக்கான காரணமாக அமைந்திருக்கிறது.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சமூகத்திற்கு சொல்ல வேண்டியிருந்த செய்திகளின் கனதியானது, நகைச்சுவை அம்சத்திற்கு இடம் கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு செறிவானதாக இருந்தது. ஐரோப்பிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் நூற்றாண்டுகளாக அடக்கப்பட்டும், ஒதுக்கப்பட்டும், உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டும், வெளியேற்றப்பட்டும் பின்னர் ஒதுங்கியும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தனது சமூகத்தின் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி, சீர்திருத்தங்களை வலியுறுத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட இந்நாவலில், நகைச்சுவை அம்சம் என்பது கட்டமைப்புக்குப் பொருந்தாத அம்சமாகவே இருக்கின்றது. தனது வாசகர்களை மகிழ்வுட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவோ, அல்லது அவர்கள் உளத்திருப்பதியை அடைய வேண்டும் என்பதற்காகவோ சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலை எழுதவில்லை. மாறாக இலங்கை முஸ்லிம்கள் தம்மையும், தம்மைச் சூழ்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பவற்றையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும், தம்மைப் புதிய மனிதர்களாக வார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவரால் பிரக்ஞையூர்வமாக எழுதப்பட்ட நாவல் இது. எனவே தன்னுடைய இத்தகைய நோக்கங்களுக்கு பொருந்தி வரக் கூடியதல்ல என்பதாலும், தான் சொல்ல வந்த நோக்கங்களுக்கு இடையூறாகவோ அல்லது தனது நோக்கங்கள் வாச

கார்களினால் முழுமையாக உள்வாங்கப்படுவதற்கு தடையாகவோ அமைந்து விடக் கூடும் என்பதாலும் அவர் தனது நாவலில் நகைச்சுவை அம்சத்தை முற்றாகவே தவிர்த்து விட்டார் எனக் கொள்ள முடியும்.

நாவலின் இயங்குநிலை

சித்திலெவ்வை அவர்கள் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் முறையானது, முதியோர்கள் - குறிப்பாக வயோதிப் பெண்கள் - தமது வீட்டுத் திண்ணைகளில் அமர்ந்து கதை சொல்வதை ஒத்ததாக இருக்கின்றது. இந்தக் கதை சொல்லும் வழக்கம் ஒரு முப்பது, நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்புவரை, பெரும்பாலான இடங்களில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வழக்கில் இருந்தது. கதை சொல்பவர், கதையின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது, இடையில் அதை நிறுத்தி விட்டு, வேறு ஒரு பகுதியைச் சொல்லத் தொடங்கி விடுவார். இது கதை கேட்பவர்களிடையே ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாக இருக்கும். கதை முடியும்வரை, யாரும் இடையில் எழுந்து செல்லாதவாறு, இந்த ஆர்வம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி விடும்.

இத்தகைய கதை சொல்லல் முறையில் 'அஸன்பேயுடைய கதை' நாவலும் நகர்த்திச் செல்லப்படுவதால், தன் சமூகத்தினர் மத்தியில் ஏற்கனவே வழக்கில் இருந்த கதை சொல்லல் முறையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலை இயக்கிச் செல்லும் முறையில் பயன்படுத்தியிருக்கிறாரா என்பது மேலதிக ஆய்வை வேண்டி நிற்கின்ற விடயமாக இருக்கின்றது. இத்தகைய கதை நகர்த்தும் முறையை பண்டைய இலக்கியங்களிலும் காண முடியும். உதாரணமாக சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம்... போன்றவற்றில், ஒரு நிகழ்வு பற்றிய விவரிப்பு முடியுமுன்னமே, வேறொரு நிகழ்வு (அல்லது நபர்) பற்றிய கிளைக் கதை சொல்லப்படத் தொடங்கும். தமிழின் முதல் நாவலான "பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்திலும்" மயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் இத்தகைய கதை சொல்லல் முறையில் நாவலை நகர்த்துகிறார். எனினும், சித்திலெவ்வை அவர்களின் நாவல், அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்படவில்லை. அத்துடன் குறைந்தபட்சம் பாத்திரங்களிடையே உரையாடல் இடம்பெறுகின்றபோதும் கூட, அந்த உரையாடலை தனிப்படுத்திக் காட்டுவதற்கான குறியீடுகள் எதுவும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இந்த விடயங்கள் அவருக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை என்று யாரும் கூற முடியாது. எனவே அவர் தனக்கான ஒரு கதை சொல்லல் முறையை பிரக்ஞையூர்வமாக உருவகப்படுத்தி, அதை தனது நாவலில் முழுமையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் எனத் துணிய

முடியும். ஆங்கிலேய நாவல்களில் பரிச்சயம் பெற்றிருந்தவர் என்ற வகையில், சித்திலெவ்வை அவர்கள் விரும்பியிருந்தால், அப்போது புகழ்பெற்றிருந்த ஆங்கில நாவல்களின் கதை சொல்லும் பாணியைப் பின்பற்றி, தனது நாவலை அவர் நகர்த்தியிருக்கலாம். அவ்வாறு பிரதி பண்ணுவராக இல்லாமல், தனக்கென ஒரு சுயமான கதைசொல்லல் முறையை வகுத்திருந்ததானது, அதன் தோற்றுவாயை நோக்கி நமது அக்கறையைக் குவிப்பதாக இருக்கின்றது.

மேலும், நாவலில் பல இடங்களில், இலங்கை முஸ்லிம்கள் மட்டுமே பயன்படுத்துகின்ற, அல்லது அவர்களால் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சொற்களை சித்திலெவ்வை அவர்கள் தாராளமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். உதாரணமாக, 'வலிய', 'ஆகிலும்', 'கைம்பெண்', 'முந்தி', 'காலமே', 'பொறுக்க', 'தெண்டித்து', 'பொஸ்த்தகம்', 'இஸ்லா மானாக்கள்', 'வெயர்வை'... என்பன சான்றுக்காகச் சில. தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவராகவும், சிறந்த பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், வெளியீட்டாளராகவும், பாடநூற்களை எழுதியவராகவும் இருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், இத்தகைய சொற்களுக்குச் சமனான வேறு தமிழ்ப் பதங்களை அறிந்திராதவர் அல்ல. மேலும் இந்நாவலில் பல அரபுப் பதங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். சில இடங்களில் அரபுச் சொற்களுக்கான தமிழ்ப் பதங்களையும் சேர்த்து எழுதியிருக்கின்றபோதிலும் (மர்ஹபா! சந்தோஷம்!) பெரும்பாலான இடங்களில் அவற்றுக்கான தமிழ்ப் பதங்களையோ அல்லது அடிக் குறிப்பு விளங்கங்களையோ எழுதவில்லை. தனது நாவலுக்கான பிரதான வாசகர்களாக இலங்கை முஸ்லிம்களையே அவர் பெரிதும் இலக்காக்கியிருந்ததால், அவர்களால் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களை எடுத்தாண்டுள்ளதோடு, அரபுப் பதங்களுக்கான தமிழ் அர்த்தங்களை தனியாகக் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமானதல்ல என அவர் கருதியிருக்கலாம். அல்லது பின்வந்த பதிப்புகளில் அடிக் குறிப்புகள் நீக்கப்பட்டிருக்கலாம், அல்லது அவர் இலக்காகக் கொண்டிருந்த வாசகர்கள் யாராக இருந்தபோதிலும், தான் ஆழமாகக் கற்றறிந்துள்ள தமிழோடு, தனது சமூகத்தினர் மத்தியில் வழக்கில் இருந்த சொற்களையும் கையாள வேண்டும் என அவர் கொண்டிருந்த முடிவின் காரணமாக அடிக் குறிப்புகளற்ற சொற் பாவனையையும், அரபுப் பதப் பிரயோகங்களையும் அவர் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

‘அஸன்பேயுடைய கதை’ எழுதப்பட்டதன் நோக்கம்

பொதுவாக ஒருவர் ஒரு விடயத்தை மேற்கொள்வதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் (காரணங்கள்) அல்லது நோக்கம் (நோக்கங்கள்) இருக்கும். இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கும் இது பொருந்தும். தமிழின் முதலாவது நாவலை எழுதிய வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள், தான் அந்த நாவலை எழுதியமைக்கான காரணங்களை அந்நாவலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தமிழில் அத்தகைய உரைநடை நவீனம் எழுதப்படவில்லை என்ற குறையைப் போக்குதல், அறநெறிக் கருத்துகளை முன்வைத்தல், பல்வேறு அம்சங்களைக் காண்பதில் (வாசிப்பதில்) வாசகர்களுக்கிருக்கின்ற ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்தல்... என பல காரணங்களை அவர் முன்வைத்திருக்கிறார்.

எனினும், இங்கு மீள்-வாசிப்பிற்குட்படுத்தியுள்ள ‘அஸன்பே யுடைய கதை’ நாவலின் பதிப்பில், சித்திலெவ்வை அவர்களின் முன்னுரையோ அல்லது இந்நாவலை தான் எழுதியதற்கான நோக்கங்கள் பற்றிய குறிப்புகளோ இடம்பெறவில்லை. சித்தி லெவ்வை அவர்கள் தொடர் பாக கிடைக்கப் பெற்ற பிற ஆவணங்களிலும் கூட, இந்நாவலை அவர் எழுதியதற்கான நோக்கங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. எனவே, இந்நாவலில் இருந்துதான், அவர் ஏன் இந்நாவலை எழுதினார் என்பதற்கான நோக்கங்கள் கண்டுகொள்ளப்பட வேண்டும்.

அன்று இலங்கையிலும் தமிழ் நாட்டிலும் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களில் மிகச் சொற்பமானோரே தமிழ் மொழியில் வாசிக்கக் கூடியவர்களாக இருந்த நிலையில், கடின உழைப்பும், கணிசமான பொருட்செலவும், காலப்பயன்படுத்துகையும் கொண்டதாகவும், இலங்கையின் முதலாவது நாவலாகவும் அமையவிருக்கின்ற இந்நாவலை அவர் என்ன நோக்கத்திற்காக எழுதினார்? இலங்கையின் முதலாவது நாவலை தான் எழுத வேண்டும் என்ற உந்துதலால் அவர் இந்நாவலை எழுதினாரா? அல்லது, “ரொபின்சன் குருசோ”, “ஆயிரத்தொரு இரவுகள்” போன்ற கதைகளை வாசித்து, அவற்றைப் போன்று தானும் ஒரு வீரதீர சாகசக் கதையை எழுத வேண்டும் என்ற விருப்பார்வத்தினால் சித்திலெவ்வை அவர்கள் ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ நாவலை எழுதினாரா?

சித்திலெவ்வை அவர்கள் ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ நாவலை என்ன நோக்கங்களுக்காக எழுதினார் என்பதைப் பரிசீலிக்கும் போது, இந்நாவல் எத்தகைய நாவல் என்பதைக் கணிப்பது அவசியமாகின்றது. உண்மையில், பேராசிரியர். க. கைலாசபதி அவர்கள் மதிப்பிட்டது போன்று, “... சித்திலெவ்வையின் நூலைப் படிக்குமொருவர் இதற்கு

'அஸன்பேயின் திகைப்பூட்டும் நூதன சாகசங்கள்' என்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று எண்ணக் கூடியதாயுள்ளது. கதையின் கருவும் போக்கும் அவ்விதம் எண்ணத்தக்கதாகவே அமைந்துள்ளன..." என்பதாக உள்ளதா? அல்லது கவிஞர் துரைசிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளது போன்று, "... ஈழத்தின் முதல் நாவல் எனக் கருதப்படும் 'அஸன்பேயுடைய சரித்திரம்' எகிப்து நாட்டைச் சேர்ந்த 'அஸன்' என்பவனது வரலாற்றைக் கூறும்வகையில் அவனது வீர தீர சாகசங்களை விளக்குவதாக அமைந்தது..." என்பதாக உள்ளதா? அல்லது கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் கூறியுள்ளது போன்று "தொடக்க காலத் தமிழ் மரபைச் சேர்ந்த 'அசன்பே சரித்திரம்' ஒரு வரலாற்றுக் கற்பனை நாவல். சாகசங்களும் மர்மங்களும் திடீர் திருப்பங்களும் கிளைக்கதைகளும் கொண்டு விரியும் ஒரு புனைவு. வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்துடன் ஒப்பிடக் கூடியது" என்பதாக உள்ளதா?

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறியும்போது, அவர் தனது வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை இந்நாட்டிற்காகவும், இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களுக்காகவும் செயற்படுவதையே இலக்குகளாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். தனது தொழில், சொத்து, நேரம், சிந்தனை... என அனைத்தையும் இந்த நோக்கங்களுக்காவே அவர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இவ்வாறான பண்பை, ஆளுமைக் கட்டமைப்பைக் கொண்டிருந்த ஒருவர், இலங்கையில் முதலாவது நாவலை எழுதியவர் என்ற பெயரைப் பெற வேண்டும் என்ற பெருமிதத்திற்காகவோ அல்லது ஒரு வீர தீர சாகசக் கதையை எழுதி தனது சமூகத்தினரை மகிழ்ச்சிப்படுத்த வேண்டும் எண்ணத்தினாலோ 'அஸன்பேயுடைய கதை' என்ற நாவலை எழுதவில்லை. இவற்றுக்கு மாறாக, அதுவரை காலமும் தனது சமூகத்திற்கு எவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் அயராது உழைத்து வந்தாரோ, அவற்றை - தான் முன்னெடுக்க விரும்பிய மத, கல்வி, பண்பாட்டு, அரசியல் சீர்திருத்தங்களை - உரைநடை நவீனத்தில் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காகவே சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறார். தனது சமூகத்தை முன்னகர விடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற மதப்பிரிவினரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து சமூகத்தை விடுவிக்க வேண்டும், தனது சமூகம் ஆங்கிலேயரின் கல்வியைக் கற்க வேண்டும், நூற்றாண்டுகால சுய-ஒதுக்கல் நிலையில் இருந்து தனது சமூகம் வெளிவர வேண்டும், தனது சமூகம் பண்பாட்டு ரீதியாகவும், நடத்தைகள் சார்ந்தும் பிற சமூகங்கள் மத்தியிலும் உலகத்தின் மத்தியிலும் தலைநிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும்,

தனது நாடு அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரம் பெற வேண்டும் என்பவை சித்திலெவ்வை அவர்களின் வாழ்நாள் இலட்சியங்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றன. இந்த இலட்சியங்களை தனது சமூகத்தின் மத்தியில் பரந்தளவில் கொண்டு செல்வதற்கும், அவற்றை அவர்களின் மனங்களில் ஆழமாகப் பதியச் செய்வதற்குமாகவே அவர் இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறார்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” ஒரு வீர, தீர சாகசக் கதையல்ல. கதையை சுவாரஷ்யமான முறையில் நகர்த்த வேண்டும் என்பதற்காக, அதில் தொடர்ச்சியான சிக்கல்களும் மர்மங்களும் முடிச்சுகளும் இடம்பெற்றுள்ளனவே தவிர, அவையே கதையல்ல. ‘ஒரு பிரதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பவற்றை மட்டுமன்றி, சொல்லப்படாதவைகளும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். அதே வேளை பிரதியின் வரிகளை மட்டுமன்றி, வரிகளுக்கிடையிலும் வாசிக்க வேண்டும்’ என நவீன திறனாய்வு முறை - அல்லது கட்டவிழ்ப்பு முறை - கோருகிறது. அத்தகைய திறனாய்வு முறையை ‘அஸன்பேயுடைய கதை’ நாவல் குறித்த திறனாய்வு விலும் நாம் பிரயோகிக்க வேண்டியுள்ளது.

“அஸன்பேயுடைய கதை” ஒரு சுத்தமான, முழுநிறைவான சமூக நாவல். ஆங்கிலேயரின் கல்வியைக் கற்பதில் இருந்து ஒதுங்கியிருந்த தனது சமூகத்தினர் மத்தியில் அக்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவும், அக்கல்வியைக் கற்பதன் மூலமாக தனது சமூகத்தின் மதநம்பிக்கைகளுக்கும், மதரீதியான செயற்பாடுகளுக்கும் எந்தவிதமான பாதிப்புகளும் ஏற்படாது என்பதை நிரூபிப்பதற்கும், மதத்தைப் போர்வையாகக் கொண்டு தமது சமூகத்தை சுய இலாபத்திற்காக தவறான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற பிரிவினரை அடையாளம் காட்டுவதற்கும், நிலவுகின்ற அரசியல் சூழலில் தமது சமூகம் எத்தகைய அரசியல் நிலைப்பாடுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை விளக்குவதற்கும் சித்திலெவ்வை அவர்களினால் பிரக்ஞைபூர்வமாக எழுதப்பட்ட சமூக நாவல் இது. அவரின் காலத்தில், அவரின் கண்ணெதிரே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த சம்பவங்களின் இலக்கிய ரீதியான வெளிப்பாட்டுத் தொகுப்பாக அமைந்துள்ள நாவல் இது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், சித்திலெவ்வை அவர்கள் வீரசாகசக் கதையையோ, நூதனக் கதையையோ, வரலாற்றுக் கதையையோ எழுதவில்லை. மாறாக, தனது சமூகத்தை விழிப்பூட்டுகின்ற, எழுச்சிமிக்க சமூக நாவலை அவர் படைத்திருக்கிறார்.

இந்நாவலை முதன்முறையாக வாசித்து முடிக்கின்ற ஒருவர் ஒரு வேளை இந்த உண்மைகளைக் கண்டுகொள்ள முடியாதிருக்கலாம். ஏனெனில் இந்நாவலின் எந்த ஒரு இடத்திலும், இலங்கை பற்றியும்,

இலங்கை முஸ்லிம்கள் பற்றியும் எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. அதேபோன்று குறைந்தபட்சம் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள்கூட இந்நாவலில் குறிப்பிடப்படவில்லை. நாவலானது மிகுறு (எகிப்து) தேசத்தில் ஆரம்பித்து, பம்பாய், கல்கத்தா, எகிப்து, லெபனான், சிரியா... என பல பிராந்தியங்களை ஊடறுத்துச் செல்கின்றபோதிலும், எந்த இடத்திலும் இலங்கை (அல்லது தமிழ்நாடு) சார்ந்த ஒரு குறிப்பையும் காண முடியவில்லை என்பது நம்ப முடியாத ஒரு அவதானமாக இருக்கிறது. இந்நாவலில் பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் விடயங்கள் பற்றி சித்தி லெவ்வை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இந்தியாவில் நடந்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர் ஆட்சி, எகிப்தின் மீதான பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிரான்ஸின் ஆதிக்கம், எகிப்திய கிளர்ச்சி, துருக்கி - ரஷ்ய யுத்தம்... என பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சர்வதேச ரீதியாக இடம் பெற்ற முக்கியத்துவமிக்க அரசியல் நிகழ்வுகளை அவர் இந்நாவலில் ஆங்காங்கே உரிய இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனினும், இலங்கை பற்றியோ, இந்நாட்டில் அப்போது நிலவிய அரசியல் விடயங்கள் பற்றியோ எந்தப் பதிவும் இந்நாவலில் இடம்பெறவில்லை. இது ஒரு வியக்கத்தக்க முரண்பாடாக இருக்கின்றது. இத்தகைய பின் புலத்தில், இந்நாவல் இலங்கை முஸ்லிம்களை விழிப்பூட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட நாவல் என துணிவது விந்தையாகத் தென்படலாம்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” சாராம்சத்தில் ஒரு குறியீட்டு நாவல் தனது சமூகத்தை நோக்கி நேரடியாக விழிக்காமல், அவர்கள் வாழ்ந்த நாட்டுடன் (இலங்கையுடன்) இணைந்ததான அவர்களின் வாழ்க்கையையும் அனுபவங்களையும் நேரடிக் களமாக்காமல், மறைமுகமாக அவர்களை நோக்கிச் சொல்கின்ற நாவலாக இதை சித்திலெவ்வை அவர்கள் உருவாக்கியிருக்கிறார். அவர் தனது நாட்டை நேசித்தார், தனது சமூகத்தை நேசித்தார். தனது சமூகத்திற்காக மட்டுமன்றி, முழு நாட்டின் நன்மைக்காகவும் அவர் செயற்பட்டார். இவ்வாறு செயற்பட்ட ஒருவர், தான் எழுதிய நாவலில், தனது சமூகத்தையும், தனது நாட்டையும் நேரடிக் களமாக்காமல் ஏன் தவிர்ந்தார் என்ற கேள்விக்கு, சாத்தியமான இரண்டு காரணங்களை முன்வைக்க முடியும்.

1. இலங்கை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய வரலாற்றில் மட்டுமன்றி, முழு இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றிலும் எழுதப்பட்ட முதலாவது நாவல் என்ற அந்தஸ்தைப் பெறவிருக்கின்ற ஒரு படைப்பை தான் உருவாக்கப் போகிறோம் என்ற தெளிவான பிரக்ஞையை சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருந்திருக்கிறார். முற்றிலும் கற்பனை

யானதும், தனது சமூகத்தில் அறவே காணப்படாதவையுமான நிகழ்வுகள் மற்றும் பிரச்சினைகள் குறித்து தான் எழுதப் போவதில்லை என்பதையும் மாறாக, தனது சமூகத்திலும், நாட்டிலும் உலகத்திலும் தான் அன்றாடம் சந்தித்த நிகழ்வுகள், பிரச்சினைகள் மற்றும் தான் அறிந்து கொண்டவை என்பவை பற்றியே எழுதப் போகிறோம் என்பதையும் அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருக்கிறார். அவற்றை எழுதுவதற்கான மன உறுதியுடனும் முன்தயாரிப்புகளுடனும் அவர் இந்நாவலை எழுதுவதற்குத் தீர்மானித்துள்ளார்.

எனினும் இலங்கையைக் கதைப்புலமாகவும், இலங்கை முஸ்லிம்களை கதைமாந்தர்களாகவும் எடுத்தாளும்போது, தனது சமூகத்திலும் நாட்டிலுமுள்ள வெவ்வேறு தரப்பினரின் கடுமையான எதிர்ப்புகளையும் அழுத்தங்களையும் எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்பதை அவர் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். ஏற்கனவே சித்திலெவ்வை அவர்கள் சமூக மற்றும் மதச்சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்துவதற்காக கடுமையாக உழைப்பவராகவும், இதன் காரணமாக தம் காலத்தின் ஆலிம்கள், மதபோதகர்கள், அறிஞர்கள் போன்றவர்களின் எதிர்ப்புகளை முகம் கொடுப்பவராகவும் இருந்து வந்துள்ளார். இந்நிலையில், தனது சமூகத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த வெவ்வேறு சீரழிவுகளை வன்மையாக அம்பலப்படுத்துவதாகவும், தான் முன்னெடுத்துக் கொண்டிருந்த சீர்திருத்தங்களை வலுவாக வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமையவிருக்கின்ற இந்நாவலை இலங்கையைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதும் போது, அது இத்தகைய பிரிவினரிடையே தனக்கான எதிர்ப்பை மேலும் அதிகரிக்கும் என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சமூகத்தில், தமது தவறான செயல்களை மறைப்பதற்கான போர்வையாக மதத்தைப் பயன்படுத்துகின்ற கபடதாரிகளை மிகக் கடுமையான முறையில் இந்நாவலில் சித்தரித்துள்ளார்.

இத்தகைய சித்தரிப்புகளை இப்போது வாசிக்கின்றபோது, சித்திலெவ்வை அவர்களின் துணிச்சலும், தனது சமூகத்தின் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த பற்றும் துலாம்பரமாக வெளிப்படுவதை அவதானிக்கலாம். கபடதாரிகள் மகுதிகளைக் கூட தமது தீயசெயல்களுக்காகப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்று அவர் எழுதுகிறார். தன் (வளர்ப்பு) பெற்றோரை இழந்து அநாதையாக நிற்கின்ற அஸனின் சொத்துக்களை அபகரிப்பதற்கு பொருத்தமான கூட்டாளிகளைக் கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இபுறாகீம் ஒரு மகுதியில் போய் இரவில் தங்குகிறான்.

“அவனுக்கருகே ஒரு தருவேஷும் (துறவியும்) வந்து படுத்திருந்தான். இபுறாகிமோ அவ்விராமுழுவதும் ஜகுபருடைய பொருளை அபகரிக்க என்ன உபாயஞ் செய்வோமென்ற எண்ணத்தால் உறக்கமின்றி கலக்கமாய் விழித்துக் கொண்டிருந்தான். நடுச்சாமத்தில் அருகே படுத்திருந்த தருவேஷ் பக்குவமாயெழும்பி மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து இபுறாகிமையடுத்துக் கவிழ்ந்து படுத்து அவன் உறங்குகிறானோ அல்லவோவென்று உற்றுப் பார்த்தான். இப்போது இபுறாகிம் கண்ணையிறுக்கி மூடிச் சுவாசஞ் சீறிச் சீறிப் பாய குறட்டை விட்டு அயர்ந்து நித்திரையாயிருப்பவனைப் போற் பாவனை செய்தான். அந்த தர்வேஷ் இவன் உறங்குகிறானென்று நிச்சயித்து, தான் பூண்டிருந்த துறவியாடைகளைக் களைந்து ஓர் மூலையில் வைத்துவிட்டு, கள்ளர்களணியும் கருநிறத்தையுடைய வஸ்திரங்களையணிந்து வான் முதலிய பல ஆயுதங்களையுற் தரித்துக் கொண்டு வெளியே போனான். பின்பு விடியற் சாமத்தில் அவன் திரும்பி வந்து தான் உடுத்தியிருந்த உடைகளை நீக்கி, முன் அணிந்திருந்த கம்பளியையெடுத்து உடுத்துக் கொண்டு படுக்கப்போன போது...” என அவர் எழுதும் போது நாம் துணுக்குறுகிறோம். முஸ்லிம்களின் மிகப் புனிதமான இடமான மசூதி, தீயவர்களால் இத்துணை இழிவான நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுமா என திகைப்புறுகிறோம். இதேபோன்று நாவலின் முக்கிய வில்லனான அலியைப் பற்றி அவர் இவ்வாறு விபரிக்கிறார்.

“அவன் மிகவும் வணக்கமுள்ளவனென்றும் சன்மார்க்கனென்றும் யாவரும் சொல்லும்படியாக வணக்கத்தை ஒரு வலையாகப் பிரயோகித்து மனிதர்களையதிற் சிக்கிக் கொள்ளச் செய்பவன். முற்றும் ஈனமிரக்கமில்லாத வன்னெஞ்சன். எந்தப் பாதகமுஞ் செய்யத்தக்க சண்டாளன்...”

இப்படிப்படவர்கள் இந்தியா முழுவதும் காணப்பட்டார்கள் என்று அவர் எழுதுகிறார்,

“... இந்தத் துறவி வேடம் பூண்டவன் நெருப்பை வணங்குகின்ற பார்லி ஜாதியான். இந்தியா தேசத்திலுள்ள முஸ்லிம்கள் மனிதர்களுடைய உடையைப் பார்த்து மருண்டு விடுவது இயல்பாகையால் இதையறிந்த இவன் துறவி வேடம் பூண்டு எத்தி வந்தான்.

இப்படியே எத்தனையோ நாபுலிகளும் எசுதிகளும் வஞ்சனைக் காரர்களும் சையதுமார்களைப் போலும், ஷேகுமார்களைப் போலும் மஸ்தான்களைப் போலும் கோலமெடுத்து இந்தியாவிலுள்ள முஸ்லிம்களை ஏமாற்றித் திரிவதையின்றுங் காணலாம்...”

இவர்களை விட, ஜலிகறா என்ற மங்கை திருமணம் முடிக்காமலே ஒரு ஆணுடன் தகாத உறவு கொள்வதாகவும் அதன் விளைவாக உண்டான குழந்தையை, தனது தங்கையுடையது எனக் கூறி, தான் வேறொருவனை திருமணம் செய்வதாகவும் எழுதுகிறார். இவ்வாறு பொய்யுரைத்து, திருமணம் முடித்து வைக்கின்ற மோசமான செயலுக்கு அவர்களுடைய தாயே முன்னிற்பதாகவும் அவர் எழுதுகிறார்.

'இலக்கியம் என்பது காலத்தின் கண்ணாடி', 'நாவல் சமூகத்தின் மனச்சாட்சிச் சாதனம்' (க.கைலாசபதி: "நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்") என்றும், 'வாழ்க்கையைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்திச் சித்தரிக்க முயல்கிறது என்ற ஒரு காரணத்தினாலேயே நாவல் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றது' (க.கைலாசபதி: "நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்") என்றும் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கருத்துகளின் செல் தகைமையை ஏற்போமாயின், சித்தி லெவ்வை அவர்கள் தமது நாவலில் முன்வைத்துள்ள மேற்படி புதிவுகளை நாம் எவ்வாறு மதிப்பிடப் போகிறோம்? இவை கற்பிதமானவை, அல்லது மிகைப்படுத்தப்பட்டவை என இவற்றை ஒதுக்கிவிட முடியுமா?

சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒரு முழுநிறைவான இஸ்லாமியவாதி. அவருடைய கொள்கைகள் அவரது காலத்திலும், இன்றும் விமர்சனத்திற்குரியவையாக இருந்தபோதிலும், அவரது இஸ்லாமிய நேர்மையில் இன்றுவரை யாரும் சந்தேகம் கொள்ளவில்லை. எனவே புனிதமான மசூதியை, சுயவர்கள் தமது செயற்பாட்டுக் கூடமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என அவர் வெறுமனே ஒரு கற்பனையாக எழுதியிருக்க முடியாது. கற்பனை என்பது, அதன் அர்த்தத்தில் பொய்யே. எனவே ஒரு பொய்யை, புனிதமான மசூதியுடன் இணைத்து எழுதுவதற்கு அவர் ஒருபோதும் நினைத்திருக்க மாட்டார்.

அவ்வாறாயின் இங்கு சொல்லப்பட்டவை அவரது காலத்தில் நடந்திருக்கின்றன எனக் கொள்ள வேண்டும். திருடர்களைப் பொறுத்த வரையில். அவர்களில் ஒரு சாரார் எந்தவிதமான பழி, பாவங்களுக்கு அஞ்சாதவர்களாகவும், மதநம்பிக்கை அற்றவர்களாகவும் இருப்பதை நாம் அவதானிக்க முடியும். அத்தகையோர் தமது திருட்டுத் தொழில் களுக்கான மறைவிடங்களாக மசூதிகளைப் பயன்படுத்தியிருப்பது சாத்தியமே. நம் காலத்திலும் கூட, இத்தகையோர் பற்றிய கதையாடல் களை நாம் அறிந்திருக்கலாம். அதேநேரத்தில் அலியைப் போன்றவர்கள் நம்மிடையே சகஜமாகவும் தாராளமாகவும் உலவுகிறார்கள். மதத்தைப் பயன்படுத்தி தமது வாழ்க்கை நிலைமைகளை உயர்த்திக் கொள்

வதில் இவர்கள் எத்தகைய தயக்கமும் கொள்ளாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இன்றும் கூட, மகுதிகளின் நிர்வாக மையங்களில் அமர்ந்து கொண்டு, அவற்றின் நிதிகளையும், வளங்களையும் தவறாகப் பயன்படுத்துபவர்கள் கணிசமான எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் பள்ளிவாசல் நிர்வாகிகளைத் தெரிவுசெய்வதற்கான கூட்டங்களில் மிகமோசமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களும், கைகலப்பு களும் இடம்பெறுகின்றன என்பது, இத்தகைய நிர்வாக மையங்களின் ஒழுங்கீனத்தைக் குறித்துக் காட்டுபவையாக இருக்கின்றன. இவற்றை விட, மத்திய கிழக்கு அரபு நாடுகளுக்குச் சென்று, அங்கு தமது சமூகத்தின் பெயரால் தாம் பெறுகின்ற நிதிகளில் மோசடி செய்பவர்களும் கணிசமான அளவில் இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் சித்திலெவ்வை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளவர்களின் புதிய பரிணாமமாக அமைகிறார்கள். இத்தகையோர் பொருளாதார நலன்களை அடைந்து கொள்வதற்காக எத்தகைய வேடங்களையும் போடக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஜலகறா போன்றவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே தொடர்ச்சியாக இருந்து வருகிறார்கள். அழகு மட்டுமன்றி, வயதுசார் ஆர்வம், பொருளாதாரநிலை, வேலை வாய்ப்பு, அறியாமை, துஷ்பிரயோகம்... என பல காரணிகள் ஒரு பெண் தவறான நடத்தைகளுக்குட்படுவதற்குக் காரணங்களாகின்றன.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தமது காலத்தைய இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூகத்தில் சீர்த்திருத்தங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். இந்த அக்கறையை சிந்தனை மட்டத்தில் மட்டும் கொண்டிராமல், அதை செயல்படுத்துவதற்காக கடுமையாக உழைத்தவராகவும், ஏறக்குறைய தமது முழு ஆஸ்த்தியையும் அப்பணிகளில் செலவிட்டவராகவும் வாழ்ந்திருக்கிறார். இத்தகைய பின்னணியில் தனது சமூகத்தில் வாழ்ந்த தவறான நபர்களை தனது மக்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை அவர் உறுதியான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். இந்தத் தவறான நபர்கள் மத அடையாளங்களை, தம்மை மறைப்பதற்கான போர்வையாக அணிந்தவர்களாகவும், கபடதாரிகளாகவும், சமூகத்தைக் கொள்ளையடிப்பவர்களாகவும், பேராசை கொண்டவர்களாகவும், ஆண்களாகவும், பெண்களாகவும்... என எங்கும் உலவுகிறார்கள் என்பதை தனது சமூகத்திற்கு தனது நாவல் மூலம் அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இத்தகைய நபர்களின் பிடிக்குள் அகப்பட்டிருக்கின்ற தனது சமூகம், அதிலிருந்து விடுபட்டு தன்னை சீர்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவே, இவ்வித சுட்டிக்காட்டலின் மூலம் அவர் விழைந்திருக்கிறார்.

சித்திலெவ்வை அவர்களிடம் சமூகப் பற்றும், துணிச்சலும் ஒருசேர இழைந்து செயற்பட்டிருப்பதை இந்த நாவலில் நாம் காண்கிறோம். இன்று சிறுகதைகளையும், ஆங்காங்கே ஒரு சில நாவல்களையும் எழுதுகின்ற இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடம் காண முடியாதிருக்கின்ற அத்துணை ஆழ்ந்த சமூகப் பற்றையும், துணிச்சலையும் “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலினூடாக நாம் சித்திலெவ்வை அவர்களிடம் காண்கிறோம். நம் கால இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில் பலர், இன்னமும் கூட தமது பிரதான கதாபாத்திரங்களாக இந்து, மற்றும் கிறிஸ்தவ மாந்தர்களின் பெயர்களைப் பயன்படுத்துவது பொதுவாக இடம்பெறுகின்றது. முஸ்லிம் பாத்திரங்களாக அவற்றைச் சித்திரித்தால் தமது சமூகத்தினர் மத்தியில் தாம் விமர்சனத்திற்குள்ளாக்கப்படலாம் என்பதாலும், தாம் சொல்லவிழைகின்ற சிக்கலான பிரச்சினைகள் முஸ்லிம் சமூகத்தினரிடையே காணப்படுவதில்லையென இவர்கள் கருதுவதாலும் ஓர் இலகுவான வழி என்றவகையில் பிற மதப் பாத்திரங்களின் ஊடாக இவற்றைக் கதையாக்கம் செய்து வருகிறார்கள். இத்தகைய உள்பாங்கு இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு எத்தகைய நன்மையையும் இதுவரை ஏற்படுத்தவில்லை. மாறாக, தம்மத்தியில் இவ்வாறான பிரச்சினைகள் இல்லை என்ற ஒரு சுயதிருப்தியை ஏற்படுத்தி, தம்மைத் தாமே புரிந்துகொள்ள முடியாத இருண்ட நிலைமையையே இது ஏற்படுத்தி வந்திருக்கிறது. இத்தகைய இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை, இந்த உள்பாங்கு ஒரு புறம் ஆழ்ந்த புரிதலற்ற அவர்களின் அறியாமையை வெளிப்படுத்துவதாகவும், மறுபுறம் பலவீனமான நிலையில் அமைந்திருக்கின்ற அவர்களின் சமூக உணர்வை அல்லது சமூகப் பற்றற்ற நிலையை சுட்டுவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றது.

உண்மையான சமூகப் பற்று ஆவேசத்தைத் தூண்டச் செய்யும். தவறான நபர்களின் திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளின் காரணமாக தனது சமூகத்தின் மத்தியில் ஏற்படுகின்ற சீர்குலைவுகளையும், வழிகேடுகளையும் காண்கின்ற சமூகப் பற்றுமிக்க ஒருவரின் உள்ளத்தில் ஆவேசமானது, கொழுந்து விட்டெரியும் தீச்சுவாலையாய்த் திரண்டெழுவதைக் காணலாம். அத்தகைய ஒருவர் எந்தத் தளத்தில் செயற்படுகிறாரோ, அந்தத் தளத்தில் அவருள் கிளர்கின்ற இத்தகைய ஆவேசம் சுட்டெரிக்கும் தன்மையுடன் வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடியும். இத்தகைய நேர்மையான சமூக ஆவேசம்தான், சித்திலெவ்வை அவர்களிடமும் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. தன் கண்ணெதிரே தன் சமூகத்தைச் சீரழிக்கின்ற கபடதாரிகளை தினமும் கண்டு, வெந்து வெகுண்டதன்

ஒரு குறியீடாக, சுட்டெரிக்கும் கீற்றாக, அவரது நாவலில் இத்தகைய நபர்கள் பற்றிய அவரின் விமர்சனம் அமைந்திருக்கின்றது.

அதேநேரத்தில் இத்தகைய தீய பண்பு கொண்டோருக்கு முற்றிலும் மாறான பண்புகளைக் கொண்ட கதாபாத்திரங்கள் நாவல் நெடுகிலும் உலா வருகிறார்கள். நாவலின் நாயகன் அஸன், அவனது வளர்ப்புப் பெற்றோர், அலியின் குடும்பத்தினர், மைமூன், ஜலைகா, அவளுடைய காதலன் அப்துல் ஹமீது, அந்நிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற அப்துல் ஸமது.... என ஏராளமானோர் ஒழுக்கமும் சீர்மையும் தீமைக்கு எதிராக போராடும் குணமும் நிறைந்தவர்களாக சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சித்திலெவ்வை அவர்கள் கனவு கண்ட புதிய சமூகத்தின் மாதிரி வார்ப்புகளாக இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியை இலங்கை முஸ்லிம்கள் கற்க வேண்டும் என ஓயாது பிரச்சாரம் செய்து, அதை செயல்வடிவமாக்குவதற்காக அயராது உழைத்த சித்திலெவ்வை அவர்களின் இலட்சியப் பாத்திரமாக அஸன் அமைந்திருக்கிறான். ஆங்கிலக் கல்வியை மட்டுமன்றி, அவர்களின் மொழி, இசை, பழக்க வழக்கங்கள்... போன்றவற்றையும் கற்றவனாக இருந்தும், தனது இஸ்லாமிய உணர்வில் சற்றும் பிறழ்வுபடாதவனாக அவன் இருக்கிறான். இஸ்லாமியப் பண்பாட்டைப் பேணியவாறு, ஆங்கிலேயரின் கல்வியையும், பிற கலைகளையும் முஸ்லிம்கள் வெற்றிகரமாகப் பயில முடியும் என்பதை அஸன் என்ற அழகிய கதாபாத்திரத்தின் வாயிலாக அவர் தனது சமூகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். (ஒருவகையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள், அஸன் என்ற கதாபாத்திரத்தினூடாக தன்னையே பிரதியாக்கம் செய்திருக்கிறார் எனக் கொள்ள முடியும். அவரைப் போன்றே அஸனும் ஆங்கிலக் கல்வியும் சட்டமும் பயின்றவன்). ஆங்கிலேய (மேற்கத்தைய) இலக்கிய வடிவமான நாவலை, தனது சமூகத்தினர் மத்தியில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கான ஒரு ஊடகமாகப் பயன்படுத்தியதன் ஊடாக, சித்திலெவ்வை அவர்கள் கல்வி, கலை, இலக்கியம், மொழி... என ஆங்கிலேய பண்பாட்டுக் கருவிகள் எவ்வாறு முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவ முடியும் என்பதை எதார்த்தபூர்வமாக நிரூபித்தவராக விளங்குகிறார்.

நாவலின் நாயகனான அஸனை, ஒரு நடுத்தர வயதினராகவோ அல்லது அனுபவச் செழிப்பு நிறைந்த ஒரு முதியவராகவோ சித்திலெவ்வை அவர்கள் படைக்கவில்லை. மாறாக அஸனை ஒரு இளைஞனாக, புதிய தலைமுறையின் பிரதிநிதியாக அவர் படைத்திருக்கிறார். இதன் மூலமாக தான் எதிர்பார்க்கின்ற சீர்திருத்த செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்பவர்களாக இத்தகைய இளந்தலைமுறையின

ரையே சித்திலெவ்வை அவர்கள் அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். இத் தகைய தலைமுறைத் தேர்வு என்பது சிந்தனா ரீதியிலான ஒரு பாய்ச்சலை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்நாவல் இயங்குகின்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், இலங்கை முஸ்லிம்களின் மத்தியில் மரபார்ந்த குடும்ப, சமூக உறவுகள் இறுக்கமாகப் பேணப்பட்டு வந்திருக்கின்ற ஒரு சூழலே நிலவியது. இது தவிர்க்க முடியாததும் கூட. ஏனெனில் அதற்கு முந்தைய ஏறத்தாழ நான்கு நூற்றாண்டுகளாக ஐரோப்பிய ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நெருக்கடிகளை மட்டுமன்றி, மத, பண்பாட்டு ரீதியிலான தீவிர அடக்கு முறைகளையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சமூகம் என்றவகையில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் தமது தனித்துவங்களையும், மரபுகளையும் இறுக்கமாகப் பேணுகின்ற பொறிமுறைகளை கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலும் ஆண் வழிமுறைமையைக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சமூகமாகவும், குடும்ப உறவுகளில் ஆணின் - குறிப்பாக தந்தையின் - அந்தஸ்த்தும், அதிகாரமும் உயர்நிலையில் பேணப்படுகின்ற சமூகமாகவும் இலங்கை முஸ்லிம்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் தனது இலட்சியங்களை (சீர்திருத்தங்களை) முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடியவர்களாக இளைஞர்களை அடையாளப்படுத்தியதன் ஊடாக, இத்தகைய சமூகக் கட்டமைப்பில் ஒரு பாரிய மாற்றத்தை அல்லது தகர்வை ஏற்படுத்துகின்ற முனைப்பை நோக்கி சித்திலெவ்வை அவர்கள் முன்சென்றிருக்கிறார். தனயர்கள், தமது தந்தையரின் தொழில் முயற்சிகளில் பங்கேற்று, அவர்களின் வழிகாட்டல்களின் கீழ் தமது தொழிற் திறமைகளை வளர்த்துக் கொண்டு, தந்தைக்குப் பிறகு அத்தொழிலை தாம் மேற்கொண்டு வருகின்ற ஒரு மரபைக் கொண்டிருந்த சமூகத்தில், தனயர்களை - இளைஞர்களை - இந்த மரபிலிருந்து விடுபட்டு, ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்கவும், தமது சமூகத்தில் நிலவுகின்ற தவறான போக்குகளையும் அவற்றுக்குக் காரணமாக நபர்களையும் அடையாளம் கண்டு அவர்களை நிராகரிக்கவும் தூண்டுகின்ற சித்திலெவ்வை அவர்களின் முயற்சியானது, அடிப்படையில் இத்தகைய குடும்ப மரபை மாற்றுகின்ற தன்மை கொண்டதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

இந்நாவலை எழுதும்போது சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஐம்பது வயதை நெருங்குகின்றவராக இருந்தும் கூட, தான் எதிர்பார்க்கின்ற சீர்திருத்தங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடியவர்களாக பழைய, அல்லது முதிய தலைமுறையினரை அவர் சிந்தையில் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் மீதான எத்தகைய நம்பிக்கையையும் எதிர்பார்ப்பு

பையும் அவர் இந்த நாவலில் வெளிப்படுத்தவுமில்லை. பதிலாக, இந்த பழைய தலைமுறையினர் மீது நம்பிக்கையற்ற தன்மையையே அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். நாவலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள அலி, இபுறாகீம், தர்வேஷ், ஜலைலகாவின் தாய்... போன்ற பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் தவறான பண்புகளும் நடத்தைகளும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதேவேளை அஸனின் வளர்ப்புத் தந்தையான ஜகுபர் மற்றும் உண்மையான தந்தை யூசுப் பாஷா போன்றவர்கள் பிழையான முடிவுகளை எடுக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் சித்திலெவ்வை அவர்களின் முழுமையான எதிர்பார்ப்பானது இளைஞர்களை நோக்கியதாகவே இருக்கிறது. (இளைஞர்கள் மீது சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருந்த எதிர்பார்ப்பும் மரியாதையும், இந் நாவலில் ஒரு கட்டத்தின் பின்னர் அஸனை, 'அவன்' என்று அழைப்பதைக் கைவிட்டு, 'அவர்' என விழிப்பதின் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அஸன் கட்டடிகளமைப் பருவத்தைக் கடந்து, பத்தொன்பது வயதைத் தாண்டிய நிலையில் இருந்து 'அவர்' என்ற விழிப்பை சித்திலெவ்வை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்.)

ஆனால் பாரம்பரிய மரபுகளைப் பேணுகின்ற ஒரு சமூகத்தில், இளைஞர்கள் சுயமாகச் செயற்படுவது என்பது, அடிப்படையில் மரபை மீறுவதாக அமைகின்றது. சமூக அளவில் குழப்ப நிலையையும், தனிமனித அளவில் வலியையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய இத்தகைய மீறலைச் செய்யாமல், எந்தவொரு சமூகமும் புதிய பாதையில் முன்செல்ல முடியாது, முன்சென்றதுமில்லை. ஒரு சிந்தனையாளர், ஒரு எழுத்தாளர் அல்லது ஒரு படைப்பாளி மரபை மீறுவது குறித்துப் பேசும்போது, அது தனக்கும், தனது குடும்பத்திற்கும், தனது சந்ததிக்கும் பொருந்தும் என்ற புரிதலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு மீறலை தான் மேற்கொள்ளக் கூடியவராகவும், தனது குடும்பத்தில், சந்ததியில் அது நிகழும்போது அதை வரவேற்று, ஏற்கக் கூடிய பக்குவ நிலையை அவர் தன்னளவில் கொண்டவராகவும் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஒரு உளநிலை மற்றும் குடும்பச் சூழலை ஏற்கனவே தன்னளவில் கொண்டவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் இருந்திருக்கிறார். தனது தந்தையின் வழியில் தானும் ஒரு சட்டத்தரணியாக தேர்வு பெற்றிருந்தும், கண்டி நகரசபையின் உறுப்பினராக இருந்தும், ஏராளமான சொத்துக்களை குடும்ப வழியில் பெற்றிருந்தும் அவற்றை ஒதுக்கி, புதிய பாதையில் பயணிப்பவராக அவர் இருந்திருக்கிறார். அவரது இந்த முடிவு அவரது குடும்பத்திற்கும், தனிப்பட்ட ரீதியில் அவருக்கும் கடுமையான வலியையும், இழப்புகளையும் ஏற்படுத்துவதாகவே

அமைந்திருக்கும். உண்மையில் அவ்வாறே அமைந்துமிருந்தது. அன்றைய காலகட்டத்தில் நாடளாவிய ரீதியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த ஒரு குடும்பத்தின் புகழ்பெற்ற வாரிசாக அமைந்து, சமூக மற்றும் அரசியல் ரீதியில் உச்சநிலையை அடைவதற்குத் தனக்கிருந்த வாய்ப்புகளை அவர் உதறியிருந்தார். அதேவேளை தலைமுறைகளைத் தாங்கக் கூடிய ஆஸ்திகளைக் கொண்டிருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது அந்திம காலத்தில் கடனாளியாக ஆகியிருந்தார். தனது சமூகத்தினரிடையே சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதையே இலக்காகக் கொண்டிருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள் அதற்கு உதவக் கூடிய விதத்தில் பதிப்பகத்தையும், பத்திரிகையையும், நூலாக்கங்களையும், பின்னர் கல்விக் கூடங்களையும் அமைப்பதில் தனது கல்வி, சொத்து, செல்வாக்கு... என அனைத்தையும் பயன்படுத்தியவராக இருந்தார். வலி நிறைந்ததும், அதேநேரத்தில் செழுமைமிக்கதுமான இத்தகைய சுய-அனுபவத்திற்குட்பட்டவராக இருந்த நிலையிலேயே அவர் இளைஞர்களை நோக்கியதாக தனது சீர்திருத்தக் கருத்துகளை (இந்நாவலில்) முன்வைத்திருக்கிறார்.

“அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலில் அஸன் இடம் விட்டு இடம் மாறிச் செல்வது என்பது, மரபார்ந்த சூழலில் இருந்தும், தவறான நபர்கள், தவறான பண்புகள்... என்பவற்றில் இருந்தும் விடுபட்டு வெளியேறுவதைக் குறிப்பாகக் கொண்டிருக்கிறது. நாவலின் தொடக்கத்திலேயே, பிறந்தவுடன் அஸன் அவனது குடும்பத்தில் இருந்தும், அவனது நாட்டிலிருந்தும் வெளியேற்றப்படுகிறான். பின்னர் அவனுடைய வளர்ப்புப் பெற்றோரின் மறைவுடன் அந்த சூழலில் இருந்து வெளியேறுகிறான். அதன் பின் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அலியின் வீட்டிலிருந்தும், தான் இதுவரை காலமும் வாழ்ந்த ஊரிலிருந்தும் அவன் வெளியேறுகிறான். இறுதியில் பாளினாவினால் தனது பண்பான வாழ்க்கைக்கு பாதிப்பு ஏற்பட்டு விடலாம் என்ற எண்ணத்தில் அங்கிருந்து வெளியேறி, ஈற்றில் மீண்டும் தனது சொந்த நாட்டிற்கே திரும்புகிறான். பச்சிளம் சிசுவாக வெளியேற்றப்பட்ட அஸன் இப்போது இளைஞனாக மட்டுமன்றி, புதிய மனிதனாக, ஆங்கிலக் கல்வியுடன் கூடிய புதிய கலாச்சாரத்தின் இலட்சிய உருவகமாக திரும்பி வருகிறான். கட்டிளமைப் பருவத்தில், தன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படவுள்ளது என்ற பீதியில் வெளியேறிய அஸன், வாலிபப் பருவத்தில் பிறரைக் காப்பாற்றும் துணிச்சல் பெற்றவனாகவும், எந்த ஆபத்தையும் எதிர்கொள்ளும் துணிவு கொண்டவனாகவும், தவறான நபர்களுடன் எதிர்த்துப் போரிடுபவனாகவும் பண்பு மாற்றம்

பெறுகிறான். இவ்வாறு அஸனின் இடப்பெயர்வு என்பது சாராம்சத்தில் மரபு மீறல் என்பதன் குறியீடாக அமைந்திருக்கின்றது. மரபானது, புதிய காலத்திற்கேற்ற தகவமைப்புக்கும், தொடர்ந்த நிலைப்புக்கும் தடையாக அமைகின்றபோது, அது மீறப்பட வேண்டியது அவசியமாகின்றது. அதன் இடத்தில் புதிய சிந்தனைகளும், புதிய பண்புகளும், புதிய முறைமைகளும் படிப்படியே உருக்கொள்கின்றன. இத்தகைய ஒரு மரபு மீறலாகவே, தடைக்கல்லாக மாறிவிட்ட முன்னைய சிந்தனைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளை மீறுவதையும், தம்மை அழிக்க நினைக்கின்றவர்களை அல்லது எதிர்க்கின்றவர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவதையும் தனது நாவலில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் குறியீடாக்கியுள்ளார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் இந்நாவலில் தனது சமூகத்தினரின் மத்தியில் நிலவிய மரபுகள் மற்றும் கண்ணோட்டங்கள்.. போன்றவற்றிற்குப் பதிலாக புதியவற்றை முன்வைத்திருக்கிறார். கல்வியில் நாட்டமில்லாதிருந்த நிலையை மாற்றி, ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்க வேண்டும் என்ற புதிய மரபை முன்வைத்தவராகவும், ஆங்கிலேயர்களுடனான சகவாசங்களைத் தவிர்த்து வந்த மரபுக்குப் பதிலாக, அவர்களுடன் (திருமணம் உட்பட) நெருக்கமான உறவுகளைப் பேண முடியும் என்ற புதிய மரபை முன்வைத்தவராகவும் அவர் செயற்பட்டிருக்கிறார்.

இவ்வகையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒரு நிறைவான, செயல் தன்மை கொண்ட சீர்திருத்தங்களை “அஸன்பேயுடைய கதை” என்ற தனது நாவலில் முன்வைத்திருக்கிறார்.

அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் தமது இலட்சியங்களை முன்னெடுக்கக் கூடிய பிரிவினர்களாக இளைஞர்களை அடையாளப்படுத்துவது என்பது வரலாற்றில் எங்கும் பொதுவாக இடம்பெற்று வந்திருக்கின்றது. கிரேக்க மேதை சோக்கிரடிஸ் இங்கு தெளிவான பண்டைய உதாரணமாக இருக்கிறார். இலக்கியத் தளத்தில், இத்தகைய இளைய தலைமுறைத் தேர்வுகளை பரவலாக எங்கும் காண முடியும். மார்க்ஸிம் கோர்க்கியின் புகழ்பெற்ற நாவலான “தாய்”, இவான் துர்கேனீவின் “தந்தையரும் தனயரும்”, மு. வரதராசனின் “அகல்விளக்கு”, வை. அஹமதின் “புதிய தலைமுறைகள்”... போன்ற நாவல்களை இதற்கான சில உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். இவ்வகையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது முதல் நாவலிலேயே இளைய தலைமுறையினரை இலட்சிய நபர்களாக வகைப்படுத்தியதன் மூலம், தமிழில் தன்பின் வந்த எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு தெளிவான பாதையை உருவாக்கியவராக அவர் விளங்கியிருக்கிறார்.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது கதை மாந்தர்களை கவனமாகத் தெரிவுசெய்துள்ளார். ஒருபுறம், தான் இலக்காகக் கொண்டிருந்த சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை சாரப்படுத்துகின்ற உருவங்களாகவும், குறியீடுகளாகவும். மறுபுறத்தே சீர்திருத்தப்பட வேண்டியவர்களாகவும் அப்பாத்திரங்களை அவர் உருவாக்கியுள்ளார். சீர்திருத்தப்பட வேண்டியவர்களாக உள்ள இப்பாத்திரங்கள் சமூகத்தின் உயர்மட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இதனாலேயே கதையின் பிரதான களத்தை இலங்கையில் இருந்து (தமிழ்நாட்டிலும் இருந்து) பெயர்த்து, இந்தியாவிற்சூரியதாக மாற்றி விட வேண்டிய சுயநிர்ப்பந்தத்திற்கு அவர் உள்ளாகியிருக்கின்றார். சில சந்தர்ப்பங்களில் தனது நண்பர்களாலேயே கைவிடப்பட்ட நிலையில் இருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனக்கு மேலும் ஏற்படக் கூடிய எதிர்ப்புகள் மற்றும் அழுத்தங்களில் இருந்து தவிர்ந்து கொள்வதற்கான உபாயமாக இத்தகைய கதைக்களப் பெயர்வை மேற்கொண்டுள்ளார்.

2. சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலை எழுதிய காலத்தில் இந்நாடு ஒரு சிக்கலான அரசியல் சூழலுக்குள் சிக்குண்டிருந்தது. அவர் இந்நாவலை எழுதிய காலப் பகுதியானது, இந்நாட்டின் மீது ஆங்கிலேயரின் முழுமையான ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு, ஏறத்தாழ எழுபது ஆண்டுகள் கடந்திருந்தன. மேலும், இக்காலகட்டத்தில், இந்நாட்டில் வெவ்வேறு சுதேசிய அரசியல் சக்திகள் எழுச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இத்தகைய அரசியல் எழுச்சிகளைத் தணிப்பதற்காக ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் பல்வேறு அரசியல் சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தார்கள். இதே காலகட்டத்தில், இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெற்றிருந்த பிரிவினர், அதுவரை காலமும் தமது சமூகத்திற்கென, தமிழர்களுடன் ஒன்றிணைந்ததாக வழங்கப்பட்டிருந்த சட்ட நிர்ணயம் சபைக்கான (Legislative Council) அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை எதிர்த்து, தமது சமூகத்திற்கென தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலுவாக முன்வைத்திருந்தார்கள். இக்கோரிக்கையை கருத்தியல் தளத்தில் உறுதியாக முன்வைத்தவராகவும், அதை அரசியல் ரீதியாக வென்றெடுப்பதற்காக போராடியவர்களில் ஒருவராகவும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் விளங்கினார். அதேநேரத்தில், தனது சமூகத்திற்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு ஆபத்துமிக்க நிகழ்வாக, இதேகாலப் பகுதியில் சிங்களத் தரப்பினர் மத்தியில், முஸ்லிம் விரோதப் போக்கு கருக்கொண்டு, அது சிங்கள சமூகத்தினர் மத்தியில் மெல்ல மெல்ல வேர்விட்டுக் கொண்டிருந்ததையும் அவர் கவலையுடன் அவதானித்தார்.

இவ்வாறான ஒரு சிக்கலும் குழப்பமும் சூழ்ந்திருந்த சமூக, அரசியல் பின்புலத்தில்தான், சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு கல்வியியலாளர், சமூக சேவையாளர், அரசியல் ஆய்வாளர், பத்திரிகையாளர், பதிப்பாளர், இவற்றோடு ஓயாமல் இயங்கிக் கொண்டிருந்த செயற்பாட்டாளர்... என பன்முக ஆளுமைகளைக் கொண்டிருந்த சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது சமூகத்தை மும்முனைகளிலும் சூழ்ந்து நெருக்கிக் கொண்டிருந்த நிலைமைகளின் அபாய கரத்தை தெளிவாகப் புரிந்திருந்தார். இந்நிலையில் தனது நாவலை இலங்கையைப் பின்புலமாகக் கொண்டு எழுதும்போது, அந்நிய ஆட்சியாளர்களான ஆங்கிலேயர், சுதேசியர்களான சிங்களவர், மற்றும் தமிழர்கள் என்ற மூன்று பிரிவினர்களினாலும் தனது சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட, ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த, மற்றும் ஏற்படக் கூடிய பாதிப்புகளையும், ஆபத்துகளையும் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் அதை எழுத முடியாது என்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. எகிப்திய மற்றும் மத்திய கிழக்கு அரசியல் நிலைமைகளையும், அங்கெல்லாம் அந்நிய ஆட்சிகளுக்கு எதிராக கிளர்ந்து கொண்டிருந்த போராட்டங்களையும் பற்றி இந்நாவலில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும்போது, இந்நாவலானது இலங்கையைப் பின்புலமாக கொண்டிருந்திருக்குமாயின், இந்நாட்டில் அப்போது நிலவிய சமூக, அரசியல் சூழ்நிலைகளைப் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு நேர்ந்திருக்கும். இது தனக்கு மட்டுமன்றி, தனது சமூகத்திற்கும் சிக்கல்களை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்து விடும் என்ற நியாயபூர்வமான அச்சத்தை அவர் கொண்டிருந்திருக்கிறார். எனவேதான் ஒரு அவசியமான உபாயம் என்றவகையில், இலங்கையைக் கதைக் களமாகக் கொள்ளாததோடு, இந்நாவலில் இலங்கை பற்றிக் குறிப்பிடுவதையே அவர் முற்றாகத் தவிர்த்தும் இருக்கிறார்.

மேலும், தனது சமூகத்தை நேர்மையாக நேசித்தவர் என்ற வகையில், சிங்கள, தமிழ் பிரிவினர் மத்தியில் தனது சமூகத்திற்கு எதிராக எழுந்து கொண்டிருந்த உணர்வலைகளில் இருந்து தனது சமூகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசியல் பொறிமுறைகளை அடையாளம் காண வேண்டியவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் இருந்தார். அன்றைய காலகட்டத்தில், இந்நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் கோரி ஜனநாயக வழியில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சகல மிதவாதப் பிரிவினர்களும். ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களுடன் பகைமையைப் பாராட்டி, அவர்களுக்கு எதிராக தீவிர போராட்டங்களை மேற்கொள்கின்ற நிலைப்பாடுகளை மேற்கொண்டிருக்கவில்லை. பதிவாக அவர்களுடன் இணக்கப்பாட்டுடன் நடந்து கொள்கின்ற தந்திரோபாயத்தையே அவர்கள் பின்பற்றினார்கள்.

கூடுதலான அரசியல் சீர்திருத்தங்களின் ஊடாக, சுயாட்சியைப் பெற்றுக் கொள்வதை அவர்கள் இலக்காகக் கொண்டிருந்தார்கள். இந் நிலையில், தனது சமூகத்திலும் பார்க்க எண்ணிக்கை ரீதியாகவும், பிற செல்வாக்குகளின் அடிப்படையிலும் வலுவானவர்களாக விளங்கிய சிங்கள, தமிழ் தரப்பினரால் தனது சமூகத்திற்கு ஏற்படக் கூடிய பாதிப்புகளைத் தவிர்ப்பதற்காக, அவ்விரு தரப்பினரிலும் பார்க்க வலுவான இன்னொரு பிரிவினருடன் இணக்கமான உறவைப் பேணுவதே பொருத்தமானது என்று சித்திலெவ்வை அவர்கள் கருதியிருந்தார். இவ்வகையில் அன்றைய சூழலில், இத்தகைய வலுவான பிரிவினராக அமைந்திருந்த ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களுடன் இணக்கமான உறவைப் பேணுவதை அவர் தேர்ந்திருக்கிறார். ஒட்டுமொத்தமாக நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகச் செயற்பட்ட அதேநேரத்தில், தனது சொந்த சமூகத்திற்கு ஏற்படக் கூடிய பாதகமான நிலையில் இருந்து அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய இரட்டை அவசியத்தை கொண்டிருந்த அன்றைய சூழலில் சித்திலெவ்வை அவர்களுக்கு இதுவே சிறந்த தேர்வாக இருந்தது. தனது நாவலில் அலனுக்கும், இந்தியாவின் தேசாதிபதிக்கும் இடையில் ஏற்படுகின்ற நெருக்கமானதும், பரஸ்பர உதவுகை சார்ந்ததுமான உறவை சித்தரித்ததன் மூலமாக, தனது சமூகம் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களுடன் இணக்கப்பாட்டுடனான உறவைக் கொண்டிருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும், முக்கியத்துவத்தையும் அழுத்தமான முறையில் குறியீடாக்கியுள்ளார். அரசியல் ரீதியிலான பாரிய தகவல்கள் உள்ளடங்கியிருந்த குறிப்புப் புத்தகத்தை அலன் கண்டெடுத்து, அதை அவன் தேசாதிபதியிடம் வழங்கியபோது, தனக்கும் தனது நாட்டுக்கும் ஏற்படவிருந்த பாரிய விளைவுகள் அலனின் இந்த நற்செயலின் காரணமாக தவிர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி அந்தத் தேசாதிபதி அலனிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“நீயெனக்கின்று செய்த உபகாரத்தின் பெருமையை யென்னவென்று சொல்வேன். அந்தச் சிறு புத்தகத்திலனேக இராச்சிய சம்பந்தமான பத்திரங்களின் குறிப்புகளடங்கியிருக்கின்றன. காபூல் தேசத்தையரசாளும் அமீருக்கும், நம்முடைய இராஜாங்கத்திற்கும் நடந்த அனேக இராச்சிய தந்திரங்கள் அந்தப் பத்திரங்களிலுண்டு.

இவைகளை வேறொருவரறிந்தால், வர்த்தமானப் பத்திரிகைகளின் மூலமாக வெளிப்படுத்தி விடுவார்கள். அப்படி வெளிப்பட்டால், நமது இராஜாங்க விஷயத்தைப் பிறதேசத்து அரசர்கள் அறிந்து நமது இராஜாங்கத்தையிகழ்ந்து கூறுவார்கள். ஆகையால் உன் பேருதவியை ஒரு காலத்திலும் மறவாதிருப்பேன். இனியுனக்கு யாதொரு குறையுமில்லையென்று அவனுக்குத் திடஞ்சொல்லி...”

ஆங்கிலேய தேசாதிபதியின் இந்த வார்த்தைகளும் உறுதி மொழி களும் அஸன் என்ற தனிமனிதனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை. மாறாக, இவை ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களால் முழு இலங்கை முஸ்லிம்களுக் கும் சொல்லப்பட்டவையாக குறியீடாக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை முஸ்லிம்கள் மீது, ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருந்த நம்பிக்கை மற்றும் நல்லெண்ணம் என்பவற்றின் வெளிப்பாடாக, அவர் கள் முஸ்லிம்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கவும், அவர்களுக்கு பாதுகாப் பாக இருக்கவும் தயாராகவுள்ளார்கள் என்பதை தனது சமூகத்திற்கு எடுத்துச் சொல்வதாக சித்திலெவ்வை அவர்கள் இவற்றைக் குறி யீடாக்கியுள்ளார். அதேநேரத்தில், இலங்கை முஸ்லிம் அரசியல் தலை வர்களும், முஸ்லிம் சமூகமும் ஆங்கிலேயருடன் இணக்கப்பாட்டுடன் நடந்துகொள்வதற்கு தயாராக இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை ஆங்கி லேய ஆட்சியாளர்களுக்குச் சொல்வதாகவும் உருவகப்படுத்தியுள்ளார்.

பிற முஸ்லிம் நாடுகளில் அந்நிய ஆட்சிகளுக்கு எதிராக ஆயுதப் போராட்டம் உட்பட பல்வேறு வகையான போராட்டங்கள் முன் னெடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போதிலும், இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் அன்றைய குறிப்பான சூழலில் இத்தகைய போராட்டங்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கு மேலும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தக் கூடிய தாகவே அமையும் என்பதை அவர் சரியாகக் கணிப்பிட்டிருந்தார். சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுகளாக, இந்நாட்டின் மீதான அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு களுக்கு எதிராகப் போராடி, பிற சமூகங்களைவிட கடுமையான இழப் புகளையும், பாதிப்புகளையும், ஒதுக்க நிலையையும் அனுபவித்து வந்திருக்கின்ற ஒரு சமூகம் என்றவகையில், தனது சமூகத்தை இத்த கைய நிலையில் இருந்து மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்ற பற்றுறுதியுடன் அவர் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். எனவே ஒப்பீட்டளவில் முன் னைய மேற்கத்தைய ஆக்கிரமிப்பாளர்களை விட, இலங்கை முஸ்லிம் களுடன் நெருக்கமான உறவுகளைப் பேணுவதற்கான சமிக்ஞைகளை அப்போது வெளிப்படுத்தி வந்த ஆங்கிலேயர்களுடன் இணக்கமான உறவுகளைப் பேணுவதன் மூலம், கடந்தகால இழப்புகளையும் பாதிப் புகளையும் சீர்செய்ய முடிவதோடு, நிகழ்கால பாதுகாப்பையும் உறுதிப் படுத்த முடியும் என்று அவர் கருதினார். எனவே தனது நாவலில், இலங்கையைப் பின்னணியாகக் கொள்வதால் ஆங்கில ஆட்சியை விமர்சிக்க வேண்டிய நிலையைத் தவிர்த்து, இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஆங்கிலக் கல்வி, கலாச்சாரம் மற்றும் ஆங்கிலேயருடனான இணக்கப்பாடு.. என்பவற்றின் முக்கியத்துவத்தை முழுமையாக வெளிப் படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக, சித்திலெவ்வை அவர்கள் இலங் கையை கதைக்களமாகக் கொள்ளாமல் முற்றாகத் தவிர்த்திருக்கிறார்.

எனினும் அடிப்படையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் ஒரு சுதந்திரப் போராணியாகவும், தேசிய வீரராகவும் செயற்பட்டிருக்கிறார். இந்நாட்டின் அரசியல் அதிகாரமானது, ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டு, சுதேசிகளுக்கு கையளிக்கப்பட வேண்டும் என கோரிக்கை எழுப்பியவர்களில் ஒருவராகவும், அதற்காக முன்னின்று செயற்பட்டவராகவும் அவர் இருந்தார். எனினும், "அஸன்பேயுடைய கதை" நாவலை வாசிக்கின்ற ஒருவர், சித்திலெவ்வை அவர்களின் இத்தகைய அரசியல் பின்னணியையும், அரசியல் உணர்வையும், நாவலில் எங்கும் நேரடியாக அடையாளம் கண்டுகொள்ள மாட்டார். அந்தளவுக்கு அவர் இலங்கை சார்ந்த தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டை கவனமாகவும் முற்றாகவும் இந்நாவலில் தவிர்த்திருக்கிறார். எனினும் அவரது வாழ்க்கையை அறிந்துள்ள ஒருவருக்கு, சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது அரசியல் நிலைப்பாட்டை, எகிப்திய அரசியல் நிலைமைகளை விபரிப்பதினூடாக மறைமுகமாக, குறியீட்டு முறையில் இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்ற உண்மை தெளிவாகப் புலப்படும். எகிப்தில் அந்நிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான போராட்டங்கள் முனைப்படைந்து வருவதை அடையாளம் காட்டுவதினூடாகவும், அத்தகைய போராட்டங்கள் பற்றி ஆர்வத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் விபரிப்பதினூடாகவும் இலங்கையில் நடைமுறையில் இருந்த ஆங்கிலேய ஆட்சியின் மீதான தனது எதிர்ப்புணர்வை சித்திலெவ்வை அவர்கள் குறியீடாக்கியுள்ளார். எகிப்திய எல்லைப் பகுதியில் அஸன் சந்திக்கின்ற ஷம்ஷுன்னஹார் என்ற மங்கை தான் மணக்கவிருந்த அப்துஸ்ஸமது என்ற வாலிபனைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்:

"... ஆகிலும் சிறுபிராய முதல் வேட்டையாடுவதிலும், ஆயுதப் பயிற்சியிலும் மனதைச் செலுத்தி வந்தார். அவருடைய விருப்பமெல்லாம் யுத்தம் செய்வதிலும், யாராவது அநியாயஞ் செய்யப்பட்டார் களெனத் தெரிய வந்தால் உடனே அவர்களுக்குதவி புரிவதுமாயிருந்தது. பிறகு மிகறுதேசத்தில் இங்கிலீஷ்காரரும், பிரான்ஸ்காரரும் வந்து அவர்களுடைய அதிகாரத்தைச் செலுத்த இஸ்மாயில் பாஷாவிடங் கொடுத்த தினால் சனங்கள் அவர் பேரில் வெறுப்புற்றிருந்தார்கள். அப்போது ஷெய்குஜமாலுத்தீன் அப்கானி என்றொருவர் மிகறுக்கு வந்தார். பேச்சு வல்லமையில் அவருக்கு ஒப்பானவர்கள் ஒருவருமிருக்க மாட்டார்கள். அவர்போன ஊர்கள் எல்லாவற்றிலும் மேற்கண்ட இருதரப்பாரையுந்தூரத்த வேண்டு மென்றும் அவர் மேற்படி யார்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதால் அவரை மாற்றி வேறொருவரைத் தலைமையாக நியமிக்க வேண்டுமென்றும் பிரசங்கித்து வந்தார். அவருடைய பிரசங்கம் வெடி

மருந்துக் குவியலில் நெருப்புக் காட்டினது போலிருந்தது. சனங்க ளெல்லாம் அரசுக்கு விரோதமாகக் கலகஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பங் கொண்டார்கள்....”

தனது அரசியல் மற்றும் அந்நிய எதிர்ப்புச் செயற்பாடுகளுக்காக எனிப்தில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்டு, இலங்கையில் வாழ்ந்து வந்த ஓராபி பாஷாவுடன் சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்க மான உறவும், அவருடைய போராட்டத்தின்பால் சித்திலெவ்வை அவர் கள் வெளிப்படுத்திய ஆதரவும், மத்திய கிழக்கு எழுச்சிகள் பற்றி இத்தகைய உணர்வுபூர்வமான ஒரு விவரணத்தை இந்நாவலில் அவர் முன்வைப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்திருக்கின்றன. எனினும், ஆயுதப் போராட் டத்தை இந்நாவலில் அவர் முழுமையாக ஆதரித்து எழுதவில்லை. பதிலாக, ஆட்சியாளர்களுடன் ஏற்படக் கூடிய சமரசத்தின் மூலமாக சாதகமான நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதை அவர் நாவலில் கூட்டிக் காட்டுகிறார். இவ்வாறு தன்னுடைய நாவலில், இலங்கையைக் கதைக்களமாகக் கொள்ளாமல் தவிர்த்ததன் மூலமாகவும், சமரசத் தன் மையான ஒரு முடிவை முன்வைத்ததன் மூலமாகவும் ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களின் நேரடிப் பார்வையில் இருந்து தானும் தனது நாவலும் தவிர்த்து கொள்வதற்கான ஒரு நிலையை அவர் உருவாக்கியிருக்கிறார்.

இத்தகைய 'தவிர்ப்பு' உத்தியை மேற்கொண்ட கலைஞர்களையும், படைப்பாளிகளையும் வரலாற்றில் எங்கும் காண முடியும். குறிப்பாக சமூக மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகள் எதிர்நிலையான தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பங்களில், இத்தகைய எதிர்ச் சூழ்நிலைகளி னால் தமக்கும், குறிப்பாக தமது படைப்புகளுக்கும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காக இவர்கள் இத்தகைய தவிர்ப்பு களைச் செய்து வந்திருக்கின்றார்கள். இத்தகைய 'தவிர்ப்பை' சமரசம் என்றோ சரணாகதி என்றோ அல்லது கொள்கைப் பிறழ்வு என்றோ கொள்ளத் தேவையில்லை. பதிலாக இதை தந்திரோபாய ரீதியிலான பின்வாங்கல் எனக் கொள்ள முடியும். இத்தகைய ஒரு தந்திரோபாய உத்தியாகத்தான் சித்திலெவ்வை அவர்கள், தனது நாவலின் கதைக்கள மாக இலங்கையைக் கொள்ளாமல் தவிர்த்ததும் அமைந்திருக்கின்றது.

**இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமகால சமூக,
பண்பாட்டு, அரசியல் சூழ்நிலைகளில்,
அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களும், அவரின்
நாவலும் கொண்டுள்ள முக்கியத்துவம்
தொடர்பான ஒரு முன்வைப்பு**

இலங்கை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய வரலாற்றில் “அஸன்பேயுடைய கதை” ஒரு பெருமைக்குரிய சாட்சியாய் உயர்ந்து நிற்கிறது. தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட இரண்டாவது நாவல் என்ற உயரிய அந்தஸ்தையும், இலங்கையில் தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகள் சார்ந்து எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் என்ற பெருமையையும் இந்நாவல் பெறுகின்றது. இவ்வகையில் அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களினால் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு மகத்தான வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்றதாய் விளங்குகின்றது.

நாவல் இலக்கியத்தில் இத்தகைய மாண்புக்குரிய சாதனையைக் கொண்டவர்களாக இலங்கை முஸ்லிம்கள் இருக்கின்றபோதிலும், நாவல் இலக்கியம் என்பது அவர்களுடைய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இன்றுவரை உறுதியான முறையில் தலைமுறையாக்கம் செய்யப் படவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களினால் எழுதப்பட்டுள்ள விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய சில நாவல்களைத் தவிர, இவர்களின் இலக்கியத் தளத்தில் நாவல் என்பது ஒரு காத்திரமான இலக்கிய வடிவமாக உருக்கொள்ளவில்லை. இலக்கிய ஆய்வாளர்களுக்கு இது ஆச்சரியமூட்டுகின்ற முரணநகையாக அமையக் கூடும். “அஸன்பேயுடைய கதை”க்குப் பின்னர், நாவல் இலக்கியமானது, இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் (தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில்) படிப்படியாகவும் உறுதியாகவும் வளர்ந்து, இன்று பல்பரிமாணம்

கொண்டதாகவும், பரிசோதிப்புக்குரிய களமாகவும் மாற்றமடைந்திருக்கின்றது. எனினும் ஒரு சிறு எண்ணிக்கையில் எழுதப்பட்டுள்ள இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் நாவல்களோ, உள்ளடக்கம் மற்றும் வடிவம் சார்ந்து பலவீனமானவையாக அமைந்திருக்கின்றன.

இந்நாவல்களில் கணிசமானவற்றில், பிரதான பாத்திரங்களாக முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சாராதவர்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளார்கள். தமிழ், மற்றும் சிங்கள சமூகங்களைச் சேர்ந்த கதைமாந்தர்களையும், அவர்கள் சார்ந்த நிகழ்வுகளையும் உள்ளடக்கியதாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள இத்தகைய நாவல்கள், இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குரிய நாவல் வடிவம் என்ற அடையாளத்திற்குள் வகைப்படுத்த முடியாதவைகளாக உள்ளன.

கணிசமான முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கிய ஆக்கங்களில் முஸ்லிம் கதாபாத்திரங்களைத் தவிர்த்து வந்திருப்பதற்கான காரணங்கள் யாவை? இது ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு விடயம். சித்தி லெவ்வை அவர்கள் தனது நாவலின் களமாக இலங்கையைக் கொள்ளாமல் தவிர்த்ததை ஒத்த உத்தியாக, அவருக்குப் பின்வந்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தமது கதைகளில் முஸ்லிம் சமூகத்தையும், முஸ்லிம் மாந்தர்களையும் தவிர்த்திருக்கிறார்கள் எனக் கருத முடியாது. மிகச் சிலவாக எழுதப்பட்டிருக்கின்ற நாவல்களில் மட்டுமன்றி, கணிசமான சிறு கதைகளிலும் கூட, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் முஸ்லிம் அடையாளத்தைத் தவிர்த்து, பிற சமூக மாந்தர்களை பிரதான பாத்திரங்களாக அமைத்திருக்கிறார்கள். இலங்கை முஸ்லிம் வாழ்வியலுடன் தொடர்பு படாத இத்தகைய கதைகளும் பிற சமூகத்தைச் சேர்ந்த கதாபாத்திரங்களும் உண்மையில் இவற்றை எழுதிய முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடம் நிலவி வந்திருக்கின்ற உளவியல் பதற்றத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

ஒரு சமூகம் என்பது, வெவ்வேறு பண்புகளையும் போக்குகளையும் கொண்ட மாந்தர்களின் தொகுப்பாக அமைகின்றது. அந்த சமூகம் நிர்ணயித்துள்ள ஒழுக்கம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் மற்றும் வாழ்க்கை முறை போன்றவற்றை இயன்றளவு முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க முயற்சிப்பவர்கள், அவற்றைப் பகுதியளவில் கடைப்பிடிப்பவர்கள், சிறு அளவிலாவது கடைப்பிடிப்பவர்கள், அல்லது இவற்றை நிராகரித்து புதியவற்றை பின்பற்றியொழுகுபவர்கள்... என அமைகின்ற வெவ்வேறான நபர்களுக்கிடையிலான உறவுகளின் தொகுப்பாகவே ஒரு சமூகம் அமைந்திருக்கின்றது. அதேநேரத்தில் ஒவ்வொரு சமூகமும் படிநிலையாக்கம் செய்யப்பட்டதாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாதி, வர்க்கம், பால், நிறம், பிரதேசம், இனம், தொழில்... என

பல்வேறு அடிப்படைகளில் பாசுபடுத்தப்பட்டவர்களை உள்ளடக்கிய தாகவும், தமக்கிடையே வேறுபட்ட வாழ்நிலைமைகளையும், எண்ணப் போக்குகளையும் கொண்டவர்களை உள்ளடக்கியதாகவுவே ஒரு சமூகம் கட்டமைந்திருக்கின்றது.

இத்தகைய பின்னணியில் ஒரு நாவல் என்பது, குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் காணப்படுகின்ற பல்வேறுபட்ட மாந்தர்களுக்கிடையிலான ஊடாட்டங்களையும், இவற்றினால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையும் வெளிப்படுத்த முயற்சிக்கின்றது. இவ்வகையில் நாவல் என்பது ஒரு சமூகத்தின் கூட்டு அனுபவமாக விளங்குகின்றது. இந்தக் கூட்டு அனுபவம்தான், வாசகர்கள் தாம் வாசிக்கும் நாவலுடன் தம்மை ஒன்றித்துக் கொள்வதற்கான உணர்வுத் தளமாக அமைகின்றது. அந்த நாவலின் எங்கோ ஒரு ஆழத்தில் தானும், தனது அனுபவங்களும் ஒரு புள்ளியாகவேனும் இழைந்தோடுவதை அவர்கள் உணர்கிறார்கள். ஒரு நாவலில் இத்தகைய உணர்வுநிலை எந்தளவுக்கு விரிந்தகன்று செல்கின்றதோ, அந்தளவுக்கு அந்நாவலுடன் வாசகர்களினால் ஒன்றிக்க முடிகின்றது. ஒரு நாவலின் வெற்றிக்கான அடித்தளங்களில் ஒன்றாக இத்தகைய அனுபவ ஒன்றிப்பு அமைகின்றது. சுருங்கக் கூறின், ஒரு சிறந்த நாவலானது அதன் வாசகர்கள் தம்மை தமது பலம், பலவீனம் என்பவற்றுக்கூடாகப் புரிந்து கொள்ளவும், அதேபோன்று சக மனிதர்களையும் அவர்களுடைய பலம், பலவீனம் என்பவற்றுக் கூடாகப் புரிந்து கொள்ளவுமான ஒரு அனுபவப் புலத்தைப் படைக்கின்றது.

இலங்கை (மற்றும் தமிழ்நாட்டு) முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் நாவல்களினூடாக இத்தகைய கூட்டு அனுபவத்தைப் பெறமுடியாதவர்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள், அல்லது ஒரு போலியான அனுபவ உலகிற்குள் உட்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் மத்தியில் இருந்து தமது சமூகத்தின் கூட்டு அனுபவத்தை நிஜமாகப் பிரதிபலிக்கின்ற நாவல்கள் படைக்கப்படவில்லை, அல்லது அத்தகைய நாவல்கள் மிகச் சிலவாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இந்த முஸ்லிம்கள் மத்தியில் நிலவுகின்ற கருத்தியலானது, தமது சமூகத்தைப் படிநிலைப்படுத்தாமல், அதை முழுமையாக மதிப்பிடுகின்ற கண்ணோட்டத்தை வழங்குவதாகவே அமைந்திருக்கின்றது. தம்மத்தியில் வர்க்க ரீதியான, பால் ரீதியான, பிரதேச ரீதியான, தொழில் ரீதியான அல்லது இவை போன்ற வேறு எந்த வேறுபாடுகளும் நிலவுவதில்லை என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவர்களாக இவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

எனினும் இந்த முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வாசிப்பில் அக்கறை கொண்ட ஒரு கணிசமான பிரிவினர் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் கவிதைகள், சிறுகதைகள் மற்றும் நாவல்கள் போன்றவற்றின் தீவிர வாசகர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இத்தகைய ஆக்கங்களையும், பிற மொழிகளில் இருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளவற்றையும் ஆர்வமாக வாசிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஆக்கங்களில் அந்தந்த சமூகங்களில் படிநிலையாக்கப்பட்டு, வேறுபட்ட பண்புகளைக் கொண்ட மாந்தர்கள் கதாபாத்திரங்களாக அமைகின்றபோதிலும், அவர்களுள் உறைந்துள்ள கருத்தியல் புலமானது, அவற்றை தமது சமூகத்துடன் இணைத்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது.

இவ்வாறு இந்த முஸ்லிம் வாசகர்கள், தமது சொந்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளினூடாக (நாவல்கள் மற்றும் சிறு கதைகள்) பன்முகத்தன்மை கொண்ட தனது சமூகத்தின் கூட்டு அனுபவத்தை பெற்றிராதவர்களாகவும், பிற சமூகங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கூடாக அந்த சமூகங்களின் கூட்டு அனுபவங்களை உள் வாங்கியவர்களாகவும் உள்ளனர். இவர்களில் ஒரு பிரிவினர்தான் பின்னர் படைப்பாளிகளாக மாறுகிறார்கள். இவ்வாறு படைப்பாளிகளாக மாறுகின்ற இந்த முஸ்லிம் வாசகர்கள், தமக்கான கதைப்புலத்தையும், கதை மாந்தர்களையும் தெரிவு செய்வதில் குழப்பத்தை எதிர்கொள்கிறார்கள்.

இதுவரை தமது சமூகத்தை அதன் பன்முக மாந்தர்களினூடாக கதைகளில் வாசித்த அனுபவத்தையோ அல்லது தம்மளவில் தமது சமூகத்தை பன்முகக் கூறுகளாக பகுத்தாராய்கின்ற பண்பையோ (அதிகம்) கொண்டிராத நிலையில், இவர்கள் தமக்கான கதைப் புலத்தை தேர்வு செய்வதில் தடுமாற்றம் அடைகின்றனர். தாம் சொல்ல விரும்புகின்ற மற்றும் சொல்லவிருக்கின்ற விடயங்கள் தமது சமூகத்தினால் எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப்படும், அவற்றுக்கான எதிர்வினைகள் எவ்வாறு அமையும் என்ற உளவியல் பதற்றத்தை இவர்கள் அடைகிறார்கள். இத்தகைய சிக்கலான நிலைமையில் இருந்து விடுபடுவதற்கான ஒரு தேர்வு என்ற வகையில், தமது கதைப்புலத்தையும், கதாபாத்திரங்களையும் பிற சமூகங்களுக்குரிவைகளாக மாற்றுகின்ற உத்தியை இவர்கள் மேற்கொள்கிறார்கள்.

(1980களில் தமிழ் சினிமாவில் இடம்பெற்ற ஒரு நிகழ்வு, முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் உளவியல் பதற்றத்தை புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு

சிறப்பான உதாரணமாக இருக்கின்றது. காஜா என்ற ஒரு முஸ்லிம் இயக்குனர் தனது முதல் திரைப்படமான "ஒரு விடுகதை ஒரு தொடர் கதை" என்ற திரைப்படத்தின் மூலம் பெரும் புகழை அடைந்தார். ஏழு வருடங்களில், "இனிக்கும் இளமை", "வேலி தாண்டிய வெள்ளாடு", "தெருவிளக்கு" என... பதினான்கு திரைப்படங்களை அவர் இயக்கினார். இவரது திரைப்படங்கள் இந்து மற்றும் கிறிஸ்தவ கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டதாகவே உருவாக்கப்பட்டன. பொதுவாக இவரது திரைப்படங்களில் தவறான நடத்தையில் ஈடுபடுவது போன்ற (அல்லது மரபை மீறுகின்ற) ஒரு பெண் பாத்திரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அவர் புகழின் உச்சியில் இருந்த நிலையில் அறந்தை நாராயணன் என்ற எழுத்தாளர், இவர் குறித்த ஒரு விமர்சனத்தை ஒரு சஞ்சிகையில் எழுதியிருந்தார். அதில், 'காஜா தனது திரைப்படங்களில், இந்து, கிறிஸ்தவ பெண்களுக்குப் பதிலாக ஒரு முஸ்லிம் பெண் தன்னுடைய ஆடைக்குள் (பர்தாவிற்குள்) காதல் கடிதங்களை மறைத்துச் செல்வதாகவும், இத்தகைய தவறான செயல்களால் அவள் கெட்டுப் போவதாகவும் படைக்கலாம் தானே' என்ற அர்த்தத்தில் எழுதியிருந்தார். அந்த விமர்சனத்தின் பின் அனேகமாக காஜாவின் திரைவாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தது. அதன் பின்னர் அவர் தனது பெயரை "முருகன்" என மாற்றி வைத்து, ஒன்றிரண்டு திரைப்படங்களை எடுத்தபோதிலும், அவை வெற்றிபெற வாயில்லை, அதன்பின் அவர் நிலைக்கவாயில்லை.)

ஒரு முஸ்லிம் எழுத்தாளர் அடைகின்ற இத்தகைய உளவியல் சிக்கல்களோடு, அவருக்கு முன்னே எண்ணற்ற அளவில் குவிந்து கிடக்கின்ற தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நாவல்களும் சேர்ந்து, இலங்கை (மற்றும் தமிழ்நாட்டு) முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஒரு தனித்துவமான நாவல் இலக்கிய மரபு உருவாக முடியாத சூழலை ஏற்படுத்தி வந்திருக்கின்றன. நீண்ட உழைப்பும், பொருட் செலவும் கொண்டதாகவும், நிச்சயமற்ற சத்தைப்படுத்தலை எதிர்கொள்வதாகவும் அமைவதால், இங்குள்ள முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் நாவல் இலக்கியத்தை, தமது இலக்கிய வடிவங்களில் ஒன்றாக நிலைப்படுத்தி, அதைத் தொடர்ச்சியாகவும் உறுதியாகவும் வளர்த்தெடுக்க முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். இத்தகைய பன்முகத் தடைகளை உடைத்து, ஒரு கிளர்ச்சிமிக்க நாவல் எழுத்துச் சூழலை ஏற்படுத்தக் கூடிய சமூக சக்திகளின் பிரவேசம் இன்னமும் இந்த முஸ்லிம்களிடையே இடம்பெறவில்லை.

இத்தகைய பின்னணியில், இலக்கியத்துறையில் சித்திலெவ்வை அவர்கள் கொண்டிருக்கின்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம், இன்னும் ஆழமாயும் அகன்றும் விசாலிக்கின்றது. தனது சமூகத்திலிருந்து மட்டுமல்ல,

இலங்கையின் சிங்கள, தமிழ் சமூகங்களில் இருந்தும் மற்றும் இன்னும் ஏராளமான தெற்காசிய சமூகங்களில் இருந்தும் நாவல்கள் எழுதப் பட்டிருந்த ஒரு சூழலில், ஒரு நாவலை எழுதியதோடு, அதில் தனது சமூகத்தைச் சேர்ந்த பல்வேறு பிரிவினர்களுக்கிடையிலான ஊடாட்டங்களையும், உள்போக்குகளையும் நடத்தைப் பாங்குகளையும் சித்தரித்த சித்திலெவ்வை அவர்களின் ஓர்மம், அவருக்குள் திரண்டிருந்த சமூக உணர்வினதும், சமூக-ஆவேசத்தினதும் வலிமையைக் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கின்றது. அவர் எடுத்தாண்டிருக்கின்ற கதைப்புலம், பிரதான கதைமாந்தர்கள்... போன்றவை முஸ்லிம் சமூகப் பின்னணிக் குரியவை. அவருக்குப் பின் வந்த பல எழுத்தாளர்களைப் போன்று அவர் ஒழுக்கநெறிகளைப் போதிப்பவராக மட்டும் செயற்படவில்லை. கூடவே ஒழுக்க மீறல்களையும், வஞ்சகத்தையும் மோசடித்தனத்தையும் அவர் சித்தரிக்கிறார். இதனுடாக தன் காலத்து முஸ்லிம்களின் முன்னே, "இதுதான் நாம்" என்று தனது சமூகத்தை அதன் அத்தனை பரிமாணங்களினுடாகவும் பிளந்து காட்டுகின்ற ஓர்மம் கொண்டவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் விளங்கியிருக்கிறார்.

இலங்கை முஸ்லிம்கள் இந்நாட்டில் பன்னூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்திருக்கின்ற ஒரு தனித்துவமான சமூகமாக இருந்தும், தமது வரலாற்றை உணர்வுபூர்வமான முறையில் நினைவு கூராதவர்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றனர். பொதுவாக வரலாற்று நினைவுகூரல் என்பது கலை, இலக்கியச் செயற்பாடுகளுடன் இணைந்த நிகழ்வாக இருக்கின்றது. இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஏறக்குறைய சகல கலைகளில் இருந்தும் தம்மைத் தூரமாக்கி விட்டார்கள். அதேநேரத்தில் இலக்கியத்துறையில் பலவீனமான பிரிவினர்களாகவும், தளர்வுமிக்க பாதச்சுவடுகளைப் பதித்தவர்களாகவுமே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இலங்கை முஸ்லிம்களிடையே காணப்படுகின்ற இத்தகைய பலவீனமும் தளர்வு நிலையும், நினைவு கூரலற்ற நிலையும், இலங்கையின் முதல் நாவலை எழுதியவர் தமது சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரே என்ற பெரு மித உணர்வைக்கூட சமூக அளவில் போற்றி வளர்க்காதவர்களாக அவர்களை மாற்றியுள்ளன.

அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள், அநகாரிக தர்மபால, ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர்... போன்ற இந்நாட்டைச் சேர்ந்த ஏனைய சமூகத் தலைவர்களின் சமகாலத்தவராகவும், அவர்கள் தமது சமூகங்களுக்கு ஆற்றிய சேவைகளுக்கு நிகராக தனது சமூகமான முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்ட மாபெரும் மனிதராகவும் விளங்கினார். ஆனால், துரதிஷ்டவசமாக, சிங்கள, தமிழ் சமூகங்கள் தமது சமூகத் தலைவர்களை நினைவுகூர்வதில் காட்டுகின்ற உணர்வுபூர்வமான

ஆர்வத்தில் ஒரு சிறு அளவைக் கூட, இலங்கை முஸ்லிம்கள் அறிஞர் சித்திலெவ்வை உட்பட தமது தலைவர்களை நினைவுகூர்வதில் வெளிப்படுத்தாதவர்களாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இலங்கை சுதந்திர மடைந்த காலகட்டத்தில் இருந்த அரசியல்வாதிகள் அநகாரிக தர்மபலாவின் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதிருந்த போதிலும், அவர் பற்றிய நினைவு கூரலானது இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டும் தீவிரத்தன்மை கொண்டதாகவும் இருக்கின்றது. அதேபோன்று தமிழர் அரசியல் தளத்தில் இருந்து ஆறுமுகநாவலரின் கொள்கைகள் அனேகமாக அகன்று விட்டபோதிலும், மதத்தளத்தில் அவர் தொடர்ந்தும் மரியாதைக்குரியவராக பின்பற்றப்படுவது மட்டுமன்றி, புலமைத்துவ மட்டத்திலும் அவரது கருத்துக்கள் புதிய புதிய கோணங்களில் மதிப்பிடப்பட்டு வருகின்றன. இவர்களுக்கு முற்றிலும் மாறாக, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சமூகத்தினால் ஏறக்குறைய முற்றாகவே மறக்கப்பட்டு விட்டார். அவர் பற்றிய விவரணங்களை தேடுவதும், திரட்டுவதும் கடினமான செயல்களாக அமைந்திருக்கின்றன. கொழும்பு லாஹிரா கல்லூரியின் ஆவணங்களில் இருந்தும், அதன் முகநூல் பக்கங்களிலிருந்தும் கூட அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தூரமாக்கப்பட்டு விட்டது போலத் தெரிகின்றது.

இது இலங்கை முஸ்லிம் 'புத்திஜீவிகளுக்கேயுரிய' ஒரு குறிப்பான பண்புபோற் தெரிகிறது. தமது மதக் கொள்கைகள் சார்ந்து, மிகப் பலவாகவும், மிகக் கடுமையாகவும் பிரிந்தும் முரண்பட்டும், பகைமை கொண்டும் செயற்படுகின்ற இப்பிரிவினர், பிற மதங்களைச் சார்ந்தவர்களின் கருத்துகளை மட்டுமன்றி, ஏனைய இஸ்லாமிய மதப்பிரிவுகளைச் சார்ந்தவர்களின் கருத்துக்களையும் புறந்தள்ளுபவர்களாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இதேபோன்று, கலை, இலக்கியத்துறைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்ற முஸ்லிம் படைப்பாளர்களிடமும் இந்தப் புறந்தள்ளும் பண்பு ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளது. தமக்கிடையே தனித்தனி குழுக்களாகப் பிரிந்தும், முரண்பட்டும் இருப்பதோடு, கிடைக்கக் கூடிய வாய்ப்புகளை தாம் சார்ந்தவர்களுக்காகக் கையகப்படுத்துவதில் அக்கறை கொண்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இந்நிலையானது ஒருபுறம், திறமையும் ஆற்றலுமிக்கவர்கள் முறையாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் அடையாளம் காணப்பட்டு அவர்களுக்கான வாய்ப்புகள் வழங்கப்படுவதைத் தடுத்து வந்திருக்கின்றது. மறுபுறம் இத்தகைய பண்பு, ஒரு விசாலமானதும், பன்முகப்பட்டதுமான அறிவைப் பெறுவதில் இருந்து அவர்களை ஒதுக்கி வைத்திருப்பதோடு, வேறுபாடுகள் கடந்து தமது சமூக ஆளுமைகளை நினைவு கூர்வதில் இருந்தும் அவர்களை தடுத்து வந்திருக்கிறது.

(இந்த இடத்தில் ஒரு நிகழ்வைப் பகிர்ந்து கொள்வது பொருத்தமானதாக இருக்கும். 1990களின் கடைப்பகுதி அல்லது 2000ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கமாக இருக்க வேண்டும். இந்தியாவைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற வயலின் வித்துவான் எல். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். அவர் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு தமிழர். அவருடைய வயலின் இசை நிகழ்ச்சி ஒன்று இங்கு இடம்பெற்று, அந்நிகழ்ச்சி 'ரூபவாஹினி' அலைவரிசையில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. அந்நிகழ்வில் இலங்கையின் மிகப் பெரும் மரியாதைக்குரியவரும், கலைச் சொத்தாகக் கருதப்பட்டவருமான அமரர் அமரதேவ அவர்கள், எல். சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு அருகே அமர்ந்து பக்கவாத்தியம் வாசித்ததை பார்த்தபோது, நான் அதிர்ந்து விட்டேன். சிங்கள - தமிழ் முரண்பாடுகளும், உள்நாட்டு யுத்தமும் தீவிரமடைந்திருந்த ஒரு காலத்தில், இலங்கையில் மிக உன்னத நிலையில் இருந்த அமரதேவ அவர்கள், ஒரு தமிழ் கலைஞனுக்கு அருகே சாதாரண பக்க வாத்தியக்காரனாக அமர்ந்து இசைக் கருவியை வாசித்தது ஒரு நம்ப முடியாத காட்சியாக இருந்தது. இது எல்லா வேறுபாடுகளையும் கடந்து, ஒருவரின் திறமைக்கு உள்ளம் நிறைந்த மரியாதையை செலுத்துகின்ற உயர் குணத்தின் வெளிப்பாடு.)

ஒரு சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில், சமூக நினைவுகூரல் என்பது அவசியமான ஒரு நிகழ்வாக, தொடர்ச்சி பேணுகையாக அமைகின்றது. தமது சமூகத்தின் இருப்புக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் உழைத்த பெருமனிதர்களைப் பற்றிய நினைவு கூரலானது, புதிய சந்ததியினர் மத்தியில் அவர்களைப் பற்றிய உரையாடல்களைத் தோற்றுவிப்பதற்கும், அத்தகைய நபர்களைப் போன்று ஆளுமையும், சமூக உணர்வும் கொண்டவர்களாக இளஞ்சந்ததியினரை வார்த்தெடுப்பதற்கும் உதவுகின்றது. இத்தகைய தொடரான ஆளுமை உருவாக்கங்கள்தான், ஒரு சமூகத்தை எத்தகைய சூழல்களிலும் நிலைநிறுத்தி, தொடர்ந்தும் முன் கொண்டு செல்வதற்கான ஆற்றல்மிக்கவர்களை அந்த சமூகத்திற்கு வழங்குகின்ற ஆளுமை ஊற்றாக அமைகின்றது. புதிய சூழ்நிலைகளில், புதிதாகக் கிளர்கின்ற சவால்களை சரியாகப் புரிந்து, அவற்றை எதிர் கொள்வதற்கான உபாயங்களை உருவாக்குவதற்கு வரலாற்றின் முந்தைய அனுபவங்களும், நினைவுகூரலும் மிகக் காத்திரமான ஊக்கிகளாக அமைகின்றன.

இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் நினைவுகூரல் என்பது அற்றுப் போய்விட்ட நிலையில், ஆற்றலும், ஆளுமையுமிக்க புதிய சந்ததிகளின் தொடர் உருவாக்கம் என்பதும், ஏறக்குறைய அற்றுவிட்ட,

ஒரு வரண்ட சூழலை அவர்கள் எதிர்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய வரட்சி நிலையானது, கலை, இலக்கியத்தளத்தில் மட்டுமன்றி, அரசியல் தளத்திலும் இலங்கை முஸ்லிம்களை கடுமையாகப் பாதிப்பதாக அமைந்து வந்திருக்கின்றது.

சித்திலெவ்வை அவர்களின் அரசியல் கண்ணோட்டங்களை அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றில் இருந்தும், அவரது நாவலில் இருந்தும் நாம் தெளிவாகவே அறிந்து கொள்ள முடியும். அவரது அரசியல் கண்ணோட்டங்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்த முடியும்:

1. இலங்கையின் சுதந்திரம்
2. இந்நாட்டிலுள்ள அனைத்து சமூகங்களுடனும் இணக்கமும், ஒற்றுமையும்
3. அதிகாரத்தில் உள்ள பிரிவினர்களுடன் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பின் மூலமாக சமூக நலன்களைப் பேணுதல்
4. முஸ்லிம்களுக்கான தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம்

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது வாழ்வின் இறுதிக் காலம் வரை தனது கொள்கைகளை செயற்படுத்துவதற்காக தளர்வின்றி உழைத்தார். இந்நாட்டின் சுதந்திரத்தை பெற்றுக் கொள்ளல் என்ற அம்சத்தைத் தவிர, ஏனையவை அவரது காலத்தில் சாத்தியமாகக் கூடியவைகளாக இருந்தன. அன்றைய சட்ட நிர்ணய சபையில் முஸ்லிம்களுக்கென தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுவதற்காக சித்திலெவ்வை அவர்களும், அவருடன் இணைந்து செயற்பட்டவர்களும் கருத்தியல் தளத்தில் கடுமையான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டியிருந்தது. அன்று இலங்கையில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தமிழ்த் தலைமைகளின் வாதங்களையும், எதிர்ப்புகளையும் முறியடித்து, இலங்கை முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தை அரசியல் தளத்தில் நிலைப்படுத்துவதற்காக அவர்கள் நுணுக்கமான ஆய்வுகளையும், வாதங்களையும் முன்வைத்தார்கள். ஒரு அரசியல் தலைமை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான நிஜமான உதாரணமாக சித்திலெவ்வை அவர்கள் திகழ்ந்தார். ஒரு அரசியல் தலைமை என்பது கட்சி, அல்லது அரசியல் நிறுவனம் ஒன்றின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பதை மட்டும் குறிக்கவில்லை. முக்கியமாக, தான் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற சமூகத்தின் நலன்களைப் பேணுவதற்கும், தனது சமூகத்திற்கெதிராக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற தவறானதும், பாரபட்சமானதுமான கருத்துகள் மற்றும் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக கருத்தியல் ரீதியாகவும், செயற்பாட்டு ரீதியாகவும் பொருத்தமான நடைமுறைகளை முன்னெடுக்கக் கூடிய

ஆற்றலையும், திறமையையும் கொண்டிருப்பது ஒரு அரசியல் தலைமைக்கு அவசியமாகின்றது. இவற்றை முழுநிறைவாகக் கொண்டவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் விளங்கினார்.

இவற்றோடு, ஒரு மாபெரும் அரசியல் தலைவருக்குரிய இன்னுமொரு சிறப்பான பண்பையும் அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். 1889இல் சட்ட நிர்ணய சபையில் முஸ்லிம்களுக்கென தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டபோது, அப்பிரதிநிதியாக அமைவதற்கான அனைத்துத் தகைமைகளையும் தான் முழு நிறைவாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் அந்தப் பிரதிநிதியாக இன்னொருவர் நியமிக்கப்பட்டபோது, அதை ஏற்றுக் கொள்கின்றவராக சித்திலெவ்வை அவர்கள் இருந்தார். பதவி மீதான ஆர்வமோ, ஆசையோயின்றி, தனது சமூகத்திற்காகச் செயற்படுகின்ற உயரிய பண்பின் வெளிப்பாடாக இது அமைந்திருந்தது.

சித்திலெவ்வை அவர்களின் மறைவின் பின்னர் இந்நாட்டில் இடம் பெற்ற அரசியல் நிலைமைகள், இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக, அரசியல் வாழ்வில் பெரும் தாக்கங்களை நிகழ்த்துவனவாக அமைந்திருந்தன. குறிப்பாக, 1915இல் முஸ்லிம்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைத் தாக்குதல்களும், அதன் பின்னரான நிகழ்வுகளும், இந்நாட்டு முஸ்லிம்களின் அரசியல் திசைவழியில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் காரணமாயின. தம்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்களின் தீவிரத்தினால் இலங்கை முஸ்லிம்கள் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகியிருந்தார்கள். தாக்குதல்களுக்கு காரணமானவர்களின் மீது ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் எடுத்த சட்ட நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக சிங்கள - தமிழ் அரசியல் தலைமைகளிடையே ஏற்பட்ட இணைப்பானது, இலங்கை முஸ்லிம் அரசியல் தலைமையை மேலும் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கியது. தமது சமூகம் தனிமைப்படுத்தப்படுகின்ற அபாயத்தை உணர்ந்த அத்தலைமை, சிங்கள அரசியல் தலைமையுடன் இணக்கமான அரசியலை முன்னெடுக்கின்ற வழியில் முன்சென்றது.

இந்நாட்டின் குடிமக்கள் என்றவகையில், தமது சமூகத்தின் பாதுகாப்பு இங்குள்ள சமூகங்களினால் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டுமே தவிர, அது அந்நிய ஆட்சியாளர்களினால் உறுதிப்படுத்தப்பட முடியாது என்பதை அவர்கள் சரியாகவே உணர்ந்து கொண்டார்கள். இது சித்திலெவ்வை அவர்களின் அரசியல் கொள்கையுடன் பொருந்துவதாக அமைந்திருந்தது.

“அசன்பேயுடைய கதையில்” அஸனுக்கும், ஆங்கிலேய தேசாதிபதிக்கும் இடையில் உருவாகின்ற நட்புறவானது, பரஸ்பர நம்பிக்கையினையும், பாதுகாப்பினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களுக்கும், இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஏற்படக் கூடிய நட்புறவும் இத்தகைய பரஸ்பர நலன்களை ஏற்படுத்துவதாக அமையும் என்பதன் குறியீடாக அது அமைந்திருந்தது. எனினும் ஒரு நிலையில் அஸன் அவர்களிடமிருந்து வெளியேறி, தனது பெற்றோர்களை - சொந்த உறவுகளை - தேடிச் செல்லும்போது ஆங்கிலேயர்களுடனான உறவு தற்காலிகமானது என்று சித்திலெவ்வை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். அஸன் தனது பெற்றோரையும் உறவினர்களையும் சந்தித்த பின்னர் அவர் அந்தஸ்த்து ரீதியாக உயர்நிலையைப் பெறுவதோடு அவரது இருப்பும் பாதுகாப்பும் நிரந்தரத்தன்மையாக குறியதாக மாறுகின்றது. இவ்வாறு இலங்கையில் வாழ்கின்ற ஏனைய சமூகங்களுடன் ஏற்படுகின்ற ஐக்கியமும், ஒற்றுமையும்தான் இங்குள்ள முஸ்லிம்களுக்கு நிரந்தர பாதுகாப்பை வழங்கக் கூடியது என்பதை அவர் தனது நாவலில் குறியீடாக்கியுள்ளார்.

சித்திலெவ்வை அவர்களின் மறைவின் பின்னர், சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலம்வரையில், இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியல் இயக்கமானது, இருபெரும் சிங்களக் கட்சிகளை முற்றிலும் சார்ந்ததாக அமைந்திருந்தது.

1985இல் இந்நிலையில் சடுதியான மாற்றம் ஏற்பட்டது. தமக்கென தனியான அரசியல் இயக்கத்தைத் தொடர்ச்சியாகப் பேணிவந்த தமிழர்களின் அரசியல் போராட்டமானது, ஆயுதப் போராட்ட வடிவத்தைப் பெற்றதோடு சமாதானமாக, முஸ்லிம்கள் - குறிப்பாக கிழக்கு முஸ்லிம்கள் - மீதான தமிழ் ஆயுத அமைப்புகளின் வன்முறை நடவடிக்கைகள் படிப்படியாகவும், ஆழமாகவும் அதிகரித்தன. தமது இருப்பும், பாதுகாப்பும் பெரும் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகி வருவதும், சிங்களக் கட்சிகளைச் சார்ந்திருந்த முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகளும், அவர்கள் சார்ந்துள்ள கட்சிகளும் தமக்காக செயற்பட முடியாதவைகளாகி இருப்பதும் கண்முன்னே தெளிவாகிக் கொண்டிருந்த நிலையில், தமது நலன்களை உத்தரவாதப்படுத்தக் கூடிய மாற்று வடிவம் என்ற எதிர் பார்ப்புடன், தமக்கான ஒரு தனியான அரசியல் இயக்கம் என்ற உணர்வு வெழுச்சியுடன் - குறிப்பாக கிழக்கு முஸ்லிம்கள் - "சிநீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்" என்ற கட்சியின் பின்னே அணி திரண்டார்கள். பதினைந்து வருடங்கள் என்ற ஒரு குறுகிய கால அளவில் கிழக்கு முஸ்லிம்களிடையே பாரிய ஆதரவையும், வடக்கு மற்றும் ஏனைய பிராந்தியங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்ட இக்கட்சி, அதன் தலைவர் அஷ்ரப் அவர்களின் மறைவுடன், முஸ்லிம்களின் தனிக்கட்சி என்ற உரிமை கோரலில் பெரும் நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டது.

இன்று இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியலில், முஸ்லிம்களின் பெயரில் இயங்குகின்ற பல கட்சிகள் செயற்படுகின்ற நிலை உருவாகியுள்ளது.

1985இன் பின்னர் தனியான அரசியல் அமைப்புகளில் செயற்பட்ட இலங்கை முஸ்லிம் அரசியல் தலைமைகள் இரண்டு முக்கியமான அரசியல் பண்புகளை வெளிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர்.

1. திரை மறைவிலான ஒப்பந்தங்களுடன் கூடிய பேரம்பேசும் அரசியல்.
2. முஸ்லிம்களுக்கெதிராக முன்வைக்கப்படுகின்ற தவறான குற்றச்சாட்டுகளை உறுதியாக மறுப்பதாகவும், முஸ்லிம்களின் இருப்பை பேணுவதாகவும் அமையக் கூடிய கருத்தியல் ரீதியான சான்றுகளை முன்வைக்க முடியாதிருக்கின்ற கருத்தியல் பலவீனம்.

இவ்விரண்டு அரசியல் பண்புகளும், சித்திலெவ்வை அவர்களிடமும், அவருடன் இணைந்த செயற்பட்ட பிற அரசியல் தலைவர்களிடமும் அறவே காணப்படாத பண்புகளாகும். அந்த மகத்தான தலைவர்கள் தம்முடைய சமூகத்தின் நலன்களுக்காகவும், உரிமைகளுக்காகவும் பகிரங்கமாக செயற்பட்டார்கள். தாம் எவற்றை எதிர்பார்க்கிறோம் என்பதை பிறருடன் தனிப்பட்ட முறையில் இடம்பெற்ற உரையாடல்களில் மட்டும் முன்வைக்கவில்லை. அவற்றை தமது மக்களுக்கு முன்வைத்தார்கள். இதற்காகவே சித்திலெவ்வை அவர்கள் தனது சொந்த பணத்தில் அச்சகமொன்றை நிறுவி, அதனுடாக தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் செய்திப் பத்திரிகைகளையும் நடத்தினார். சமூகத்தின் நலன்கள் மற்றும் உரிமைகள் என்பவை, சில நபர்களுக்கிடையில் இடம்பெறுகின்ற உரையாடல்களின் மூலம் தீர்க்கப்படக் கூடியவை அல்ல என்பதையும், முதலில் தனது சமூகம் அவை பற்றிய புரிதல்களைப் பெற வேண்டும் என்பதையும் சித்திலெவ்வை அவர்கள் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். பேரம்பேசும் அரசியல் என்பது, அதில் சம்பந்தப்படுபவர்களுக்கு வாய்ப்புகளை வழங்குகின்ற ஒரு அரசியல் உத்தியே தவிர, சமூகங்களுக்கு அது எந்தவித பலனையும் வழங்கக் கூடியதல்ல. (பேரம் பேசும் அரசியல் குறித்து, "மருதூர் பஷீத்" என்ற புனைப்பெயரில் நான் எழுதிய "சோனக தேசம்" என்ற நூலில் விரிவாகப் பரிசீலித்துள்ளேன்.)

1985க்குப் பின்னர், முஸ்லிம் தலைமைகளால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த திரைமறைவிலான பேரம்பேசும் அரசியலானது இன்று முழு வளர்ச்சியடைந்து, முஸ்லிம் தலைமைகளால் மட்டுமன்றி, அவர்களின் கீழ் செயற்படுகின்ற உறுப்பினர்களாலும் பின்பற்றப்படுகின்ற நிலையை அடைந்துள்ளது.

இன்று இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் செயற்படுகின்ற எந்தவொரு அரசியல் கட்சியும், முஸ்லிம்களின் நலன்களையும், உரிமைகளையும் முறையாகப் பரிசீலித்து, அவற்றை முஸ்லிம்கள் மத்தியிலும், ஏனைய சமூகங்கள் மத்தியிலும் முன்வைக்கக் கூடிய கருத்தியல் வலிமையைக் கொண்ட நபர்களை உள்ளடக்கியிருக்கவில்லை. 1985க்குப் பின்னர் மிகுந்த எழுச்சியுடன் வெளிப்பட்ட சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசும், பின்னர் அதிலிருந்து பிரிந்தும் தனியாகவும் உருவான அரசியல் கட்சிகளும், தமது அரசியல் இலக்குகளை முறையாக முன்வைக்கவில்லை. தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் வன்முறைகளினால் கிளர்ந்தெழுந்த முஸ்லிம்களின் தனியான அரசியல், இன்றுவரை தமிழ் அரசியலை ஒட்டியே தனது அரசியலை முன்னெடுக்கின்ற பலவீனமான நிலையைக் கொண்டிருக்கின்றது. தமிழ் மக்களின் அரசியல் தீர்வுக்கான முனைப்புகள் எப்போதாவது மேலெழும்போது, முஸ்லிம்களுக்கான கோரிக்கையை முன்வைப்பதும், அவ்வாறான முனைப்புகள் இல்லாதபோது, தாம் ஓய்ந்து கிடப்பதுமான 'பின்தொடரும்' அரசியல் உத்தியையே இக்கட்சிகள் பின்பற்றி வந்திருக்கின்றன.

இவர்களின் அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் மாறான விதத்தில் சித்திலெவ்வை அவர்களினதும் அவரோடு இணைந்திருந்த தலைவர்களினதும் அரசியல் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. சட்ட நிர்ணய சபையில் தமது சமூகத்திற்கென தனியான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற தங்களின் கோரிக்கையை மறுத்து, 'இலங்கை முஸ்லிம்கள் இன அடிப்படையில் தமிழர்களே' என்ற வாதத்தை அன்றைய தமிழ்த் தலைவர்கள் முன்வைத்தபோது, அவர்களின் வாதங்களுக்கு எதிராக மிகச் சிறப்பாகவும், கச்சிதமான முறையிலும் கருத்தியல் தளத்தில் ஆதாரங்களை முன்வைத்து தமது கோரிக்கையை அவர்கள் வென்றெடுத்தார்கள். தமது மக்களை அறிவூட்டுவதன் மூலமாகவும், அவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துவதன் மூலமாகவுமே, இருப்பைப் பேணுவதும் உரிமைகளை வென்று கொள்வதும் சாத்தியமாகும் என்பதை சித்திலெவ்வை அவர்களும் அவரோடு இணைந்திருந்த அன்றைய தலைவர்களும் உணர்ந்திருந்தார்கள்.

ஒரு சில விதிவிலக்குகள் தவிர, ஏனைய சமூகங்களைச் சேர்ந்த திறனாய்வாளர்களினால் "அஸன்பேயுடைய கதை" நாவல் முற்றாக மறக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எனினும் இலங்கை முஸ்லிம்களே இந்நாவலையும், இதை எழுதிய சித்திலெவ்வை அவர்களையும் முற்றாகவே மறந்துவிட்டிருப்பதுதான் மிகப் பெரும் துரதிஷ்டமாக அமைந்திருக்கின்றது. தமிழில் எழுதப்பட்ட முதல் நாவலான "பிரதாப முதலியார்

சரித்திரம்" மீண்டும் மீண்டும் பல பதிப்புகளையும், சித்திரக் கதை (Comic) வடிவங்களையும், திறனாய்வுகளையும் பெற்று வந்திருக்கின்ற நிலையில், "அஸன்பேயுடைய கதை" சார்ந்த உரையாடல்கள் இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அனேகமாக முற்றுப்பெற்று விட்டன. துருக்கித் தொப்பி, கூர்மையான பார்வை என்பவற்றுடன் கூடிய புகைப்படத்துடன், 'இலங்கையின் தேசிய வீரர்களில்' ஒருவராக சில ஆரம்ப வகுப்பு பாடநூல்களிலும், தபால்தலையிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைத் தவிர, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்கள் பற்றிய காத்திரமானதும், உணர்வுபூர்வமானதுமான உரையாடல்கள் இலங்கை முஸ்லிம்களிடமிருந்து அகன்று விட்டன. புலமைத்துவ மட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற சில கடுமையான முயற்சிகள்கூட வெகு ஜனப் பண்பையும், சமூக, இலக்கிய மற்றும் அரசியல் மட்டங்களிலான கவனத்தையும் பெற்றுக் கொள்ளாத துயர நிலையே காணப்படுகின்றது.

"தனது பெரியார்களைக் கனம் பண்ணாத சமுதாயம், பெரியார்கள் தோன்றுவதற்கான அருகதையற்றதாக நாளடைவில் சீரழிந்து விடுமென்பது நிரூபணமான உண்மை" (ஏ.எம்.ஏ. அலீஸ். மணிமஞ்சரி (சஞ்சிகை) மேற்கோள்: ரம்ஸான் ஹம்தூன். "இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வியும் அரசியலும்" பக்:1)

அலீஸ் அவர்களின் இந்தக் கருத்து, அல்லது வேதனை நிறைந்த எச்சரிக்கை, இலங்கை முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவு தூரம் உண்மையானது என்பதை தெளிவாகவே புரிந்து கொள்ள முடியும்.

தன்னுடைய காலத்திலேயே தனது சமூகத்தினால் படிப்படி யாகக் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்டவராகவும், தனது மதத் தலைவர்கள் சிலரினால் 'பத்வா' எனும் மார்க்கத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டவராகவும், தனது நண்பர்களினால் கைவிடப்பட்டவராகவும் ஆகியிருந்த அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களுக்குப் பின்னர், இன்றுவரை அவரைப் போன்ற சமூகப் பற்றும், பன்முக ஆளுமையும், சமூக அர்ப்பணிப்பும் நிறைந்த தலைவர்களும், பெரியார்களும் இலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் உருவாகவில்லை அல்லது அத்தகையோர் அடையாளம் காணப்பட்டு, போற்றப்பட்டு, முன்மாதிரிகளாகக் கொள்ளப்படவில்லை என்ற உண்மையை இலங்கை முஸ்லிம்கள் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். 1987ஆம் ஆண்டளவில், நண்பர்கள் சிலருடன் பேராசிரியர். எம்.எம். உவைஸ் அவர்களை பாணந்துறையிலுள்ள அவரது இல்லத்தில் சந்தித்த போது, "என்னை சந்தித்து உரையாடுவதற்கு பிற சமூகத்தவர்கள் அடிக்கடி வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டு பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்து என்னை அழைக்கிறார்கள்.

ஆனால் மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் என்னை சந்திப்பதற்காக வந்த முஸ்லிம்கள் நீங்கள்தான்” என அவர் வேதனையுடனும் பற்றற்ற நிலையிலும் கூறியதை அதன் முழுமையான அர்த்தத்துடன் அப்போது என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. (தம்மத்தியில் அத்தகைய ஒருவர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதுகூட, அந்த ஊர் மக்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை) சமூக நேர்மையும் அர்ப்பணிப்பும் உறுதியுமிக்க தலைவர்களினால் வழிகாட்டப்படாத சமூகம் எத்தகைய நெருக்கடிகளையும், அவலங்களையும் எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்பதற்கு இன்றைய இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஒரு தெளிவான உதாரணமாக இருக்கிறார்கள்.

இறுதியாக, அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களின் “அஸன்பேயுடைய கதை” பொழுதுபோக்குக்காக எழுதப்பட்ட ஒரு நாவல் அல்ல. அது அன்றைய இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக, மத, பண்பாட்டு மற்றும் அரசியல் அம்சங்கள் குறித்து எழுதப்பட்ட ஒரு குறியீட்டு நாவல். அது ஒரு சமூக ஆவணம். பன்முக நெருக்கடிகளினாலும், அவலங்களினாலும் சூழப்பட்டு நெருக்குதல்களுக்குள்ளாக்கப்பட்டிருந்த இலங்கை முஸ்லிம்கள் அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரமாகவும் கௌரவமாகவும் வாழ்வதற்கான வழிகளை அடையாளம் காட்டிய ஒரு சாசனம். அது இலங்கை முஸ்லிம்களின் இலக்கிய வரலாற்றில் ஓர் மகோன்னதம். இவ்வுலகு உள்ளவரை அறிஞர் சித்திலெவ்வை அவர்களையும், அவருடாக இலங்கை முஸ்லிம்களையும் உலகுக்கு அடையாளம் காட்டும் ஒரு மகத்தான இலக்கியச் சான்று.

சித்திலெவ்வை அவர்கள் தான் சொந்தமாக வெளியிட்ட “முஸ்லிம் நேசன்” பத்திரிகையின் முதல் இதழில் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை மிக வலுவாகக் குறித்தும் காட்டும் விதத்தில் பின்வரும் செய்யுளை பதிப்பித்துள்ளார். “அஸன்பேயுடைய கதை” நாவலின் மீள்-வாசிப்பான இந்நூலை அச்செய்யுளுடன் நிறைவு செய்கிறேன்:

‘வெள்ளத்தா லழியாது வெங்கனலால்
வேகாது வேந்தராலுங், கொள்ளத்தான்
முடியாது கொடுத்தாலு நிறைவொழி
யக் குறைவேயில்லைக் கள்ளர்க்கோமி
கவரிதுகாவலுமோ மிகவெளிது கல்வி
யென்னுமுள்ளத்தே பொருளிருக்க
வூரெங்கும் பொருள்தேடி யலைகின்
றாரே’

சிந்தனையிலிருந்தே புது எழுத்து விதை கொள்கிறது. தமிழில் நாவல்கள் மீதான மறு வாசிப்புக் கலாசாரம் தோன்றா நிலையில் அல்லது அபூர்வமாகத்தோன்றிய நிலையில் முஹ்சீன் அவர்கள் இப்பனுவலில் புது எழுத்தை தன் மீள் வாசிப்பினூடாக விதைக்கிறார். எளிமையான மொழியாடல், நீரோட்டமான வார்ப்பு, தர்க்க முன் வைப்பு, ஆதாரபூர்வமான நிறுவல், குறியீட்டுக் கையாட்சியென முஹ்சீனின் விதைப்பினூடாக வாசக மனசில் வேர் பிடிக்கிறார். அறிஞர் பெருமகன் எம்.சி.சித்திரிடலப்பையின் அசன்பேயுடைய கதை மீது அவர் நிகழ்த்தும் கதையாடல் இப்பனுவலில் கிளை விடுகிறது.

அ/வி/வா/பு/வி

Digitized by www.srujanika.com
cover design © www.srujanika.com

